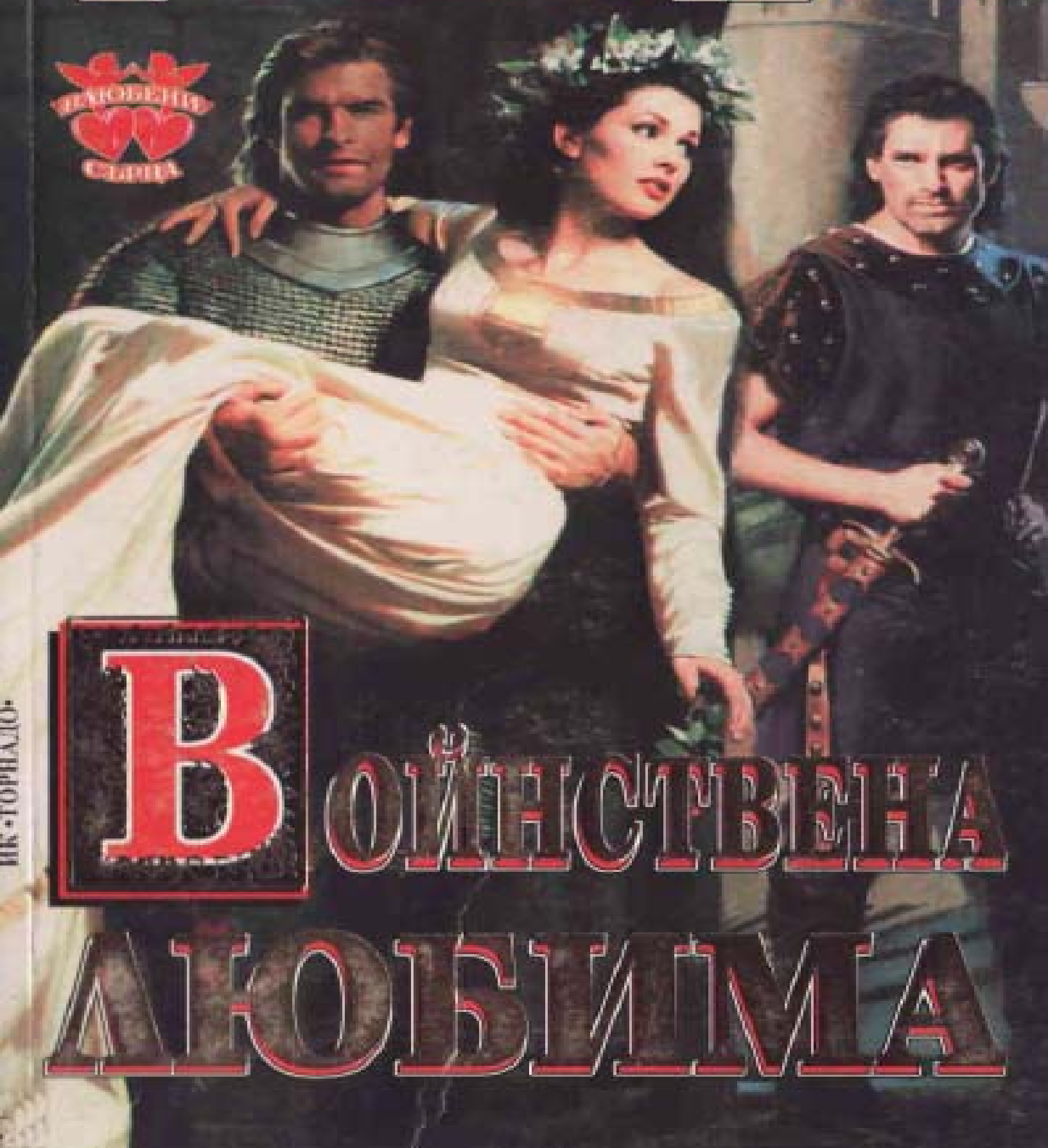

ТАМАРА ЛИИ

ИРГОРИАДО

В ОИШСТВЕНА ЛЮБИМА

ТАМАРА ЛИЙ ВОЙНСТВЕНА ЛЮБИМА

Превод: Силвия Ненкова

chitanka.info

Рейналф Уордю побеснява, когато открива, че в плен го държи девица с гарвановочерна коса, облечена в мъжки дрехи и обучена изкуството на боя. Но когато ръката и волята трепват в решителния момент, преди да нанесе удара, той усеща женското меко сърце под твърдата външност на боеца. И той се заклева че ще събори преградите, които ги делят със сладки милувки и горещи целувки, които възпламенят и ще превърнат пленницата в негова, воинска невеста.

ПРОЛОГ

Англия, 1152

— Джилбърт! — изпищя Лиз-Ан.

Без да обръща внимание на мародерите, които претърсваха колата със зестрата ѝ, без да се замисля за своята безопасност, тя се отскубна от ръцете на камериерката си и се втурна към окървавеното тяло на брат си. Старата жена извика след нея, но Лиз-Ан като че ли не чу отчаяните ѝ молби. Падна на колене до Джилбърт, погали лицето му с ръка и се взря в разкривените му черти.

— Не! — Отказваше да повярва, че той си е отишъл от нея, че я е изоставил. Хвана го за раменете и го разтърси. — Моля те, отвори очи!

Главата му се удари няколко пъти в земята и това беше единственият ефект от действията ѝ. Лиз-Ан плъзна поглед по тялото на брат си. Ризата му беше напоена с кръв, а кракът му... Кръвта беше покрила цялата му долна половина. Тя политна, вдигна ръце и се взря в кръвта по тях. Изведнъж някой я хвана грубо. Повдигна я и я притисна към нечия гръд, покрита с грубо платно. Тя излезе от вцепенението и прие предложената ѝ подкрепа. Но после отново протегна ръце към мъртвото тяло на Джилбърт.

— Не!

Няколко минути по-късно, когато я обгърнаха ръцете на старата дейка, тя вече беше близо до припадъка. Коленичи в калта, вкопчи се в полата на Хати и заплака високо и жално, докато разбойниците се хвалеха с подвизите си и се караха кой да я има първи. А после изведнъж гласовете им заглъхнаха и настана странна тишина. Мина известно време, преди Лиз-Ан да осъзнае това. Тя плахо погледна малко по-нагоре от полата на Хати и видя мръсни ботуши.

— Стойте тихо, милейди — прошепна Хати и се опита да покрие лицето ѝ с полата си. — Тихо!

Лиз-Ан усети тревогата в гласа ѝ, но въпреки това отблъсна ръцете, които я бяха измъкнали от утробата на майка ѝ преди четиринадесет години. Със смелост, на която не знаеше, че е способна,

плъзна поглед по източеното мускулесто тяло на мъжа, който стоеше до нея. Беше необичайно висок, почти колкото Джилбърт, и с много широки рамене. Омраза, силна омраза, чувство, което досега не познаваше, я обзе и накара ръцете ѝ да затреперят. Точно този мъж беше нанесъл на брат ѝ последния удар. Погледът ѝ, изпълнен с ненавист, се плъзна по красивите му устни, по дългия му прав нос, към жестоките черни очи, които странно контрастираха с русата му коса. Лицето му беше придобило мургав тен от язденето под слънцето. Като го гледаше, Лиз-Ан се чудеше на щедростта на Бога, който беше дарил този разбойник с такава красота. Дявол с ангелско лице. Без съмнение, жените падаха в краката му, щом го зърнеха. Но с Лиз-Ан това нямаше да се случи. Не намираше нищо хубаво в него. Не, поправи се, кървавата следа от меча на Джилбърт беше привлекателна.

— Господи, приятели, какви прелести само имаме тук! — възкликна мъжът на простонароден английски. Така говореха хората, които не притежаваха благородническа титла. Мъжете извикаха високо, а той изкриви лице в усмивка. Протегна ръка и вдигна нагоре кичур от косата на Лиз-Ан. — Да — измърка доволно и прокара пръсти през тежката ѝ, гарвановочерна коса. — Ти наистина си рядка красавица, момиче.

Очите им се срещнаха и неизмеримата дълбочина в неговите я изпълни с ужас. Хати почувства страха ѝ и притисна треперещото ѝ тяло по-силно към своето.

— Вземете онова, за което сте дошли, и оставете момичето на мира — каза тя смело.

Мъжът отметна глава назад и грубо се засмя. Останалите се присъединиха към смеха му. Лиз-Ан се втренчи в разбойниците и сърцето ѝ заби по-бързо. Изведнъж мъжете станаха сериозни.

— Да, точно така, стара жена — присмя ѝ се той. — Ще взема онова, за което съм дошъл — Той вдигна ръка и нанесе силен удар по главата на Хати. Тя падна на земята, без да издаде звук, и остана неподвижна.

— Не! — извика Лиз-Ан. Протегна ръка към неподвижното тяло на старата дейка, а дъхът заседна в гърлото ѝ. Едва беше докоснала грубата туника на Хати, когато ръцете му я вдигнаха и тя беше принудена отново да се вгледа в очите му. Ненавиждаше усмивката, която разтегляше устните му. Погледът му не се отделяше от дълбокото

деколте на роклята ѝ. Беше напълно неподготвена за онова, което последва. Той нежно помилва гърдите ѝ.

— Недей! — изпищя и го удари.

Той я хвана още по-здраво, притисна я към тялото си неумолимо.

— Да, красавице, ще отстъпиш пред мен — прошепна той и наведе глава, за да покори устните ѝ, които все още не познаваха целувките.

Смехът му заглуши всичко друго. Лиз-Ан отчаяно се опитваше да се освободи, докато ръцете му галеха най-интимните части на тялото ѝ — гърдите, хълбоците, мекото възвишение между бедрата ѝ. Помисли си, че ще умре. Всъщност би предпочела да е мъртва. Горещи сълзи потекоха по бузите ѝ. Почувства и други ръце, които грубо щипеха нежната ѝ плът. Мъжът, обаче, като че ли не искаше да я дели с другото. Озъби се на другарите си, вдигна я на ръце, притисна я към широките си гърди и започна да си пробива път през тълпата разбойници. Обзета от паника, Лиз-Ан беше скрила лице в туниката му, за да не забелязва похотливите погледи на заобикалящите я мъже. Вече бяха задминали тълпата, когато мъжът политна и падна на едно коляно. Сега тя видя отблизо кървящата рана на главата му, която съвсем не беше лека. С надежда си помисли, че може би Господ все още не я беше изоставил. Може би мъжът ей сега щеше да падне мъртъв на земята. Но нито Господ, нито похитителят ѝ имаха намерение да се съобразят с нейните желания. Като че ли отрезвен от присмеха на другите, той се съвзе и стана на крака. Извъртя се към тълпата и извика:

— Не смейте да ми се присмивате, защото ще изкормя поне половината от вас — изръмжа и тръгна към осветената от луната гора.

— Когато свършиш с нея, Дарт — извика някой след него, — ще ми дадеш и аз да вкуся, нали?

Високият, дрезгав смях на множеството гърла ги последва.

Дарт. Лиз-Ан се вкопчи в единственото, което успя да разбере за мъжа. Съзнанието ѝ беше толкова объркано, че в него нямаше нито една ясна мисъл. Навлязоха в гората и едва тогава тя осъзна в какво безнадеждно положение се намира. Това животно щеше да я похити, щеше да ѝ отнеме девствеността! С подновени сили, тя започна да се бори. Заби ноктите си в небръснатото му лице и прокара дълбоки бразди, от които потече кръв. Той незабавно я пусна на земята и ѝ

зашлеви толкова силен шамар, че главата ѝ политна назад и ушите ѝ забучаха. Замаяна, отстъпи и притисна длан до бузата си. Вдигна очи към осветената от луната фигура на мъжа. Тялото му беше неподвижно, напрегнато, издаваше гнева му. Лиз-Ан се чувстваше като преследвано животно. Направи още една крачка назад. Очите ѝ безумно обхождаха дърветата, всичко наоколо. Може би щеше да успее да избяга. Замъкът на годеника ѝ беше само на пет левги в западна посока. Може би щеше да успее да се скрие в гъстата гора, докато слънцето изгрее. Обърна се и понечи да побегне, но в следващия миг вече лежеше на земята, а над нея се извисяваше тялото на мъжа, когото наричаха Дарт. Преди да успее да реагира, устните му вече целуваха шията ѝ, а ръцете му я галеха навсякъде, като внимателно изучаваха всяка извивка на тялото ѝ. Като разбра, че е безпомощна, тя здраво стисна очи, за да не вижда лицето му. „Той ще похити единствено тялото ми.“ — непрекъснато си повтаряше тя. Нямахше да позволи да опустошат и душата ѝ. А после почувства как тялото му се отдръпва. Отвори очи и с ужас загледа как той се освобождава от дрехите си. Досега не беше виждала гол мъж. А лунната светлина достатъчно ясно разкриваше мускулестото му тяло. Опита се да отмести очи встрани, но погледът ѝ беше привлечен от дългия белег, който украсяваше долната половина на корема му. Той легна върху нея и изръмжа:

— Ако се опиташ да се бориш, само ще влошиш нещата.

Тя видя как той отново поклати глава и как вдигна ръка към раната на главата си. Но миг по-късно я притисна под себе си. Отметна туниката ѝ нагоре и пъкна единия си крак между нейните. Докато безуспешно се опитваше да прибере краката си един до друг, тя видя онази част на тялото му, която отличава мъжа от жената. Не знаеше почти нищо за онова, което предстоеше да се случи, защото Хати мислеше, че девойките не бива да знаят такива неща. Отчаяно се опита да се отскубне и да придърпа туниката си, за да прикрие тялото си. Не можеше да позволи това да се случи. Привилегията се падаше на бъдещия ѝ съпруг, на Филип.

— Чуй ме добре! — каза мъжът, поставил длан на шията ѝ. — Ще те имам на всяка цена, но за нищо на света не бих искал да те нараня. Не ме предизвиквай! Разбираш ли ме?

Разбираше го добре, но инстинктивно се опитваше да отстрани ръката му от шията си. А после силно го удари с юмрук по лицето,

което още носеше следите от ноктите ѝ.

— Това е заради Джилбърт! — извика тя.

Ръката ѝ безпогрешно попадна в раната на главата му. Тялото на мъжа тежко се отпусна върху нейното, но тя не осъзна това, защото болката в ръката ѝ беше много силна. Зад затворените ѝ клепачи танцуваха ярки сини светлини. Защо ли я болеше толкова много? Като че ли беше пъхнала ръката си в огъня! Опита се да отвори очи. Минаха няколко секунди, преди да успее. Взря се в преbledнялото лице, което лежеше на рамото ѝ. Мъжът лежеше абсолютно неподвижно. Вятърът рошеше дългата му руса коса. Реалността връхлетя върху нея и тя тежко въздъхна. Тялото на мъжа беше огромно и я притискаше болезнено към земята. Пое си още веднъж дъх. Дали наистина беше успяла? Беше ли възможно тя, която досега не беше удряла друго човешко същество, да го е накарала да изпадне в безсъзнание? Как...

Трябваше да бяга! Мисълта мина като светкавица през ума ѝ. Без да обръща внимание на острата болка в ръката си, Лиз-Ан отблъсна тялото на мъжа, изви своето и се освободи. Той нададе стон, който ускори ритъма на сърцето ѝ. Не се беше върнал в съзнание. Тя несигурно се изправи на нозе и хвърли последен поглед към мъжа. Ако имаше оръжие и смелост, можеше да го довърши с един-единствен последен удар. Но не разполагаше нито с едното, нито с другото. Тя вдигна високо полите си и изчезна в гората. Не обръщаше внимание на острите камъчета, които раздираха кожата на ходилата ѝ, на боровите иглички, които покриваха земята, нито на клоните, които се заплитаха в косите ѝ и деряха лицето ѝ.

Не знаеше колко дълго е тичала. Едва когато падна в някакъв плитък и тесен дол, с дробове, изтощени от усиленото дишане, тя забеляза първите лъчи на утрото да се прокрадват през гъстите клони над главата ѝ. Ослуша се, защото беше сигурна, че я преследват. Но дочу само невинните звукове, породени от събуждането на гората за новия ден — жуженето на насекомите, песента на птиците и, някъде по-далеч, ромона на река. Дали щяха да дойдат? А може би се беше отдалечила на достатъчно разстояние от тях. Тъй като знаеше, че трябва да продължи да върви, Лиз-Ан направи усилие да се пребори с изтощението. Опита се да стане, но падна отново на земята. Отново опита и отново падна. Най-сетне призна поражението си и се отпусна, благодарна, че туниката ѝ се слива така добре с цветовете на гората.

Преди да се отпусне в сладките прегръдки на съня, трябваше да се погрижи за оцеляването си. Успя да изрови остър и доста голям камък. Това все пак беше оръжие, по-добре от нищо. Тя го притисна до гърдите си и позволи на клепачите да покрият зачервените ѝ, подпухнали от плач, очи. Сънят дойде бързо и лесно, но доведе със себе си страшните кошмари за случилото се миналата нощ. Лиз-Ан отново видя мъртвото, студено тяло на брат си.

— Ах, Джилбърт — плачеше тя дори на сън, — няма да останеш неотмъстен.

ГЛАВА 1

Англия, 1156

До известна степен, Рейналф Уордю болезнено осъзнаваше заобикалящата го действителност. Първо до сетивата му достигна отвратителна миризма. Тя като че ли придаваше в устата му същия отвратителен вкус, след като преминеше през ноздрите. Като че ли засядаше в гърлото му, което беше обхванато от спазми. Господи, колко беше жаден! Преглътна тежко и мъчително и вдигна с усилие глава. Положи я на студените и влажни камъни. Усещаше тъпа пулсираща болка точно на мястото, което беше опрял в камъка. Но преди да успее да си зададе въпроса, откъде ли е дошла болката, дочу раздвижване и тихи гласове. Предпазливо отвори очи и се огледа из слабо осветената стая. Макар че беше доста тъмно и не можеше да бъде сигурен, предположи, че се намира в мазе. Когато очите му попривикнаха с тъмнината, видя неясни сенки да преминават през слабата светлина, която фенерът хвърляше. Каза си, че това е сън, или по-точно, кошмар. Опита се да долови поне част от разговора. Дрънченето на веригите от двете му страни го разтревожи силно и окончателно го върна в действителността. Съзнанието му започна да протестира на острата, мъчителна болка, която пронизваше разпънатите му ръце и вдървяваше цялото му тяло. Макар да му се искаше да крещи, воинът в него успя да подчини тялото на волята и да го застави да стои тихо и неподвижно.

Когато разбраха, че затворникът им е дошъл в съзнание, неговите мъчители също застинаха. Движеше се единствено пламъкът на свещта. Той самият беше в сянка, но можеше да наблюдава силуетите на другите през присвитите си от болка очи. Питаше се кои ли са те и защо не се показват. Изведнъж те се раздвижиха и започнаха да говорят високо, но все пак не достатъчно, за да долови думите им. Дали щяха да се приближат повече? Той смръщи вежди, когато в далечния край на мазето се отвори някаква врата. Нахлулата светлина му позволи да види, че силуетите принадлежат на трима въоръжени

мъже. Те влязоха, без да спазват някакъв определен ред, и затвориха решително вратата след себе си. В мазето отново се възцари предишният полумрак. Господи, наистина се намираше в мазе! Дали беше сам? Очите и ушите му говореха, че е така, но инстинктът му го отхвърляше. А инстинктът много пъти му беше спасявал живота. Не, не беше сам. Чувстваше чуждото присъствие. Тихо прокле фенера, който осветяваше единствено него със слабата си мъждукаща светлина. Щеше да чака... За да бъде зает умът му с нещо, което да отвлече вниманието му от разкъсващата крайниците му болка, той започна да преценява положението си. Беше затворен, лишен от горните си дрехи, прикован към стената. Ръцете му бяха разпънати на две противоположни страни, стоманените скоби стягаха китките му. Коленете му също бяха стегнати в скоби. Цялата тежест на тялото му падаше върху ръцете, които трябваше да издържат... — колко дълго? Макар глезените му също да бяха стегнати, не усещаше особено напрежение в тях. Наведе глава, напрегна очи и долови очертанията на верига, която минаваше през двете скоби. Краят ѝ падаше свободно между краката му. Отново се опита да не обръща внимание на болката и да намери отговор на въпросите, които изникваха в ума му. Беше отишъл в замък Лангдън. Главата му беше замаяна от огромното количество бира, вино и от силен сексуален глад. Беше видял хубаво момиче и го беше последвал по тесния коридор. Тя го беше дразнила и примамвала, като му позволи да надникне в ниско изрязаното ѝ деколте и да зърне изваяните ѝ глезени под дългите поли на роклята. Беше танцувала пред очите му, но винаги на разстояние, където той не можеше дори да я докосне. Беше възбудила до краен предел животинските му желания и беше притъпила сетивата му. Когато зави зад ъгъла на коридора, беше нападнат. Нямаше време да реагира, но успя да отблъсне първия удар. А после един от нападателите му го удари силно по тила. При падането си Рейналф смътно видя някаква фигура, покрита с пелерина с качулка, да се надвесва над него, а после потъна в мрака на безсъзнанието. А сега по-силно от всякога усещаше болката в главата си. Опита се да я раздвижи, но го прониза остро усещане, което предизвика нарастването на гнева му. Изведнъж цялото му тяло запротестира, струваше му се, че ставите и костите му горят, пекат се на адски огън. Стисна решително зъби, за да потисне напирания стон. Копнееше да стъпи на краката си, да облекчи болката

в стегнатите ръце. Но инстинктът му на воин, закален в безброй битки, му подсказваше, че няма да намери покой, докато не реши как да излезе от окаяното положение. Като трепереше от усилието да потисне гнева си, той обърна глава и зашари с поглед из тъмното мазе. Напрегна зрението си до краен предел, за да огледа и най-тъмните ъгли. Макар те да не разкриха нещо, което досега да не беше видял, той продължаваше да усеща нечие чуждо присъствие. След доста тежка битка с вътрешния си глас, спусна пети на студения пръстен под. Единият му крак докосна нещо меко и топло, което изпищя и шумно пробяга. Той не обърна особено внимание. Стегна се и отправи поглед към скобите, които приковаваха ръцете му. Китките му бяха жестоко разранени. Тъй като костите му бяха едри, скобите се бяха впили дълбоко. Сви длани в юмрук, а после ги разтвори. Направи го няколко пъти и беше възнаграден. Отново почувства в ръцете си топлина, която се разли от изтръпналите му рамене чак до върха на пръстите. Отново почувства сила в крайниците си и понеже нямаше търпение да я изпробва, изпъна и двете си ръце напред. Не се изненада, когато откри, че е прикован здраво. Веригите шумно издрънчаха, а от китките му отново потече кръв. Когато шумът утихна, той чу нещо — раздвижване от лявата си страна. Застина с напрегнати мускули. Присви очи и огледа мазето.

— Покажи се! — заповяда той. Гласът му беше дрезгав. Стените на мазето го отразиха и той прозвуча особено глухо. Почака известно време, но нищо не се случи. Значи такава беше играта. Рейналф наклони тяло надясно, а после с всички сили протегна лявата си ръка напред. Скобата се вряза още по-дълбоко в наранената му плът и направи усилията му безплодни. От раните потече кръв, а от гърлото му излезе тих стон. Къде, за Бога, се намираше и кой се беше осмелил да го окове като животно? Щеше да го удуши със собствените си ръце. Гневът му отново се надигна, подхранван от виденията за отмъщение. Силата на чувството изненада дори самия него. Този път той се поддаде и изрева високо, след което се хвърли напред, без да обръща внимание на разкъсващата го болка в раменете и на това, че скобите отново се впиха в плътта му. Опита няколко пъти да се пребори с веригите, докато най-сетне силите го напуснаха. Облегна се изтощен на стената, а от устата му се сипеха проклетия.

— Какво те измъчва, милорд Рейналф? — попита го саркастично сладък глас.

Той рязко обърна глава наляво и там, само на една ръка разстояние, видя фигура, облечена в черно. Не можеше да различи чертите на обърнатото към него лице, защото беше в дълбоката сянка, а главата беше покрита с качулка. Разпозна обаче образа на жена, чиито очи, отразяващи слабата светлина, го гледаха студено. Жената му се стори позната и той отново си спомни замъка Лангдън и случилото се няколко мига преди да го пленят и да загуби съзнание. Сигурно това е било нейно дело...

— Господи, наистина никога не съм очаквал това — каза той. Шестото чувство на Рейналф му подсказваше, че е пленник именно на тази жена.

— Коя си ти?

Макар да беше с около глава по-ниска от него, тя все пак беше висока за жена. Беше стъпила здраво на земята и беше уверена в себе си.

— Твоя стара позната — отговори, а гласът ѝ звънеше в тъмното мазе. Тя се приближи и опипа веригите му, за да се увери, че го държат здраво.

— Но това е лудост! — извика той.

Долавяше аромата на тялото ѝ, но не можеше да я докосне. Ръцете му се свиха в юмруци, толкова силно желаше да я стисне за гърлото.

— Да, здраво си окован. — Облечената ѝ в ръкавица ръка бегло докосна неговата, докато тя се отдръпваше. — По-добре не си хаби така глупаво силите... милорд.

В думите ѝ имаше толкова силен сарказъм, че титлата звучеше нелепо. Рейналф предизвикателно дръпна веригите.

— Искам да знам на какво основание съм затворник!

Жената безмълвно плъзна поглед по тялото му, а после се обърна и се отдалечи. Като се насили да покаже спокойствие, каквото всъщност не изпитваше, Рейналф проследи оттеглянето ѝ. Когато стигна до стената, осветена най-ярко от факлата, той видя, че не е облечена като лейди, макар гласът ѝ да подсказваше, че е такава. Наистина, беше облечена в панталони и мъжка туника, която ѝ беше прекалено голяма и скриваше женските извивки. Личеше само

стройната талия. Продължи да я наблюдава. Тя взе факлата и запали още три в ъглите. Скоро цялото мазе беше ярко осветено. Да, там бяха само той и жената. Запомни всяка подробност, всяка издатинка на затвора, в който се намираше. Беше прикован към стената на главното помещение. Беше достатъчно голямо и в него можеше да бъде поставена охрана. От лявата му страна имаше ниска врата с решетка, а зад нея още няколко стаи, които най-вероятно бяха килери. От дясната страна се виждаше коридорът, който завършваше някъде в мрака. Беше сигурен, че оттам се чува ромонът на вода.

Когато отново посвети вниманието си на жената, видя, че тя се е обърнала с лице към него. Стойката на тялото ѝ беше смела, мъжка, краката ѝ бяха широко разкрасени, а ръцете ѝ — склучени на гърба. Той все още не можеше да различи чертите ѝ и се запита дали тя няма специална причина да ги крие. За първи път, откакто беше в съзнание, нещо като усмивка повдигна крайчетата на устните му. Никога досега не беше унижаван от жена, дори от собствената си майка, която беше надарена с изключително силна воля. Сега тази жена и цялата ситуация му се виждаха малко смешни. Да, наистина не беше обичайно да изпитваш подобни чувства в положение като неговото.

— Ще ми кажете ли в какво ме обвинявате? — попита той.

Без да бърза, жената отново се доближи до него. Качулката продължаваше да скрива чертите на лицето ѝ, макар този път той да долови очертанятията на правия ѝ нос и на пълните, чувствени устни. Но нещо по-надолу привлече вниманието му. На тънка кожена верижка около врата ѝ висеше връзка ключове. Те сигурно щяха да отключат скобите, с които беше прикован. Гневът му отново се надигна.

— Тук сте, лорд Рейналф — поде тя, вдигна ръка и отметна качулката, — за да понесете наказанието си за греховете, които сте допуснали спрямо другите.

Той гледеше красивото ѝ бледо лице присвил очи. Беше му познато, но май го беше виждал много отдавна. Отмести поглед от наситенозелените ѝ очи, в които виждаше единствено смъртна омраза, и видя гарвановочерната ѝ коса. Не познаваше жена с толкова черна коса, всъщност не знаеше, че човешките коси могат да бъдат толкова черни, като нощта и нищото. Внезапно в ума му изплува спомен. Да, сега си спомни добре лейди Лиз-Ан. Беше питал за нея, защото тя го

заинтересува, макар да я беше видял в замъка Лангдън един-единствен път. В ума му изплуваха подробности за тяхната среща.

Малко след като той и неговият васал, сър Уолтър Фостър, пристигнаха в замъка, бяха поканени в залата, където се радваха на компанията на собственика, лорд Бърнард. Разговорът беше приятен, но беше прекъснат от раздвижване в противоположния ѝ край. Изтощен от двете денонощия непрекъснатата езда и безсънието, Рейналф беше силно ядосан от ненавременното прекъсване. Смръщил вежди, той беше обърнал стола си, за да разгледа по-добре натрапника. Там стоеше тя, а великолепната ѝ коса се разстиляше по раменете. Караше се на един от слугите, който си беше позволил да щипне камериерката ѝ. Тя го заинтригува, макар да беше облечена небрежно.

— Лейди Лиз-Ан! — беше извикал лорд Бърнард и се беше изправил толкова рязко, че столът му беше политнал назад.

Острите думи на дамата бяха заглъхнали веднага, по средата на изречението. Тя се обърна, а когато ги видя, очите ѝ се разшириха от изненада.

— Извинете, милорд, не знаех... — Гласът ѝ заглъхна, когато погледът ѝ падна върху Рейналф. Той също незабавно стана от мястото си и сега се извисяваше над пълната фигура на лорд Бърнард.

Рейналф ѝ се усмихна, без да направи никакъв опит да скрие интереса си. Очите ѝ се разшириха още повече, устата ѝ остана полуотворена, а лицето ѝ поруменя. Озадачен от реакцията ѝ, той не знаеше дали да я приеме като комплимент. И тогава тя отстъпи уплашено назад. Като че ли потисна някакъв вик. Обърна се рязко и избяга от залата, сякаш я гонеха триста дяволи. Лорд Бърнард изръмжа недоволено, но все пак прости грубото държание на дамата с едно махване на ръката.

— Извинете, лейди Лиз-Ан — промърмори той и седна отново на стола, който слугата междувременно беше изправил отново. — Само, ако знаехте какво изпитание е тя за моите нерви!

— Тя е ваша дъщеря? — беше запитал Рейналф, който все още гледаше замислено в посоката, в която беше избягала дамата.

Лорд Бърнард избухна в гръмогласен смях.

— Боже милостиви, не! Да имам дъщеря като нея! Не би могло да ме застигне по-голямо проклятие. Не, тя е братовчедка на съпругата

ми. Утре сутринта трябва да се върне при брат си, а това ще е истинска благословия за мен.

Заинтригуван, Рейналф продължи да задава въпроси.

— Това означава, че дамата не е омъжена?

Очевидно изненадан, лорд Бърнард се втренчи в него. Усмивката изчезна от лицето му.

— Приеми съвета ми, млади момко, и се освободи от напрежението с което искаш момиче от замъка ми. Но стой далеч от тази. Тя има много лош нрав.

Съветът не беше успял да охлади ентузиазма на Рейналф. Само увеличи любопитството му. Тази вечер дамата не се появи в залата по време на вечерята и Рейналф не я видя повторно. Вместо това тръгна подир полата на закачливата малка камериерка и падна право в капана. Но защо? Какви грехове трябваше да изкупи? Желанието за плътски наслади? Внезапно и рязко го връхлетя реалността на настоящия момент.

— Е, лейди Лиз-Ан? — каза той, все още искайки обяснение.

Тъмните ѝ вежди се вдигнаха въпросително нагоре.

— Милордът ме познава? — попита тя присмехулно и недоверчиво.

Приблужи се още повече до него и се повдигна на пръсти. Лицето ѝ беше само на няколко сантиметра от неговото и той дори долавяше дъха ѝ. Рейналф запази невъзмутимото си изражение и се запита как би могъл да се възползва от нейната близост. Изглежда, никак. Дори да се хвърлеше с всички сили напред, щеше едва-едва да я докосне с тялото си. Жалко, но за момента не можеше нищо да направи.

— Не те познавам — отговори той и отново потуши гнева, който се надигаше в него. — Но попитах за името ти.

Тя стъпи отново на целите си ходила, а крайчецът на устните ѝ се повдигна. Започна да сваля ръкавиците си.

— Ах — въздъхна тя, — моят добър братовчед Бърнард не е могъл да държи езика си зад зъбите. — Тя тихо се засмя. — Сигурна съм, че един ден ще се намери човек, който да му го отреже. Може и аз самата да го сторя.

С безизразно лице, тя отново плъзна поглед по тялото му.

— Чудя се... — поде, а после преглътна мъчително, преди да продължи. — Нима не си спомняш нашата първа среща?

Дали гласът ѝ наистина се пречупи, или въображението го подвеждаше? Рейналф беше съсредоточил поглед във върха на главата ѝ, а веждите му бяха сключени замислено. Тя бавно повдигна глава и издаде брадичка напред. Безмерната дълбочина на зелените ѝ очи прикова вниманието му.

— Да, спомням си, тя наистина беше забележителна — отговори той. Сарказмът подсказваше, че отново мисли за непристойното ѝ поведение в замъка на лорд Бърнард.

Признанието му предизвика неочаквана реакция. Жената отметна глава назад — все едно че беше получила силен удар Рейналф, въпреки всичко, започваше да се забавлява от играта. Усмихна се широко и каза:

— Кажи ми: нима имаш навика да окопаваш мъжете, с които искаш да се озовеш в леглото?

Тя премигна няколко пъти, а после се престори, че не го е чула.

— Значи не отричаш... Говоря за първата ни среща. — Гласът и беше дрезгав и изразяваше недоверие.

— Да отричам какво? — попита той с мек, приятен глас, в който обаче се криеше заплаха. После поклати глава и изръмжа: — Защо би трябвало да отричам каквото и да било? Не аз, а ти направи цял спектакъл в залата на лорд Бърнард.

Лицето ѝ отново поруменя.

— Не говоря за тази наша среща! — Явно беше ядосана.

Рейналф се наведе. Лицата им отново почти се допираха. Един кичур от дългата му коса падна между тях.

— Не си спомням да съм те срещал на друго място, освен в замъка на лорд Бърнард, ако онзи кратък миг може да се нарече среща.

Неочаквано от устата ѝ се разнесе горчив смях, който внезапно замря. Тя протегна ръка и докосна с ръкавиците си основата на врата му, а после ги плъзна надолу, по гръдния му кош. Рейналф застина. Не беше свикнал да го докосват така безсрамно жени, които още не са споделяли леглото му.

— А аз никога няма да забравя нашата първа среща — каза тя тихо и безизразно. — Но ти, изглежда, си забравил.

Тя прехапа долната си устна със ситните си равни зъби. Погледът ѝ се плъзна още по-надолу и се спря на веригите, които стягаха краката му. Веждите ѝ бяха смръщени гневно. Да, тя беше красива, много по-красива, отколкото му се беше сторила първия път. Приличаше на дива роза с много остри бодли. Макар цветът да беше благоуханен и мек, бодлите биха могли да го наранят жестоко. Да, той щеше да се радва, ако на него бъде отредена привилегията да я лиши от бодлите ѝ. Би могъл...

Беше едновременно шокиран и отвратен, че въпреки промяната на обстоятелствата, все още изпитва влечението, което се беше породило при първата им среща. Да, ако успееше да я вкара в леглото, щеше да я накара да си плати за сегашните му мъки. Ядосан от факта, че долните му страсти са по-силни от разума, той се хвърли напред.

— Искам да говоря с господаря на този замък!

Тя беше съсредоточила поглед в земята пред краката му и не му обръщаше вече никакво внимание.

— Хм, добре — каза някак разсеяно. — Ако си мислиш за лорд Бърнард, ще трябва да те разочаровам. Вече не си под неговия покрив, лорд Рейналф. Сега си в моя замък.

Да, Рейналф никак не се изненада от думите ѝ.

— Тогава искам да говоря с господаря на този замък!

Тя въздъхна.

— За съжаление, това е невъзможно. Той ще се върне след седмица. А дотогава — Гласът ѝ обезпокоително заглъхна.

Погледът ѝ отново срещна неговия. И тогава, преди тя да е отстъпила, на Рейналф му хрумна нещо. Отпусна тялото си на скобите, които държаха ръцете му, и протегна крака колкото може по-напред. Силните му бедра обгърнаха крехката ѝ талия, а краят на веригата, който падаше спокойно между краката му, я удари в коленете и подкоси краката ѝ. Тя падна тежко върху гърдите му, а косата ѝ се изплъзна от качулката и се разпиля в блестящ водопад.

— А сега — прошепна той с лице, скрито в косите ѝ, — смъкни ключовете от каишката, която опасва нежното ти вратле, и ме освободи.

Тя предизвикателно опря длани в гърдите му и отметна глава назад. От носа ѝ течеше тънка струйка кръв.

— Това няма да ти помогне — предупреди го тя. Избърса кръвта с опакото на дланта си, а после я избърса в предницата на туниката си. — Няма да излезеш жив оттук. — Очите ѝ предизвикателно блестяха, а устата ѝ беше стисната здраво, решително.

— Хайде, направи онова, което ти казах — изръмжа той, — или, кълна се, ще изцеда живота от тялото ти. — И за да подсили въздействието на заплахата, я стисна още по-здраво.

А тя, бърза като котка, протегна ръце и издра лицето му с остриите си нокти. Тъй като неговите бяха оковани, единственото, което можеше да стори, беше да я стисне още по-здраво. Тя нададе приглушен вик на болка, отпусна ръце и се помъчи да се освободи от хватката на бедрата му. Ръката ѝ докосна камата, която беше втъкната в пояса ѝ. Поколеба се само миг, а после я издърпа и заби острието ѝ в бедрото на Рейналф. Той диво изкрещя и я пусна. Лиз-Ан също извика и се опита да омекоти удара, който щеше да последва при падането ѝ, като се подпря на ръце, и по тях полепна мръсотията от пода. Въпреки това тя тежко падна първо на хълбоци, а после — по гръб. Дъхът излезе със свистене от гърдите ѝ. Тя вдиша дълбоко и веднага се изправи на крака. Постави ръка на ребрата си, защото я боляха много, и се обърна с лице към нападателя си.

— Ти! — задъхваше се от гняв тя и залиташе на несигурните си нозе. — Ще те пратя в ада заради това!

Рейналф вдигна поглед от камата, която стърчеше от бедрото му. Той също мислеше за убийство.

— Нима не съм вече в ада, кучко?

Тя втренчи поглед в камата и, за негова изненада, пребледня, като видя кръвта, която беше проляла със собствената си ръка. Покри устата си с длан, завъртя се на пети и се втурна към вратата на мазето. Отвори я широко и изчезна, без да погледне назад.

Рейналф дишаше тежко през стиснатите си зъби и се бореше срещу мрака, който заплашваше да го погълне. Отпусна глава и прогони от съзнанието си образа на камата, която все още беше забита в плътта му, но позволи на омразата да завладее душата му. През целия си двайсет и девет годишен живот не беше изпитвал такова огромно желание към никоя друга жена, а ето, че силно искаше да ѝ причини физическо страдание. Не, жените бяха създадени за удоволствие. Те трябваше да бъдат защитавани, а не нападани и наранявани. Но тази

жена беше различна — имаше зъл нрав, както беше казал и лорд Бърнард. И още нещо... Той се засмя на глас, когато предателското плътско желание отново го връхлетя.

Дълга, дебела сянка, появила се на пода, показва идването на един огромен мъж. Като прекоси прага, той се поколеба само миг, преди да се доближи до Рейналф.

— Моето име е Самюъл — каза той, а огромните му длани удряха важно-важно по бедрата. — Аз ще ти бъда пазач. — Той се приближи още малко, огледа раните му и изразителното му лице показва известна загриженост. — Хм... — промърмори, а очите му дяволито играеха.

Тъй като Рейналф пазеше абсолютно мълчание, Самюъл въздъхна със съжаление и се наведе да огледа раната на бедрото му. Голямата му плешива глава блестеше на светлината на факлата.

— Да, добре те е намушкала. Сигурно много си я ядосал.

— Имам нужда от лекар — изстреля Рейналф, като не обърна никакво внимание на брътвежите на мъжа.

Самюъл се изправи и го погледна право в очите.

— Лейди Лиз-Ан няма да извика доктора заради теб. Но аз имам известен опит и ако ми разрешиш...

— Нямам желание да загубя крака си! — избухна Рейналф.

— А може би това ще зарадва нея. Тя наистина много те мрази.

Рейналф се успокои достатъчно, за да попита:

— Защо?

Самюъл сви рамене.

— Милейди не споделя с мен причините за действията и чувствата си.

— Тогава не говори и на мен за тях!

По лицето на Самюъл се появи усмивка. Зъбите му бяха изненадващо бели и здрави. Той отново се наведе, като продължи да се смее тихо.

— Раната не е дълбока.

Докосна с пръсти дръжката на камата, а после излезе. Върна се след малко, като носеше много парцали. С едно-единствено рязко движение издърпа камата и я захвърли на пода. Незабавно притисна раната с парче плат, за да спре кръвотечението. Болката беше непоносима и Рейналф високо изпъшка.

— Това е по-лошо дори от нанасянето на удара!

Той стисна здраво очи и зъби, а Самюъл продължи несръчно да го превързва.

— Хайде, стой мирно! — нареди му той и довърши бързата превръзка.

Като си пое няколко пъти дълбоко дъх, Рейналф погледна крака си и се намръщи.

— Ще са необходими още грижи!

— Неблагодарен си, а? — изръмжа предупредително Самюъл. Устните му се извиха в усмивка, която контрастираше с тона на гласа му. Той се изправи и отстъпи назад. — А пък аз мисля, че ще се оправяш.

Като видя лицето на Рейналф, което предвещаваше буря, той се усмихна широко.

— Хайде, не се тревожи. След вечеря ще накарам господарката да дойде и да почисти раната. Тя знае много неща за раните и тяхното лекуване.

Още една усмивка и мъжът беше изчезнал. Върна се след няколко минути, но само за да заключи вратата. За Рейналф беше очевидно, че Самюъл не беше роден за тъмничар. Може би щеше да му стане съюзник... Останал сам, Рейналф огледа внимателно пода и най-после видя камата. Скъпоценностите, с които беше украсена, проблясваха. Лежеше там, където я беше захвърлил Самюъл. Беше далеко от него, но по-късно можеше да се окаже полезна. Макар и трудно, успя да запази равновесие на наранения си крак. Стъпалото на другия заби в мръсотията на пода, вдигна облак прах и го ритна по посока на оръжието. Действията му изискваха огромна концентрация, но когато свърши, камата вече не се виждаше. На нейното място имаше малка купчина мръсотия. Като се усмихна самодоволно, той изправи глава. Опита се да не мисли за болката и да планира всичко — от бягството до отмъщението, което щеше да застигне лейди Лиз-Ан. Нямахше да напусне това място без нея.

ГЛАВА 2

Лиз-Ан не забелязваше шокираните обитатели на замъка, докато бързо прекосяваше коридорите му. Едва успя да стигне до стаята си и повърна простата храна, която беше поела на закуска. Коленичи и обхвана главата си с треперещи ръце. Цялото ѝ тяло се тресеше.

— Защо? — изстена на глас. Защо трябваше да се разкайва за това, че се беше защитила срещу онзи звяр? Защо си беше направила труда да погледне раната, която ръката ѝ беше нанесла? Та нали точно това заслужаваше? Той беше безмилостен и жесток, беше ѝ отнел всичко, което ѝ беше скъпо на този свят. И все пак тя изпитваше угризение на съвестта. Пое си няколко пъти дълбоко дъх, успокои се и най-после се изправи. Краката ѝ все още трепереха. Прекоси стаята и застана до вратата. Ръцете не ѝ се подчиняваха, като да не бяха нейни. Все пак успя здраво да залости вратата, после отиде до огромния прозорец. Сутринта беше махнала пердетата, за да може в стаята да влезе светлината на яркия ден. Като че ли Бог беше пратил слънчевата светлина, защото предишните шест-седем дни бяха облачни и непрекъснато ръмеше. Макар слънцето вече да беше започнало да залязва далеко на запад, светлината му все още топлеше и радваше. Тя затвори очи, изложи лицето си на слънцето и с благодарност почувства топлината да сгрява премръзналата ѝ кожа. Но не беше способна да прогони образа, който изпълваше душата ѝ и който се беше загнездил в нея много отдавна, още преди четири години. Тя уморено прокара ръка по челото си, надвеси се и надникна във вътрешния двор. Видя младия скуайър, който се упражняваше с меча си. Замислено започна да гризе нокътя на палеца си. За първи път започна да я тревожи това, че беше отвякла Рейналф Уордю. Досега не беше се замисляла точно какво ще бъде отмъщението ѝ, нито пък какви ще бъдат последиците от него. Изпитваше само остра нужда да се освободи от болезнените спомени. Да отмъсти за Джилбърт.

Наистина беше изненадана, когато откри, че Рейналф Уордю е благородник. Реши обаче да не обръща внимание на този факт. За нея

нямаше никакво значение, че самият крал го беше изпратил да разреши спора между лорд Бърнард и неговия васал. Всичко щеше да бъде толкова просто, ако той беше обикновен човек от народа, както си мислеше тя преди четири години. Но сега... Дали смъртта му нямаше да навреди на честта на семейството ѝ? Не знаеше много за Рейналф Уордю, но беше сигурна, че ще забележат изчезването му. И то скоро. Неканен, образът му отново изплува в съзнанието ѝ. На външен вид, физически, той се беше променил много малко през изминалите четири години. Благородническата му титла, изисканата му реч, добрите му маниери и елегантното облекло биха могли да заблудят почти всеки, но Лиз-Ан мислеше, че го познава добре и не може да бъде подведена. Тази негова дълга, изненадващо светла коса! Мускулестото му, прекрасно тяло! И тези негови очи, които излъчваха такъв силен гняв! Бяха черни, тя си спомняше това, но сега бяха малко по-различни... Като че ли...

— Дяволите да го вземат! — прокле го тя. Силните чувства накараха гласа ѝ да прозвучи дрезгаво.

Той беше! Не можеше да бъде някой друг! Обзе я желание да се държи като малко дете, да ритне масата или да счупи нещо, да направи каквото и да е, за да излее гнева си. Разумът обаче взе връх. Седна на леглото, като сви крака и ги обгърна с ръка. През изминалите четири години беше калявала тялото си и се беше научила да си служи с всички видове оръжие. Бяха я обучавали най-добрите бойци сред онези, които ѝ служеха. А сега отмъщението наистина беше близо. Трябваше само да вдигне ръка. Но дали щеше да има достатъчно смелост? Ако Джилбърт не беше осакатен през онази нощ преди четири години, той щеше да предизвика Рейналф и да се бие с него. Той имаше повече причини да го мрази, защото беше пострадал жестоко. Да, тя познаваше силата на неговия гняв. Отслабващата ѝ решителност почерпи нови сили от спомените, които я преследваха вече четири години. Присви очи и отново извика образа на осакатения си брат. Агонията му. В очите му, които някога весело се смееха, сега се четеше само страдание. И за това беше виновен Уордю. А нима не беше страдала и тя? Годеникът ѝ беше развалил годежа, защото мислеше, че вече не е девствена. Тя горчиво се засмя. Да, и тя беше страдала, но не колкото Джилбърт. Нищо не можеше да се сравни с неговата загуба. Лиз-Ан усилено загриза нежната си долна устна,

опитвайки се отчаяно да намери решение на затруднението, в което беше изпаднала. Как точно щеше да си отмъсти? В очите ѝ се появиха сълзи на безсилие. Изтри ги с opakото на дланта си и рязко отметна глава. С крайчеца на окото си погледна към двамата мъже, които се дуелираха във вътрешния двор. Младият скуайър беше притиснал противника си в ъгъла и му се подиграваше, преди да нанесе последния удар — удара, който щеше да го направи победител. Изведнъж тя прояви интерес към двубоя и очарована загледа как младият скуайър грациозно се хвърли напред, после отстъпи, засмя се щастливо и вдигна меча си към небето. Глупаво, помисли си тя, осенена от скрита мисъл. Ужасно глупаво. Поклати глава и леко се усмихна.

— Да, точно така — прошепна. Да, щеше да си отмъсти. Щеше да...

Настойчиво чукане на вратата прекъсна мислите ѝ.

— Милейди! — Гласът на камериерката ѝ, Мели, проникна в стаята. — Имат нужда от вас.

Чуваше се глухо, като отдалеч, но Лиз-Ан знаеше, че момичето е коленичило и опряло уста до големия отвор, който се образуваше между пода и края на вратата.

— Не може ли да почака? — извика Лиз-Ан, която не искаше да прекъсват мислите ѝ, преди планът да се е оформил напълно в ума ѝ.

— Заради някакво дете, милейди. Момиченце, което се е наранило лошо.

Лиз-Ан, лечителката, не можеше да не се отзове. Тя бързо се изправи на крака, втурна се към шкафа и извади лекарствата и билките си. Някога този шкаф беше принадлежал на баща ѝ.

— Момент — извика тя на Мели.

Така се случваше винаги. Когато отвореше шкафа, я връхлетяваха спомени. Баща ѝ беше очарован от лековитите качества на билките, макар знахарството да беше главно занимание на жените. Той беше окуражавал интереса на дъщеря си в тази област. Всеки път, когато отиваше да събира билки, я вземаше със себе си. Но накрая, когато ужасната болест започна да разяжда тялото на барона, нищо не беше в състояние да му помогне. А атаката срещу дома им преди четири години беше отнела последния му дъх. Още една причина да накара Уордю да си плати за греховете... По бузите ѝ отново се

търкаляха сълзи. Тя ги избърса с ръка, взе всички гърненца, от които можеше да има нужда, иглата си за шиене и няколко парчета чисто ленено платно за превръзки. Завърза всичко на вързоп, затвори шкафа, затича се към вратата и я отвори широко.

— Къде е детето? — попита тя Мели, която тъкмо се изправяше.

— В залата, милейди. Ухапало го е куче.

Докато вървяха бързо към залата, Мели продължи да разказва подробно как кучето нападнало детето, но Лиз-Ан не зададе нито един въпрос. Майката седеше в далечния край на залата и плачеше. Притискаше рожбата до гърдите си, а слугите се суетяха около тях. Като видяха Лиз-Ан, те ѝ сториха път. Детето не искаше да се отдели от майка си.

— Доведете Луси — нареди Лиз-Ан на Мели и коленичи пред детето.

— Вече отидоха да я повикат, милейди — отговори камериерката.

— И защо още не е дошла? Какво я задържа?

Лиз-Ан нежно раздели ръцете на майката и обърна детето към себе си. То беше много красиво момиченце, може би на четири години. Лиз-Ан махна мръсния парцал, който покриваше раната на ръката му, и се наведе, за да я разгледа по-отблизо. Много тихо, за да не чуе никой друг, Мели прошепна в ухото ѝ:

— Луси се грижи за онази другата рана, милейди.

Друга рана? Лиз-Ан смръщи вежди. Накара момиченцето да протегне ръка и внимателно почисти кръвта. Раната не беше чак толкова лоша, но трябваше да направи много шевове. И щеше да остане белег. Чак сега думите на Мели стигнаха до съзнанието ѝ. Извърна глава и каза:

— Друга рана?

Камериерката сви рамене, като да се извиняваше за нещо, и кимна. Подозренията на Лиз-Ан бяха потвърдени. Луси се грижеше за раната на Уордю. Гневът на Лиз-Ан беше краткотраен, защото лечителката у нея взе връх. Мъжът беше ранен и това, че беше зъл, нямаше значение. Не можеха да не се погрижат за него. Тя не искаше да го стори, но не означаваше, че друг не би могъл. Дори животните не заслужаваха да ги оставят с отворени рани. Не, отмъщението ѝ щеше да бъде изпълнено както трябва. На Уордю щеше да бъде дадена

възможност да се защити. Лиз-Ан отново посвети вниманието си на детето.

— Как се казваш? — попита тя, като отметна мокрите му от сълзи коси назад. Лицето му беше подутото от плач.

— Анна — прошепна детето.

— Анна — повтори Лиз-Ан и с усилие прогони мислите за Уордю. Усмихна се мило на детето. — Ти си толкова смело малко момиченце! — добави тя и протегна ръка към лекарствата.

Колеблива усмивка озари лицето на Анна.

— Наистина ли?

— Да, ти си се била с онова злобно куче и си го победила, нали? Все още хълцайки от плач, Анна погледна въпросително майка си.

— Победих ли го, мамо?

Жената първо срещна погледа на Лиз-Ан. В очите ѝ грееше благодарност. После се усмихна на дъщеря си и кимна.

— А сега — каза Лиз-Ан, като сръчно развърза вързопа само с едната си ръка, — искам да ми разкажеш цялата история.

Анна гледаше несигурно ту към Лиз-Ан, ту към шишенцето, от което се носеше остра, лютивва миризма.

— Ще боли ли? — попита тя.

Лиз-Ан я погали по бузата, за да ѝ вдъхне увереност.

— Малко, може би — отговори тя искрено, — но ти си смело момиче, нали?

След кратък миг на колебание, Анна кимна с глава.

ГЛАВА 3

Лиз-Ан беше грубо изтръгната от прегръдките на съня не от студа, а от кошмара. Макар през годините той да се появяваше все по-рядко и по-рядко, сега се бе завърнал. Беше толкова жив и ярък, че ѝ припомни всичко до най-малката подробност.

Беше се сгушила на перваза на прозореца, след като се беше върнала в стаята си. Целият следобед се изниза и настъпи привечер, а тя все още обмисляше отмъщението си. Беше заспала. Прокара ръка по лицето си и с изненада установи, че е мокро от сълзи. Подсуши го и се взря навън в тъмната нощ. Студеният ветреца погали лицето ѝ и разроши дългата ѝ коса.

Макар да не искаше да си признае, че изпитва страх, тя потърси фигурата на пазача. Най-после го видя в сянката на стената на вътрешния двор. Огледа се разтревожена, но не видя други въоръжени мъже от охраната. По време на царуването на крал Хенри II животът беше относително спокоен. Джилбърт, след като я беше поверил на грижите на лорд Бърнард, беше взел почти всички мъже със себе си в двора. Беше оставил малко войска, като мислеше, че е крайно невероятно някой да нападне замъка в негово отсъствие. Но, за нещастие, той не беше предвидил, че завръщането му може да се отложи за известно време, нито пък нейната безумна постъпка. Лиз-Ан разбираше, че ако хората на Рейналф узнаеха, че е в замъка, и предприемеха акция за освобождаването му, защитата нямаше да се справи. На практика, замъкът дори не беше защитен. Мускулите на ръцете и краката ѝ се бяха схванали от продължителното стоене. Опита се да ги раздвижи и смръщи недоволно вежди, защото те бяха като вдървени. Особено я наболяваше десният глезен. Спусна крака на студения под, изпъна ръце пред себе си в тъмното и запристъпва несигурно. Познаваше добре стаята и лесно намери леглото си. Започна да се съблича и едва когато остана по тънката си долна риза, забеляза, че скъпоценната кама, подарък от Джилбърт, я няма. Опита се да си спомни къде я е оставила, какво се е случило с нея. Смръщи

чело, когато се сети, че беше нападнала Уордю с нея. Какво ли беше станало с оръжието, след като тя беше избягала от мазето? Опитваше се да си внуши, че Самюъл го е прибрал, но продължаваше да изпитва съмнения. Тревожеше се не само защото камата ѝ беше много скъпа, но и защото щеше да представлява опасност, ако попаднеше в ръцете на мъжа. Наметна се с една роба и излезе в слабо осветения коридор. Взе една от факлите, които бяха закачени по стените, и като по чудо слезе по стъпалата, водещи към Голямата зала, без да се спъне. Прекоси я възможно най-тихо, за да не събуди хората, спящи по пейките. Бързо прекоси още един тесен коридор, слезе по още едно стълбище и се озова в главното помещение на мазите. Макар да беше наредила денонощно да го охраняват, не видя никого. Потисна надигналия се, заплашващ да избухне, гняв и надникна през решетката в тъмното мазе. Факлите отдавна бяха загаснали и вътре беше тъмно като в рог. Махна резето и отвори вратата колкото да се промуши. Държеше факлата в протегнатата си ръка. Сърцето ѝ се качи в гърлото, когато тя видя неподвижната фигура. Предпазливо направи крачка напред: пленникът ѝ не само че бе напълно облечен, но и седеше на пръстения под. Спеше, а главата му беше отпусната на гърдите. Все още беше окован, но скобите бяха забити по-надолу и ръцете му бяха облекчени от тежестта на тялото.

— Дяволите да те вземат, Самюъл! — изсъска тя.

Съвсем тихо застана в онзи ъгъл, където бяха подредени маса и няколко пейки. Може би Самюъл беше оставил камата там. Светлината на факлата осветяваше добре дървените повърхности и след като Лиз-Ан ги огледа и не я видя, реши, че Самюъл я е взел със себе си. Инстинктът и подсказваше, че трябва веднага да си тръгне, но нещо неудържимо я тласкаше да се доближи до врага. Погледът ѝ се спря първо на русокосата му глава, после на окованите ръце и най-накрая — на левия му крак. Панталоните му бяха разкъсани и разкриваха раната. Запита се дали и той щеше да остане куц като Джилбърт. Дали щеше да сграда като него. Да, това щеше да е добре... Реши, че сега, седнал, мъжът е по-малко опасен отпреди, когато беше прав. Коленичи пред него и се наведе, за да огледа раната. Превръзките не бяха напоени с кръв. Пипна ги — не бяха дори влажни. Личеше си добрата работа на Луси, съпругата на Самюъл. Лиз-Ан се запита как бяха успели да се справят с Уордю, който, дори ранен, беше опасен противник. Макар да

беше як, Самюъл сигурно се беше възползвал от помощта и на другите въроръжени мъже. Не, раната не беше дълбока и щеше чудесно да заздравее, защото за нея се бяха погрижили добре. Въздъхна, но не от облекчение. Вдигна глава и срещна погледа на черните му като нощта очи. Извика тихо и изви тяло назад. Изпусна факлата, която се търкулна по пода и се спря до крака на масата. С тежко биещо сърце, тя се втурна след факлата и се успокои, като видя, че пламъкът отново сигурно се изправя нагоре, а масата не е подпалена.

Там седеше той, с отметната назад глава. Смехът му утихна и зловеща усмивка разтегли устните му. Последвалата тишина се проточи много дълго време. Уордю започна да я задява заради небрежното ѝ, направо неприлично, облекло, а тя не можа да намери подходящи думи, за да го постави на мястото му. Очите им се срещнаха и цялото ѝ тяло се разтресе от страх. Тя може и да беше вещица, както я наричаше той, но също така нямаше съмнение, че той е самият дявол! Сърцето ѝ отново биеше в гърлото. Тя нямаше търпение да си тръгне.

— Не! — изрева той и тя замръзна на място.

— Ела тук! — нареди ѝ, а дрезгавият му глас отекна в мазето.

Тя се поколеба. В едната си ръка държеше факлата, а с другата стискаше предницата на робата си. Защо се чувстваше така уязвима, като малко дете, когато застанеше пред него? Нима той не беше неин пленник?

— Съвсем сигурно е, че не мога да ти сторя зло — продължи той. Гласът му беше изпълнен със сарказъм. Придружи думите с дрънченето на веригите.

Изпълнена с подозрение, Лиз-Ан дълго го гледа. После, събрала цялата си смелост, вирна предизвикателно брадичка и застана до краката му.

— Да, милорд? — запита с глас, за който се надяваше, че звучи уверено.

Камата опираше в дясното му бедро. Всъщност беше седнал върху нея. Не се съмняваше, че Лиз-Ан е слязла в мазето да я търси. Като пое вечерята от Самюъл, той я изгълта с вълчи апетит и веднага след това го обгърна непрогледен мрак. Сигурно го бяха упоили с нещо. Като се съвзе, видя, че е облечен и седи на пода, а кракът му е грижливо превързан. Странно, раната не го болеше. Трябваша му само

няколко минути, за да установи къде се намира камата. Стори това със здравия си десен крак. Но тъй като не можеше да го вземе в ръце, оръжието всъщност беше безполезно.

— Хайде, седни — покани я той.

Лиз-Ан силно присви очи и поклати отрицателно глава.

— Не, предпочитам да остана права.

Той сви рамене, за да ѝ покаже, че това няма значение за него.

— Добре постъпих, като попитах Бърнард за теб.

— Добре? — повтори тя, невярваща на ушите си.

— Да. — Той се усмихна накриво. — Искам да знам защо съм затворен и къде.

Тя се отдалечи на безопасно разстояние и го загледа озадачено.

— Нима това ще те успокои, милорд?

Това присмехулно „милорд“ предизвика у него желание да я удуши. Обикновено успяваше да контролира чувствата си, но сега му беше трудно. Отвърна ѝ остро, заядливо:

— Чисто любопитство, милейди.

Гледаше я с неподправен интерес. Тя стисна здраво устни, а очите ѝ блестяха гневно.

— Не ме наричай така!

— Милейди? — повтори уж невинно, а всъщност — подигравателно. — Това е просто учтива форма на обръщение.

— Аз не съм твоя лейди.^[1]

— Не — съгласи се той. — Ти въобще не си дама.

Думите му я нараниха много по-силно, отколкото смяташе за възможно. Без съмнение, имаше и други, които веднага щяха да се съгласят с него, например всички рицари, които бяха на служба при Джилбърт. Те смятаха, че на една жена не подобава да носи оръжие и мъжки дрехи. И все пак досега никой не ѝ беше казвал такива думи, макар мнозина ясно да ѝ показваха какво мислят. Изглежда, за тях нямаше значение фактът, че през по-голямата част от времето тя се обличаше като лейди и изпълняваше съвестно задълженията си на господарка на замък — роля, за която беше обучена от най-ранна възраст. Те я виждаха само като жена, която беше страшна, защото можеше да се защитава сама. Но тя също така беше и дама.

— И аз... — продължи Рейналф, като показва равните си бели зъби — не съм твой господар.^[2] Все още.

Последните думи се отрониха от устните му сладки като мед. Сякаш студена ръка сграбчи Лиз-Ан за сърцето. Как е могло да се случи подобно недоразумение? Нима тя не владееше положението? Несигурно се изправи и робата ѝ се разтвори.

— Искам да ти направя едно предложение.

Той срещна погледа ѝ, но остана мълчалив.

— Ще те освободя, ако успееш да надвиеш противника, който ще ти избира, в дуел с мечове — каза тя бързо и нетърпеливо зачака отговора му.

Но не получи такъв. Той просто седеше и я гледаше втренчено. Дълбоко в очите му се зараждаше някакво силно чувство. Устните му бяха здраво стиснати, приличаха на тънка резка. Тя се чувстваше неудобно. Отмести очи от него, а после пак го погледна. Отново се обади, но гласът едва излизаше от свитото ѝ гърло:

— Борбата ще бъде до смърт.

Рейналф присви очи.

— И кой е този безмозъчен мъж, който е готов да умре за теб?

Тя вирна брадичка.

— Не се тревожи — каза тя с глас, внимателно изчистен от предизвикателност, — избрала съм ти достоен противник.

Гневът му избухна ярък и мощен като светкавица.

— Кучка! — извика той и опъна докрай веригите си. — Нима не си се замислила, че няма да има връщане назад, когато убия този човек? Неговата смърт не е необходима на никого.

Лиз-Ан не отстъпи.

— Вярвам, че съм направила верен избор. Освен това — добави — не е трудно да се победи човек в твоето състояние. Отдавна не си се упражнявал, а и кракът ти е ранен. Това е сериозен недостатък, милорд.

Той отново избухна. Лицето му придоби пурпурен оттенък.

— Той ще умре и смъртта му ще бъде жестока — извика високо. Думите му прозвучаха като лай. — А ти и твоето семейство ще страдате заради несправедливостта си.

Разбира се, съществуваше съвсем реална възможност той да бъде победителят и тя вече я беше обмислила.

— Това е част от сделката. Борбата ще продължи до смърт. Ако спечелиш ти, няма да бъдат повдигнати обвинения нито срещу мен,

нито срещу семейството ми.

Очевидно все още в плен на гнева, Рейналф удари тялото си в стената. Лиз-Ан стоеше твърдо на мястото си и го наблюдаваше, без да изпитва удоволствие от гледката. Макар да не ѝ се искаше да признае слабостта си, беше малко уплашена. Изминаха няколко минути, преди мъжът да се успокои. Той издаде напред долната си устна и я погледна с очи, издаващи силната му, убийствена омраза. Макар и разколебана, Лиз-Ан направи крачка напред. Дълго време се гледаха. Помежду им се беше възцарила ужасяваща, страшна тишина.

— Толкова много гняв — прошепна тя.

В гласа ѝ не се долавяше познатият сарказъм. Рейналф беше озадачен. Струваше му се, че се е затворила в себе си, че просто изказва на глас тайните си мисли. Очите ѝ, все още приковани в неговите, бяха далечни, почти безжизнени. Като че ли се намираше на друго място и в друго време. Може би дамата е луда, помисли си той. Това би било възможно обяснение за много от нещата...

Тя отново проговори, но толкова тихо, че той трябваше да напрегне слух, за да долови думите ѝ.

— Аз също съм подвластна на гнева, милорд. И аз съм способна на силни чувства. Точно затова те доведох тук.

Тя го изглежда, а после затвори очи. Рейналф остана мълчалив и неподвижен.

— Ще постигна отмъщението си. — Гласът ѝ беше спокоен изражението — също.

Приблужи се още до него, като хвърли само един кратък, изпълнен със съжаление, поглед към издадения му напред крак. Протегна ръка и докосна небръснатата му буза. Той не трепна, макар мускулите му да се стегнаха инстинктивно.

— Повярвай ми, Рейналф Уордю, аз и семейството ми вече доста пострадахме от теб — прошепна. — Наш дълг е да си отмъстим.

Очите на двамата противници дълго останаха приковани едни в други. Някакво чувство, дълбоко и неизразимо, разтърси телата им. Беше по-силно от желанието за отмъщение, по-силно дори от чистото насилие. Рейналф безпогрешно разпозна дивото, неудържимо желание, но Лиз-Ан, без да знае какво е то, го отрече, закле се да не му се поддаде. Тя бурно махна с ръка — като да го отпъди от себе си. Магията беше развалена.

— Нима си помисли, че правя това само за да се забавлявам? — Гласът ѝ пронизително разцепи въздуха в мазето. Устата ѝ беше стисната здраво, решително, а очите ѝ гневно блестяха.

— Искам да ми отговориш! Сега!

Рейналф реши, че не може да очаква обяснение за греховете си към нея. Поклати глава.

— Не — каза с дълбок, дрезгав глас, който издаваше твърдото му решение. — Също като теб, и аз обичам отмъщението. То също е мой дълг.

Тя се доближи още повече. Пламъкът на факлата осветяваше лицето ѝ.

— Искам решението ти. Или ще умреш като страхливец още преди зората да е изгряла. Кълна се!

Той не пропусна нищо — нито бледнината, заляла лицето ѝ, нито факта, че тя дишаше леко, повърхностно. Остана загледан в нея. Съмняваше се, че ще изпълни закана си. А после се замисли за отправеното предизвикателство. Може би по този начин искаше да поправи неправдата, грешката, която беше сторила, като го бе затворила в мазето. Да, сигурно се беше уплашила от него. Не беше пропуснал да забележи подутите ѝ, зачервени очи. Жената, която сега стоеше пред него, не беше онази, която се беше държала арогантно преди. Той смръщи вежди. Предложението ѝ си имаше добрите страни, защото не му се искаше да остане затворен в проклетото мазе миг повече от необходимото. Може би това, което тя предлагаше, беше достатъчно... засега. Погледът му се плъзна по нежната ѝ бяла шия, по робата, която разкриваше някои части от тялото ѝ. Той се засмя.

— Добре, имаш думата ми, кучко. Макар да не се знае дали ще я спазя. — Усмивката му беше дяволита, но и груба. — Може и да оставя семейството ти на спокойствие, но не се знае дали и ти ще имаш същия късмет.

Погледът на тъмните му очи я изгаряше. Лиз-Ан се загърна поплътно в робата.

— И това е достатъчно — каза, защото усети, че не би могла да изкопчи от него нищо повече. — При изгрев слънце тогава. — Хвърли му един последен поглед през рамо и излезе.

[1] „Милейди“ се образува от думите „моя“ и „лейди“. — Б.пр. ↑

[2] „Милорд“ се образува от думите „мой“ и „лорд“, което означава господар. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 4

На другата сутрин Рейналф бе събуден от шума, който несръчните движения на Самюъл вдигаха, и от аромата на храна. Отвори очи и загледа как огромният мъжага, следван от двама въоръжени мъже, се суети из мазето.

— Хайде — обърна се Самюъл към мъжете, — запалете факлите. Те измърмориха нещо и се отдалечиха.

— Рано се събудихте — поздрави го Самюъл и остави един поднос на пода. Изправи се, сложи ръце на хълбоците си и погледна Рейналф право в очите. — Май не сте спали много добре снощи, въпреки че положих много грижи за вашето удобство. — Той поклати глава.

Рейналф повдигна едната си вежда.

— Не беше много любезно това, че ме упои.

Самюъл сви рамене и повдигна длани нагоре.

— Дадох ви малко приспивателно. Като видях, че мога да разчитам само на помощта на съпругата си, реших, че така най-лесно ще можем да ви превържем и облечем.

— Сигурен съм, че не си се страхувал от мен.

Огромният мъжага смръщи вежди. Явно присмехът на Рейналф не му допадна.

— Няма мъж, от когото големият Сам би се уплашил. Моята жена, Луси, настоя да направим това. Не искаше да се погрижи за вас, докато не заспите, защото видя как кръвожадно гледахте господарката.

Рейналф не успя да потисне усмивката си. Да, имаше много неща, които той искаше да направи на лейди Лиз-Ан.

— Както и да е, благодаря ти за грижите, Самюъл. Благодарен съм и на твоята Луси. Кракът вече не ме боли. И ми е много по-удобно седнал, отколкото прикован на стената.

Самюъл го гледаше топло, приветливо. Той гордо изпъчи гърди.

— Луси е опитна в медицината. Знае как да използва билките. Самата господарка я научи.

— Лейди Лиз-Ан? — попита недоверчиво Рейналф.

— Да. Господарката наистина има дарба на лечителка. И се грижи за всички, без да прави разлика.

Рейналф се опита да вмести току-що получената информация във вече изградения образ на лейди Лиз-Ан. След като помисли няколко минути, той се отказа. Реши да припише лечителските ѝ дарби на нейните странности.

— Ех, и вие! — извика Самюъл и прекоси мазето само с няколко крачки. — Нима ще трябва сам да го направя? — Взе факлата от мъжете и бързо запали останалите. — Глупаци! — изръмжа недоволено той и се изправи пред Рейналф. — Ще изпитам истинско облекчение, когато се върне лорд Джилбърт. Отиде в двора и взе най-добрите хора със себе си. И се забави прекалено дълго. — И той дълбоко, тежко, въздъхна.

Рейналф се преструваше, че е посветил цялото си внимание на храната, а всъщност обмисляше казаното от Самюъл. Мъжът се оказа безценен източник на информация. Може би щеше да научи още нещо... Самюъл не го разочарова.

— И никак не беше благоразумно да остави лейди Лиз-Ан да се върне в Пенфорк при цялото това безредие. А тя само влошава нещата с важниченето си.

Пенфорк... Рейналф напрегна паметта си. Искаше да си спомни всичко, което знае, за южната част на страната. Опита се да си представи къде точно се намира Пенфорк. Досети се, че той не е много далеч от замъка Лангдън. Самюъл се наведе и ловко освободи лявата китка на Рейналф от скобата.

— Тя, разбира се, и без това винаги прави каквото иска. Брат ѝ никога не ѝ казва „не“, защото го върти на малкия си пръст. Не я разбирам аз тази работа. Но винаги е било така, още откакто моята Луси и аз дойдохме тук.

Заинтригуван, Рейналф пое със свободната си ръка топлия дъхав хляб от ръцете на Самюъл.

— Той сигурно е знаел какво прави, като я е оставил сама толкова дълго време. Но всеки човек има нужда от наглеждане, така мисля аз. И вижте какво направи тя — доведе ви тук. Не мога да кажа, че това ми харесва. Не, не мога да кажа това.

Рейналф се изкушаваше и той да каже какво мисли по този въпрос, но се страхуваше, че Самюъл ще разбере колко много е изприказвал и отсега нататък ще си държи езика зад зъбите. Затова си замълча. Разсеяно отхапа от хляба. Очите му потърсиха и намериха другите двама въоръжени мъже. Бяха се навели над една от масите, записани в игра на зарове. Самюъл поклати глава и въздъхна още веднъж.

— Опитай бирата. Тази е най-хубавата на мили наоколо.

Рейналф отпи голяма глътка. Търпеливо чакаше Самюъл отново да заговори. Но той не го направи. Като чу триумфалния вик от другия край на мазето, погледна през рамо към по-високия от двамата мъже, който прехвърляше току-що спечелените монети от едната си ръка в другата. Самюъл първо изръмжа недоволно, а после се усмихна извинително на Рейналф. И най-накрая тръгна към масата, за да вземе участие в играта.

Рейналф бе повече от доволен, че научи толкова много неща. Сега, когато другите бяха забравили за него; той трябваше да се погрижи за камата. Без да свали нито за миг поглед от тримата мъже, измъкна оръжието изпод крака си, повдигна туниката си и го пъкна във високите си ботуши. А после спокойно протегна ръка, за да си вземе още едно парче месо. Видът му не подсказваше да се е случило нещо необичайно.

Облечена в мъжки дрехи, Лиз-Ан се настани на гърба на сивата си кобила и се загледа в редицата дървета, опасващи поляната. На пояса ѝ беше препасан меч с две остриета. Към седлото беше прикрепен още един. Кобилата се размърда неспокойно под нея и изви глава надясно, като опъна юздите, които Лиз-Ан държеше съвсем леко.

— Тихо, няма нищо, Лейди — успокой я Лиз-Ан и се притисна във врата ѝ, за да я погали между ушите. — Няма да се бавим дълго.

Кобилата беше обзедена съвсем наскоро, но имаше завиден дух и се движеше с грациозност: качества, които бяха привлекли окоето на Лиз-Ан дълго преди това. Макар да изпитваше съмнения по отношение на темперамента ѝ, Джилбърт беше подарил красивото животно на Лиз-Ан за нейния седемнайсети рожден ден. Като се изправи, Лиз-Ан се огледа, за да види колко високо на хоризонта е слънцето. Не за първи път се запита дали Самюъл не беше разбрал добре

нарежданията ѝ, или нарочно ги беше престъпил. Тези мисли не подобряваха лошото ѝ настроение.

А после чу силния тропот на копита. Завъртя се на седлото и видя трима конници да излизат на поляната в най-южния ѝ край. Начело на групата яздеше Самюъл, а най-отзад конник, който играеше ролята на въоръжена охрана. По средата яздеше Рейналф Уордю, а след него се вееше дългата му мантия. Беше обут в ботуши. Лейди изпръхтя дружелюбно, като да ги приветства с „добре дошли“, и направи крачка напред, преди Лиз-Ан да дръпне рязко юздите. Слава Богу, тропотът на копитата беше заглушил шума, предизвикан от раздвижването на коня ѝ. По дадена от господарката ѝ команда, кобилата отскочи назад и застина на място. Лиз-Ан почти залегна на врата на коня и загледа как тримата мъже спряха в средата на поляната. Сърцето ѝ трепна, когато Самюъл огледа групата опасващи я дървета. Очевидно не одобряваше заповедите, които тя му беше дала днес на обяд. Беше предложил да изчакат завръщането на брат ѝ, преди да предприемат каквото и да било. А Лиз-Ан гореше от нетърпение. Твърдо настоя той да заведе затворника на поляната източно от замъка и да го освободи. Макар да изпитваше подозрения и съмнения, Самюъл нямаше друг избор, освен да се съгласи. Най-последно Рейналф слезе от коня с лекота, която подсказваше, че получената рана не е страшна и дори вече не е болезнена. Хвърли юздите на Самюъл и каза нещо, което накара другите да избухнат в гръмогласен смях. Бяха разменени още няколко думи, а после на земята беше поставена огромна торба. Храна, без съмнение. Лиз-Ан ядно си пое въздух. Самюъл отново беше пренебрегнал заповедите ѝ! Цяло чудо беше, че не е дал и кон на този проклетник. Лейди усети обзелото я напрежение и отлетна глава назад. Извърна огромните си тъжни очи към господарката си и тихо изпръхтя. Лиз-Ан ѝ прошепна няколко успокоителни думи, но не отдели поглед от тримата мъже. Миг по-късно конете вече се отдалечаваха в галоп. Сред високата трева беше останал само единият от мъжете. С ръце на кръста, той гледаше след отдалечаващите се коне. Топлият летен ветрец рошеше дългата му светла коса.

Дори когато ездачите, изчезнаха от погледа и тропотът на копитата заглъхна, Лиз-Ан не се помръдна. Изведнъж беше загубила нетърпението си да довърши онова, което беше започнала. Сграбчи

копринената грива на кобилата и се опита да преодолее паниката, заплашваща да я завладее. Бореше се с желанието да се върне, да се скрие зад стените на замъка, където щеше да бъде в безопасност. Най-накрая Лейди реши нещата вместо нея. Тя изскочи от прикритието на дърветата и тръгна към средата на поляната. Беше се намесило провидението, или поне така реши Лиз-Ан. Отново си беше възвърнала смелостта и пришпори коня в галоп. Качулката на късата ѝ мантия се смъкна и плитката ѝ се развя зад нея. Рейналф обърна глава и се взря в коня и ездача. Чувстваше трептенето на земята под тънките подметки на взетите си назаем ботуши. Опита се да прецени противника си, но мъжът беше още далеч. Освен това слънцето светеше в очите му и той не виждаше добре. Когато конят се приближи, погледът на Рейналф беше привлечен от блясъка на оръжието. Усмихна се при мисълта, каква ужасна задача му предстои. Представи си дамата, която си седеше зад стените на замъка, изпратила човек, който може би щеше да умре заради нея, и изпита още по-силен гняв. Не искаше да отнема живота на този мъж. Не, щеше да бъде доволен, ако може да си отмъсти на самата лейди Лиз-Ан. Щеше да спази клетвата си и нямаше да причини зло на нито един член на семейството ѝ, но вече беше взел решение, че тя ще му принадлежи. И ако това означаваше, че трябва да се бие с брат ѝ, щеше да го направи.

За голяма негова изненада, когато конят спря, той видя същата дама, за която мислеше. За първи път виждаше лицето ѝ ясно, без да го закрива дългата ѝ коса. Беше очарован от нежния овал, с който завършваше деликатната ѝ шия.

— Добре дошъл, милорд Рейналф — поздрави го тя. — Денят е прекрасен, подходящ за дуел, нали?

Той я гледаше, без да премигва. Смръщи вежди.

— Не очаквах, че ще присъстваш на тази кървава битка — каза той. — Може би трябваше да си спомня, че ти все пак не си дама.

Тя стисна решително устни.

— Уверявам те, че за нищо на света не бих пропуснала и най-малката подробност.

Той погледна мечовете в ножниците им.

— И къде е мъжът, който е готов да загине за несправедливата ти кауза? — попита той, като се огледа.

— Мъжът? — Тя поклати глава. — Няма никакъв мъж.

Рейналф се замисли над думите ѝ. Едната му вежда беше високо повдигната.

— Не си намерила нито един мъж, готов да умре за теб? Нито един?

Лиз-Ан не се поддаде на провокацията, наведе се над врата на кобилата и леко се усмихна.

— Уви, страхувам се, че съм толкова непривлекателна, че никой няма да се отзове на молбата ми.

— Ами нашата сделка? — попита Рейналф, изпълнен с подозрение.

— Тя остава в сила.

— Значи ще бъда твой пленник, докато се върне брат ти? — Той премести тежестта на тялото си на здравия си крак. — Нима си забравила, че никак не ми харесва да бъда затворник, милейди? Никак не е вероятно, че ще успееш да ме върнеш в онова зловонно мазе. — И той пристъпи към нея.

При това негово внезапно движение кобилата неспокойно изпръхтя, извърна рязко глава и отскочи встрани. Лиз-Ан успя да подчини животното на волята си, като здраво го стисна между бедрата си.

— Не — отговори тя, а очите ѝ весело блестяха, — твоят противник е тук, пред теб.

Трябваше да мине известно време, преди смисълът на думите ѝ да стигне до Рейналф. А после той избухна в смях. Но това беше абсурдно — една дама да предизвика рицар на дуел с мечове. И въпреки всичко, нейното предложение не го изненада.

А тя не се шегуваше! Той го знаеше добре. Предложението отговаряше на представата му за нея, на заключенията, до които беше стигнал. Нима тя желаше да намери смъртта си? Дори онзи неин безмозъчен брат да ѝ е показал как да си служи с меч, не би могла да размахва свободно това огромно и тежко оръжие. Би използвал срещу нея камата, но меч? Бавно се съвзе, престана да се смее и избърса сълзите, които се бяха появили в очите му. Едва си поемаше дъх. Тя приближи коня си до него. Скованата ѝ изправена стойка подчертаваше възмущението, което изпитваше.

— Аз не виждам нищо смешно. Може би ще ми кажеш какво е то, милорд, та да се посмея с теб?

— Моето обяснение няма да ти хареса, милейди.

Тя изпъна глава напред.

— Мислиш, че аз не съм ти достоен противник?

— Може би, защото езикът ти е отвратителен, но...

— Тогава нека не удължаваме напрежението — срязва го тя. Бързо извади меча, който висеше в ножницата на седлото, и му го хвърли.

Рейналф го хвана, докато той беше още във въздуха. Ръката му се заключи около хладната метална дръжка. Беше силно изненадан, защото, макар и с две остриета, мечът не беше особено тежък. А той беше свикнал да държи тежки мечове.

— Какво е това? Детска играчка ли? — попита, като въртеше оръжието в ръка.

С едно-единствено грациозно движение Лиз-Ан слезе от гърба на коня и се обърна с лице към Рейналф.

— Това ще причини смъртта ти, милорд.

Приближавайки се към него, тя извади своя меч от ножницата. Двата меча бяха съвсем еднакви. Той насочи острието на оръжието надолу и присви замислено очи.

— Нима мислиш, че ще се бия с жена?

— Нали така се споразумяхме?

— Аз се съгласих да се бия с мъж...

— Не, ти се съгласи да се биеш с избрания от мен противник. И сега аз стоя пред теб, готова да изпълня своята част от сделката.

— Нямаме такова споразумение — продължи да настоява той.

— Нима ще престъпиш дадената дума? Нима не притежаваш чувство за чест?

Никога преди честта на Рейналф не беше поставяна под съмнение. За крал Хенри, а когато се наложи — и за самия себе си, той се биеше упорито и добре. Белезите по тялото му го доказваха. И сега обидата ѝ го засегна дълбоко.

— Точно чувството за чест ме кара да не приема предложението ти — каза, а на устните му играеше опасна усмивка.

— Чест? — Тя се засмя и рязко спря на няколко сантиметра от него. — А на мен ми се струва, че отказваш заради получената вчера рана, страхливец! Но виждам, че можеш да държиш меча.

Страхливец? Един нерв на бузата му неспокойно играеше. Тази жена притежаваше дяволското умение да извиква у него силен гняв.

— Ако беше мъж, вече щеше да си мъртва.

— Тогава си представи, че съм мъж — отговори тя и вдигна предизвикателно меча си.

Идеята ѝ беше неприложима. Дори облечена в мъжки дрехи, лейди Лиз-Ан си оставаше истинска, красива жена.

— Не, страхувам се, че трябва да откажа. — Той решително опря върха на меча в земята и се облегна на него. — Ще стане превъзходен бастун — добави, като понатисна и размърда острието под себе си.

Лиз-Ан не обърна внимание на думите му, а направи крачка напред.

— Не можеш да откажеш!

— Напротив, мога.

— Тогава ще те заколя като прасе! — извика тя и се хвърли напред.

Рейналф инстинктивно вдигна меча, за да се защити. Силата и премереността на атаката ѝ го изумиха. Ако не беше подготвен, острието щеше да се забиے във врата му. Беше изненадан, че се озова срещу такъв силен противник. И все пак, съмняваше се, че тя ще представлява истинска заплаха за него. Сигурно щеше лесно да я обезоръжи. Искаше обаче да се позабавлява малко за нейна сметка, докато тя се умори. Усмихна се и отблъсна атаката ѝ. Тя направи само крачка назад и веднага реагира. Замахна широко, мечът ѝ описа дъга. Само миг по-късно докосна кожата под дясното му око и остави резка, която стигаше чак до слепоочието му и почти се сливаше с косата му. Шокиран, Рейналф допря длан до раната, а после се втренчи в кръвта, която я обагреше.

— Не ме подценявай, милорд — предупреди го Лиз-Ан и поднови атаките си.

Макар да беше по-ядосан на себе си, отколкото на нея, Рейналф все пак коренно промени отношението си. Наистина беше подценил нейните способности и решителността ѝ. Беше минала цяла вечност, откакто противник беше успял да му нанесе удар. Гордостта му беше наранена от факта, че това беше успяла да стори жена. Сега зае безупречна стойка и лесно парира следващия ѝ удар. Тя бързо възстанови равновесието си и отново го нападна, като издаваше звуци, които никак не бяха подходящи за една дама. Беше бърза и точна и се възползваше от раната на крака му — точно както беше обещала.

Главното ѝ предимство беше в лекотата и грациозността на движенията. Уж беше от дясната му страна, а докато той премигне, ето я вече, че напада отляво.

Но Рейналф беше много силен и се беше бил с меч дълги години, затова лесно успяваше да отблъсва ударите ѝ. Опитваше се да я победи със сила. И ето, че тя се препъна. Макар бързо да възстанови равновесието си, той успя да се възползва от момента, направи диагонално движение и я удари с меча си в гърдите. Сигурно беше, че не иска да я убива, защото можеше да го направи много лесно. Ударът беше много прецизен. Разтвори туниката ѝ, оголи напълно гърдите ѝ и остави лека следа от ключицата до гърдата. Тя хвърли само бегъл поглед надолу, а после безразсъдно го нападна, целейки се в корема му. Рейналф се опита да не обръща внимание на пулсиращата болка в ранения си крак и пристъпи напред. Беше решил да не ѝ отстъпва дори педя земя. Притисна я и я накара да отстъпи, но тя продължи да се бие. Решителността ѝ нарастваше с всяка изминала секунда. Дори когато дишането ѝ стана тежко и затруднено, дори когато ѝ се наложи да нанася ударите с две ръце, тя продължи да се бие. Рейналф гледаше с нарастващо задоволство как все по-трудно вдига меча. Забеляза потта, избила по нежната ѝ кожа. Когато я принуди да премине изцяло в отбрана, в очите ѝ се появиха гневни пламъчета.

Беше негова... за да сложи край на безсмислената битка, той вдигна меча си за последен удар, в който вложи цялата си сила. И се случи немислимото. Когато остриетата се срещнаха и стоманата звънна, мечът му се счупи. Той остана загледан в безполезното оръжие. Вдигна изненадан поглед към Лиз-Ан. Тя беше замръзнала напред движението си и го гледаше с широко отворена уста. Напълно неподвижна, само очите ѝ проблясваха. Бузите ѝ бяха силно поруменели, устните — леко раздалечени. По-голямата част от косата ѝ се беше изплъзнала от плитката. Струйки пот се стичаха по прекрасното ѝ лице и по нежната шия, а и по-надолу по розовата плът, която мечът му беше оголил. Тънката туника беше прилепнала плътно към тялото ѝ. Гърдите ѝ бяха ясно очертани под нея. Те бързо се вдигаха и спускаха. Беше прекрасна. Като въздъхна със съжаление, той отдели поглед от тялото ѝ.

— Мечът ми е бил направен от по-лоша стомана — каза сухо. Гласът му прорязва тишината.

Небрежно хвърли оръжието настрана. Чувстваше допира на камата до корема си. Знаеше, че може да му се наложи да я използва, за да я подчини на волята си. Пристъпи смело напред.

— Добре, ще се подчиня на съдбата, кучко. Имай милост и свършвай бързо с мен.

Тя премигна веднъж, два пъти, три пъти, направи колебливо крачка напред с насочен меч. Рейналф също направи крачка към нея. Ъгълчето на устата му потрепваше нервно. Когато той направеше крачка към нея, тя правеше две назад. На лицето ѝ ясно беше изписана нерешителност. Той беше неизразимо доволен. Явно бе, че са я напуснали всякакви мисли за отмъщение. Никога не беше убивала човек. В този момент тя разбра онова, което Рейналф вече знаеше. Не можеше да отнеме живота му.

— До смърт — присмя ѝ се той и удължи крачките си. — Нима не се бяхме споразумели така?

Тя поклати глава и се втурна към коня си. Рейналф се спусна след нея почти незабавно. Но кракът, който вече силно го болеше, го забави и ѝ даде времето, от което тя имаше нужда. Докато бягаше, тя пхна меча си в ножницата. После се метна на гърба на кобилата. Дръпна рязко юздите и Лейди се втурна в галоп. Шумът от копитата ѝ проряза тишината. Това сложи край на преследването на Рейналф.

— Повече няма да се опитвам да ти отнема живота, Рейналф Уордю — извика тя отдалеч. — Всичко свърши...

Тя заби пети в хълбоците на коня и препусна из поляната, без да погледне назад. Рейналф я следеше с очи, докато се изгуби от погледа му.

— Не, ти грешиш — каза той задъхано, — всичко едва сега започва, Лиз-Ан от Пенфорк.

ГЛАВА 5

— А, Мели! Идва брат ми, а не някой ухажор — запротестира Лиз-Ан, когато младата камериерка я застави да седне на табуретката и започна внимателно да разресва дългата ѝ коса.

— Да, и двамата не сте се виждали повече от два месеца — напомни ѝ Мели и ядно задърпа косата, която на места се беше сплъстила на топки. — Знаете, че той е доволен, когато изглеждате като лейди. Нима вие не искате да сте приятна на вид?

Мели беше права, разбира се. Макар Джилбърт да не изразяваше недоволството си гласно, не беше тайна, че той не харесва строгите прически и мъжките дрехи, предпочитани от нея. Да, за него беше готова да отстъпи, но за никой друг! Надяваше се, че усилията ѝ ще бъдат възнаградени по някакъв начин, и се радваше, че той се завръща на шестия ден след освобождаването на Рейналф Уордю. Като се сетеше за този мъж, ѝ се свиваше сърцето. Тъй като дните минаваха безметежни и еднакви, тя започна да изпитва увереност, че нищо няма да се случи и след завръщането на брат ѝ. Надяваше се, че Уордю няма да нападне Пенфорк. Все пак се беше погрижила да укрепи защитата на замъка в случай, че грешеше. Но Уордю не се върна, а вече не изглеждаше вероятно да го направи.

Мели най-после престана да дърпа болезнено косата ѝ. С въздишка на облекчение, Лиз-Ан се надигна, но Мели решително я натисна отново надолу и започна да навива косата ѝ с горещата маша. Лиз-Ан изви тяло и изпищя уплашено, но Мели продължи да подрежда косата ѝ на спретнати, равни букли. Най-накрая тя покри прическата с лек прозрачен воал, прикрепен със сребърна диадема. Лиз-Ан искаше незабавно да излезе от стаята, но Мели пхна в ръцете ѝ огледало. Докато гледаше отражението си от различни ъгли, Лиз-Ан изпита истинско задоволство и се засрами. Облечена в прекрасна зелена рокля, тя изглеждаше като истинска лейди, беше като картина на женствеността — точно такава, каквато мечтаеше да бъде, когато беше малко момиченце. Замислено опипа верижката, която висеше от пояса

й. Обвини се в суетност, но продължи да се взира в образа си в огледалото. Да, Джилбърт щеше да бъде доволен.

— Прекрасна сте, милейди — възкликна Мели, доволна от усилията си да разхубави господарката си.

Лиз-Ан почувства как бузите ѝ се стоплят и поруменяват. Смръщи вежди и отметна непокорния кичур, паднал на челото ѝ.

— Хайде, ела — каза тя. — Искам да се уверя, че всичко е готово за посрещането на брат ми.

Когато слезе в залата, пътя ѝ препречи едно момче на не повече от дванайсет години. То вдигна поглед нагоре и остана като ударено от гръм, като видя как изглежда тя. Реакцията му беше достатъчна, за да принуди Лиз-Ан да се втурне нагоре, за да смени дрехите си. Думите му обаче предотвратиха онова, което много щеше да прилича на бягство.

— От изток идват някакви ездачи, милейди — каза то задъхано. От възбудата и дългото тичане бузите му бяха придобили ален цвят.

Лиз-Ан се затича. Не се интересуваше от това, че отново не се държи като дама. Бързо прекоси вътрешния двор, премина по първия подвижен мост и се втурна през външния двор. Като стигна до входната врата, тя праметна полите на роклята през ръката си и започна да взема стъпалата, които водеха към върха на външната стена, по две наведнъж. Вече горе, разбута с рамо насъбралите се там мъже, за да вижда по-добре. Макар конниците да бяха още далеч, беше сигурна, че това е Джилбърт. Изведнъж конниците изчезнаха, защото се бяха спуснали от един далечен хълм в падината, но се появиха отново мигове по-късно, когато започнаха да изкачват следващия хълм. Лиз-Ан заслони очи с ръка, за да ги предпази от ярката слънчева светлина, и се облегна на назъбената стена, за да вижда по-добре. Беше изпълнена с вълнение, но и с несигурност. Не знаеше дали това е брат ѝ. Съществуваше, макар и малка, вероятност замъкът да бъде нападнат от Уордю. Изминалите дълги седмици не бяха лесни за нея. Макар да презираше живота в двора, тя с радост щеше да придружи Джилбърт, ако не се страхуваше, че кралят отново ще започне да ѝ търси съпруг и да настоява тя да се задоми. Точно така беше постъпил и миналата година, а сцената, която тя му направи, никак не беше приятна. Джилбърт се беше почувствал толкова неудобно, че не ѝ беше говорил няколко дни след случката. Сега изпитваше несигурност, защото не

знаеше как ще реагира той, като разбере, че е отвлякла Рейналф Уордю, а после го е освободила. Тя дълго беше размишлявала над случилото се и най-после се беше примирила с истината. Нетърпелива да си отмъсти, беше действала прибързано. Беше ѝ трудно да си го признае, но беше вярно. Конниците отново се скриха от погледа ѝ. Лиз-Ан обърна глава и видя, че зад нея е застанал Робърт Коултър, началникът на охраната. Той гледаше към хоризонта, а лицето му изразяваше загриженост. Слънцето не му пречеше толкова, колкото теренът, който непрекъснато скриваше конниците.

— Спуснете моста — нареди тя.

— Но, милейди...

— Не, не спорете с мен — прекъсна го тя. — Подгответе се да посрещнете брат ми както подобава.

Той стисна устни толкова силно, че всички забелязаха неодобрението му. Макар да изръмжа недоволно, той се завъртя на пети и отиде да изпълни нареждането ѝ. Лиз-Ан отново посвети вниманието си на хълмовете. Когато групата конници се появи отново, стана ясно, че носи знамена. Техните яркосини, червени и жълти цветове блестяха на слънцето. Оръжията на ездачите отразяваха слънчевата светлина и им придаваха допълнителен блясък. Лиз-Ан се усмихна, но усмивката ѝ беше краткотрайна. Като погледна повторно знамената, тя изведнъж разбра кои са конниците. Въздухът заседна в гърлото ѝ, очите ѝ се отвориха широко, а кръвта се дръпна от лицето ѝ. Едно измъчено „не“ се отрони от устните ѝ в момента, когато веригите на подвижния мост изскърцаха и той започна да се спуска. Този звук незабавно я върна към действителността. Обърна се към мъжа, който беше най-близо до нея, и сграбчи ръката му.

— Тичай, кажи им да вдигнат моста! Тичай!

Изненаданият човек премигна няколко пъти. Господарката му го побутна, за да го подкани да побърза, и той заслиза по стълбата. Мостът вече беше спуснат на три-четвърти от разстоянието, което трябваше да измине до земята, когато внезапно се закова на място. Миг по-късно той започна тежко да се издига нагоре. Наоколо цареше всеобщо объркване. Лиз-Ан въртеше глава и гледаше ту към моста, ту към бързо приближаващите се конници. Вече можеше да се види, че наброяват повече от сто силни мъже, които бясно пришпорваха конете. Тропотът на копитата заплашително огласяше цялата околност. Да, в

сърцата на жителите на Пенфорк започна да се заражда страх. Виждаха, че се задава нещо недобро, и започнаха да слизат от стената и да се разпръскват. Макар да не знаеше какви са цветовете на Рейналф Уордю, Лиз-Ан не се заблуждаваше — не можеше да бъде никой друг. Той се беше върнал. Тя отчаяно започна да търси сред конниците техния водач, като пропускаше онези от тях, чиито дрехи не бяха украсени с цветовете на знамената. Погледът ѝ беше прикован върху онзи, който яздеше начело, в центъра — мъж, който дори от това разстояние изглеждаше огромен. Косата му не се виждаше, защото главата му беше покрита и с шлем, и с качулка, но тя знаеше, че това е той. Кожата ѝ настръхна, почувства студени тръпки да пронизват тялото ѝ, а краката ѝ се подкосиха. Като се хвана за ръба на стената, тя си пое дълбоко дъх, за да се успокои, и затвори очи с напразната надежда, че когато ги отвори, гледката пред нея ще бъде друга. Но нищо не се промени. Макар и изпълнена с напрежение, започна да обмисля алтернативите, които се разкриваха пред нея. Не преставаше да си повтаря, че Джилбърт може и да се върне навреме. Ако успееше да задържи Уордю, той сигурно щеше да се изплаши от завръщането на брат ѝ и да побегне. Нито за миг не се усъмни, че Джилбърт ще се върне още този ден. Искаше го и вярваше в това. Мостът най-после се вдигна изцяло. Настана тишина, нарушавана само от тежкото дишане на събраните на стената мъже. А конниците вече бяха под нея. Рейналф яздеше вран жребец. Той вдигна поглед нагоре и обходи насъбралите се въоръжени мъже. Беше очаквал, че Джилбърт Балмейн вече ще се е завърнал в замъка, затова беше изненадан от слабата защита. Но можеше и да греши. Може би онова, което виждаше, не отговаряше на истината. Погледна към моста, който беше вдигнат направо под носа им.

— Какво мислите за всичко това? — Сър Уолтър Фортейн се осмели да прекъсне мислите на господаря си.

Рейналф не отговори на въпроса му, а продължи да гледа към укрепленията на замъка. Макар да изглеждаше солиден, той нямаше да е добре защитен, ако не им достигаха хора. Замисли се каква атака би могъл да предприеме. Имаше няколко възможности.

— Струва ми се, че господарят на замъка и хората му още не са се върнали — продължи да говори Уолтър. — Лесно ще го превземем.

Рейналф се усмихна. Движението на устните му напомни за заздравяващата рана под дясното око, която още го наболяваше.

— Ако е така, обзалагам се, че ще взема онова, за което съм дошъл, още преди да е станало обед.

Отново вдигна очи нагоре и видя, че на стената са се наредили шестима въоръжени мъже. Коя ли беше нейната фигура? Той се взираше в косите, подаващи се изпод шлемовете. Търсеше нейната непокорна черна коса. Самотна фигура, застанала вляво от другите, привлече погледа му. Да, трябваше само да отмести очи вляво, за да види богато облечената жена, която стоеше на покрива на кулата съвсем неподвижно. Единствено белият воал, покриващ лицето ѝ, се вееше, нежно раздвижван от лекия ветрец. Бегло се запита коя ли може да е тя. От сигурни източници знаеше, че в Пенфорк няма други дами, освен лейди Лиз-Ан. Като сметна, че жената не е достойна за вниманието му точно сега, Рейналф щеше да отмести поглед от нея. Но точно в този момент ветрецът повдигна воала малко по-нависоко и той видя лицето ѝ. Пое си дълбоко дъх и прикова очи в лейди Лиз-Ан. Макар да не можеше да бъде абсолютно сигурен от това разстояние, усещаше, че тя също е приковала поглед в него. Би дал всичко, за да може да види лицето ѝ отблизо, да разбере каква е реакцията ѝ. Сигурно вече беше разбрала, че това е той, макар от дрехите ѝ да ставаше ясно, че е очаквала брат си. Да, Джилбърт не беше се върнал още. Нямахше да му е трудно да превземе Пенфорк. Тишината се проточи. Противниците се измерваха с поглед. Строени пред стените на замъка, хората на Рейналф търпеливо чакаха нарежданията му. Лиз-Ан започваше да става неспокойна. Като проследи погледа на Рейналф Уолтър видя дамата и също прикова поглед в нея.

— Това ли е тя, милорд?

Рейналф премигна.

— Да, това е лейди Лиз-Ан.

Истински приятел, безрезервно предан на господаря си, Уолтър беше единственият, на когото Рейналф беше разказал за краткото си пленничество. Сега единствен той се досещаше за различните чувства, които бушуваха в душата на господаря му под привидното му спокойствие.

В деня, след като беше освободен, Рейналф беше срещнал хората си, които го търсеха. Търсенето беше организирано от Уолтър. Беше

решил да се ръководи от разума, а не от чувствата и беше отложил временно плановете си за отмъщение. Върна се в замъка Лангдън, за да завърши започнатото. Не даде на вбесения лорд Лангдън никакво обяснение за изчезването си. Беше работил и през деня, и през нощта, за да изглади недоразуменията между лорда и неговия васал. А вечер прекарваше колкото може повече време в компанията на господарката на замъка, Рейчъл, братовчедката на Лиз-Ан. Тя не искаше да говори за лейди Лиз-Ан, очевидно не я харесваше, но когато той настоя, най-после му беше разказала нещичко. От особен интерес за него беше сърдечната близост, която свързваше брат и сестра. Рейналф научи, че двамата са практически неразделни и че Лиз-Ан обикновено придружава брат си навсякъде дори когато той заминава по работа. Това обясняваше умението ѝ да си служи с меча, но не обясняваше защо брат ѝ ѝ позволява да се държи като мъж. Трябвало е отдавна да я омъжи и да сложи край на това.

Сега Рейналф се запита дали Джилбърт Балмейн ще оцени услугата, която се готвеше да му направи. Отново вдигна очи към кулата и с тревога видя, че Лиз-Ан е изчезнала. Къде ли беше отишла? Смушка коня си и направи знак на Уолтър да го придружи. Част от мъжете вдигнаха оръжията си и също тръгнаха напред. Спряха са едва когато стигнаха в обсега на стрелите на защитниците. Вдигнаха щитовете си, за да се предпазят. Също с вдигнати щитове, Рейналф и Уолтър продължиха да вървят напред, докато стигнаха до пълния с вода ров.

— Аз съм барон Рейналф Уордю — извика гръмогласно той. Чуха го всички, които се намираха във външния двор, а дори и онези, които бяха във вътрешния. — Нареждам ви да се предадете и да спуснете моста незабавно.

Тишина.

— Кой ще говори от името на хората, които се намират в замъка? — запита той, когато му се стори, че тишината се проточи безкрайно.

— Аз!

Рейналф и Уолтър обърнаха глави едновременно и видяха зелената рокля на лейди Лиз-Ан да се подава между укрепленията на кулата. Рейналф не беше изненадан.

— Ще се предадете ли?

Нейният отговор беше стрела, която изсвистя пронизително в хладния утринен въздух и се заби в земята точно пред коня му. Животното изненадано изцвили, изправи се на задните си крака и щеше да побегне, ако господарят му не го беше заставил да остане на мястото си. Хората на Рейналф изстреляха няколко стрели по посока на Лиз-Ан, но тя вече не се виждаше. Ядосан, Рейналф направи знак на хората си да прекратят стрелбата.

Отново се възцари тишина, много скоро нарушена от извисил се над стените глас.

— Това беше само предупреждение, Рейналф Уордю. Следващата ще се забие в сърцето ти.

— Ако бях на твое място, не бих си играл с търпението й — предупреди го Уолтър и се вгледа в сериозното му лице, което се виждаше под вдигнатия шлем.

Със здраво стиснати устни, Рейналф му хвърли поглед, който го накара да замълчи.

— Покажи се, лейди Лиз-Ан — нареди Рейналф.

— Съжалявам, но трябва да ти откажа.

— Покажи се! — повтори той. — Няма да ти причиня зло.

— Ха!

Рейналф потисна надигацията се гняв.

— Не бива да се пролива кръв — предупреди той.

— Само твоята кръв ще се пролее — каза тя предизвикателно. — Брат ми вече е на път за дома и ще защити и дома си, и мен.

Точно както предполагаше и той.

— Мисля, че няма да стане така — отговори й Рейналф. Не беше замислял измамата, но лъжата, като че ли сама се изплъзна от устата му. Думите му произведоха желанието ефект. Лиз-Ан предпазливо се показа над стената с насочен към него лък. Беше сама. Въръжените мъже отдавна се бяха скрили от погледа му. Като я видя, Рейналф неволно се усмихна. Успя да потисне смеха си, за да не го чуе тя. Облечена като истинска лейди, мека и женствена, тя не отговаряше на вече изградената му представа за нея. Външният й вид контрастираше с войнственото й поведение. Той присви очи и започнала изучава лицето, отчасти скрито от лъка. Косата й се подаваше изпод воала. Къдриците вече не бяха подредени в прическа, бяха се изплъзнали от

диадемата и висяха свободно. Едното ѝ око беше затворено. Другото не премигваше. Следеше посоката на стрелата.

— Мили Боже, Рейналф, вдигни щита, предпази се! — възкликна Уолтър. — Тя иска да те простреля!

Рейналф не се помръдна, за да не прекъсне визуалния контакт с нея. Това беше изпитание на волята и той беше решен да излезе победител.

— Какво си направил с брат ми? — запита тя най-последно.

— Той е жив — отговори Рейналф, като пренебрегна неприкритата изненада на Уолтър.

Ръката на Лиз-Ан трепна.

— Къде е той?

— Уверявам те, че е в безопасност. Засега...

Дишането ѝ се учести.

— Къде е той? — запита тя повторно.

Той доближи коня си до ръба на рова.

— Мога да те заведа при него — предложи.

— Нямам намерение да отида където и да било с теб!

— А аз няма да си замина без теб дори това да означава смъртта на хората ти. — Даде ѝ време да осмисли думите му, преди да продължи: — От теб зависи съдбата на хората ти и тази на брат ти, Лиз-Ан от Пенфорк. Давам ти дума, че ако се предадеш, няма да се пролее ничия кръв.

Лиз-Ан продължи да стои предизвикателно на стената. Не му отговори. Едва сега насочената към него стрела го разтревожи. Не защото мислеше, че тя ще го простреля, а защото тя щеше да се умори да опъва непрекъснато тетивата. И тогава можеше да я отпусне инстинктивно. Готов за това, той стегна мускулите на ръката, която държеше щита. Когато тя отново проговори, той трябваше да напрегне слуха си, за да я чуе.

— Ще сключа сделка с теб.

Предвкусвайки победата, той се усмихна.

— Не си в положение, в което можеш да сключваш сделки, лейди Лиз-Ан.

— Как предпочиташ да ме вземеш — жива или мъртва, Рейналф Уордю? — извика тя сърдито и отметна воала назад.

— Естествено, че те предпочитам жива.

— Тогава ще се съобразиш с исканията ми.

Не му харесваше да го принуждават да прави отстъпки. Особено пък тази жена, и то пред хората му. Обиден, стисна и отпусна юмруци няколко пъти.

— И какви са твоите условия?

Кратка пауза, а после:

— Ще дойда с теб доброволно. В замяна на което ти няма да влизаш в замъка.

Той обмисли предложението, сметна, че е приемливо, и кимна.

— И?

— Това е всичко.

Рейналф се усмихна. Тя беше пропуснала да се спазари за собствената си безопасност — съществен пропуск. Щеше да бъде доволен да отхвърли поне едно от исканията ѝ, но тя не му даде тази възможност. Погледна към Уолтър, който следеше разговора внимателно и с интерес и който очевидно се забавляваше. На Рейналф обаче не му беше забавно. Той отново погледна към Лиз-Ан.

— Спорът ми е с теб, Лиз-Ан. Следователно ще удовлетвориш искането ти. Хайде, покажи се. Нищо лошо няма да се случи на Пенфорк и на хората ти.

— А на брат ми?

— Да, Джилбърт е добре.

— Бих искал да ми дадеш дума сега — настоя тя.

Той вдигна мечата си.

— Кълна се!

Тя свали лъка. А после ги стресна, като го вдигна бързо и изстреля две стрели от чисто предизвикателство. И двете достигнаха целта си — разкъсаха две от знамената.

— Няма да ти бъде лесно въпреки сделката, Рейналф Уордю — предупреди го тя и се скри от погледа му.

— Не съм и очаквал друго — прошепна той. Все пак беше спечелил.

Сама горе на стената, Лиз-Ан остави лъка на земята и коленичи между кулите. Отправи мълчалива молитва към небето с надеждата, че Бог не я е забравил, въпреки че през последните години не мислеше много често за него.

— Имам нужда от теб, ако още си там — каза простичко.

Само мисълта за онова, което Уордю се канеше да направи с нея, караше сърцето ѝ да тупти силно, неудържимо. Сигурна беше, че когато получи удоволствието си, той ще я убие. Дали щеше да постъпи така, или щеше да я даде на хората си? От очите ѝ потекоха сълзи. Болеше я, защото жаждата за отмъщение я беше довела дотук. Слезе във вътрешния двор, където хората ѝ се бяха събрали и я чакаха. Тя мълчаливо се втренчи в тях.

Бяха изплашени, жените притискаха децата до полите си, а мъжете отбягваха погледа ѝ. Дори Робърт Коултър не посмя да я погледне.

— Всичко ще бъде наред — каза уверено тя. — Лорд Джилбърт ще се върне съвсем скоро. Той ще знае какво да направи.

Хората започнаха да шепнат недоволно, но млъкнаха, когато Самюъл и Луси излязоха напред.

— Милейди! — Самюъл взе дланта ѝ в своята. — Сигурен съм, че не мислите да се предадете?

— Нямам избор, Самюъл. Трябва да мисля за доброто на хората си и... на Джилбърт.

— Мисля, че той блъфира. Лорд Джилбърт няма да се остави да го заловят така лесно.

— А аз не мога да бъда толкова сигурна. — Тя леко издърпа ръката си. — Рискът е прекалено голям. — Обърна се към капитана на охраната. — Робърт, спусни моста.

Той кимна и се отдалечи неохотно.

— И вдигни решетката само толкова, колкото да се провря под нея. После незабавно я спусни, разбра ли?

— Да.

— Не, милейди! — извика Мели и я прегърна. — Не можете да постъпите така!

Лиз-Ан я дари с кратка прегръдка, а после се освободи от ръцете ѝ.

— Трябва да го направя.

— Ще дойда с вас.

— Не, ще отида сама.

Мели отстъпи. Беше прехапала долната си устна. На лицето ѝ бяха изписани множество чувства, което говореше, че сериозно обмисля нещо. Когато най-после взе решение, наведе глава.

— Ще имате нужда от защита и подкрепа — заяви тя, вдигна полите си и затършува под тях. След малко извади оттам една кама и я подаде на Лиз-Ан.

След кратко колебание, Лиз-Ан я прие. Вдигна полите си и я скри. За втори път тази сутрин мостът беше спуснат. Тя направи опит да се усмихне.

— Благодаря ти — каза тя, но не срещна погледа ѝ.

Мели вдигна ръка и, за изненада на Лиз-Ан, оправи воала ѝ.

— Ако изглеждате като дама, той няма да има избор и ще трябва да се отнася с вас като с такава.

Лиз-Ан не мислеше така, но не искаше да обезкуражава момичето. Позволи на Мели да оправи косите и диадемата ѝ.

Мостът почти беше опрял в земята. Тя изправи рамене и застана пред решетката. За първи път в живота си се опита да каже „Отче наш“ наум. Понякога думите бягаха и ѝ се наложи да се рови дълбоко в паметта си. Толкова отдавна беше... Сърцето ѝ биеше лудо, кръвта бучеше в ушите ѝ. Веригите проскърцаха за последен път и мостът се съедини със земята. Лиз-Ан си пое дълбоко дъх. Успя да събере достатъчно смелост, за да не побегне. Вдигна брадичка и втренчи поглед напред. Решетката изскърца и се вдигна на височината на кръста ѝ. Тя се наведе, мина под нея и стъпи здраво на дървените греди. Когато тръгна по моста, решетката отново се спусна. Лиз-Ан и Рейналф не отделяха поглед един от друг, застанали изправени от двете страни на моста. Нито един от двамата не се помръдна.

Лиз-Ан беше тази, която направи първата крачка — най-трудната. Прекоси моста с достойнство, без да спре и без да се обърне назад. Застана в другия край на моста, защото реши, че той трябва да я посрещне там. Рейналф я разбра, слезе от коня и тръгна към нея. Лиз-Ан забеляза, че той не куца, макар кракът му да не беше особено гъвкав. Очевидно раната беше останала без последствия. Той спря пред нея. Струваше ѝ се, че се извисява, макар тя също да беше висока. Когато беше прикован към стената, не ѝ изглеждаше така огромен. Беше сигурна, че снаряжението го кара да изглежда такъв сега. Скръсти ръце на гърди и погледна предизвикателно лицето, което отчасти се подаваше под шлема. Макар да не показваше страха си, тя водеше вътрешна борба, която заплашваше да отнеме разсъдъка ѝ. А Рейналф беше изненадан от нейната неустойима женственост. Да, тя

беше непокорна, но беше истинска, съвършена жена. Харесваше му блясъкът на зелените ѝ искрени очи, харесваше му гъстите ѝ черни мигли, които хвърляха нежни сенки по бузите ѝ, харесваше му леко извитите ѝ вежди. И устните ѝ — с идеална форма и с цвят на роза. Тялото му реагира мигновено. Наложил му се да стисне зъби, за да се пребори с надигащото се желание. Господи, това същата жена ли беше? Дали пък тя нямаше сестра? Очите му се плъзнаха надолу и се спряха на гърдите ѝ, ясно очертани под роклята. Смръщил вежди, следеше как те се вдигат и спускат. Дишането ѝ беше учестено. Погледна още по-надолу — там, където косата ѝ нежно галеше хълбоците. И отново му се наложи да скръцне със зъби и да свие длани в юмруци. Напомни си, че беше спечелил и че сега всичкото време на света е негово. Без предупреждение, той посегна с ръка и вдигна воала ѝ. А после хвърли и него, и диадемата, в рова. Неочакваното му действие я свари неподготвена и наруши привидното ѝ спокойствие. Тя отстъпи изненадана назад, но Рейналф я задържа. Огромните му длани обхванаха раменете ѝ. Той я дръпна към себе си. Само няколко сантиметра деляха лицата им едно от друго. Лиз-Ан не премигваше. Ето ги студените гневни очи, които я преследваха в безсънните ѝ нощи. Бяха толкова тъмни, че не можеше да се каже къде започва зеницата.

— Страхуваш ли се от мен? — подигра ѝ се той и топлият му дъх раздвижи косата на слепоочията ѝ.

Да, страхуваше се, но никога нямаше да си го признае.

— Да се страхувам от теб? — отвърна тя, като гласът ѝ ставаше по-висок с всяка произнесена сричка. — Нима плътта ти не носи белезите, оставени от моя меч?

Ръцете му обхванаха раменете ѝ още по-здраво. Около устните му се появи бяла ивица, толкова голямо беше напрежението, на което беше подложен. Тя трепна, но не се предаде.

— Не, никога няма да предизвикаш страх у мен — излъга тя. — И помни, че съм те предупредила. Никога не заставай с гръб към мен.

И какво? — запита се тя. — Нима ще забиеш нож в гърба му? Страхливка. Дори когато трябваше само да замахнеш с меча, ти не събра сили да довършиш започнатото.

Да, това бе същата жена, помисли си Рейналф, макар и облечена като лейди. Не очакваше от нея да се унижи, но мислеше, че ще прояви

достатъчно разум да сложи край на враждебността, породила се между тях от самото начало. Всяка друга жена би се опитала да използва красотата и чара си, за да уталожить гнева му, но не и Лиз-Ан Балмейн. Тя не приличаше на никоя друга представителка на нежния пол. Имаше още много неща, които щеше да научи за нея.

— Имаш късмет, че не си сама — предупреди я той и отслаби малко хватката.

Тя вдигна въпросително вежди.

— Не искаш да ме биеш пред хората си? — Тя се усмихна. — Наистина си много изискан, милорд.

— Бързо схващаш — каза той и се усмихна на използваното от нея обръщение.

Изненадата в погледа ѝ бързо прерасна в гняв. Той хвана брадичката ѝ с облечената си в ръкавица ръка и повдигна лицето ѝ към своето.

— Трябва да запомниш, че сега аз наистина съм твой господар, Лиз-Ан. Ти ми принадлежиш.

Възражението беше на върха на езика ѝ, но последвалите му думи я накараха да преглътне отговора си.

— Имаш ли някакво оръжие?

Колебанието ѝ продължи малко по-дълго от необходимото.

— Няма защо да се тревожиш. Оставих лъка си — каза остро тя. Това, все пак, беше истина.

Но той прозря лъжата. Ръцете му рязко се спуснаха към кръста ѝ. Опипваше тялото ѝ, за да види дали не носи оръжие. Дланите му следваха всяка негова извивка.

— О! — Лиз-Ан беше възмутена. Изви се и успя да се изплъзне.

Въпреки усилията си, той не можа да я хване отново. Наложил му се да свали ръкавиците си.

— Бих искал да видя какво криеш под полата си. Вдигни я!

Тя постави ръце на хълбоци и го загледа предизвикателно. Очите ѝ блестяха.

— Няма!

Той направи крачка към нея. Тя отстъпи крачка назад.

— Подчини ми се, Лиз-Ан! Ако ли не, ще разкъсам дрехите ти!

— Няма да го направиш!

— Ще го направя — заплаши той с глас — тих и нежен, но криещ огромна заплаха.

С една-единствена дълга крачка той стопи разстоянието, което ги разделяше. Тя щеше да възрази отново, но един поглед към лицето му беше достатъчен, за да се откаже. Разбра, че ще изпълни закана си без колебание. Стисна зъби и вдигна полата си до коленете. Рейналф се наведе и постави длани на глезените ѝ. Изчервила се от срам, Лиз-Ан гледаше право напред. По дяволите камата, мислеше си тя. Той истински се радваше на унижението ѝ. Смръщи вежди още по-силно, защото ѝ се стори, че хората му също се забавляват неимоверно. Беше изненадана и разтревожена, че по тялото ѝ преминаваха тръпки всеки път, когато топлите пръсти на Рейналф се докоснеха до кожата ѝ. Нарочно или не, той започна да гали вътрешната част на бедрата ѝ. С широко отворени очи и останала без дъх, тя беше втренчила поглед в него. Той се усмихваше! Наистина се усмихваше! Усмивката му беше широка и дяволита и той не си правеше труда да я крие! С очи, приковани в нейните, измъкна камата. Топлото острие се плъзна по кожата ѝ. Когато той се изправи, тя си пое дълбоко дъх и най-последно отмести поглед встрани. Макар да не беше сигурна какво би могъл да прочете в тях, знаеше, че в момента е особено уязвима. Рейналф въртеше оръжието в ръцете си. Когато го разгледа, вдигна въпросително вежди. Лиз-Ан оправи полата си, погледна го крадешком и сви рамене.

— Длъжна бях да опитам.

— Ти ме разочароваш. Мислех, че можеш да се справиш много по-добре.

Очите ѝ започнаха да мятат мънии.

— Оръжието няма значение. Аз ще ти причиня по-голямо зло.

— Хм. — Той се замисли над скритата заплаха в думите ѝ, а после се усмихна. — Както каза ти, хората са по-опасни от оръжието.

Хвърли камата настрана и впи очи в нейните.

— Три пъти, Лиз-Ан, ти се удаде възможност да ме убиеш. Първия път с кама, втория път с меч, а третия — със стрелата си. И трите пъти не успя.

— Грешка, която възнамерявам да поправам!

— Да, сигурен съм, че ще се опиташ.

Реши, че вече са изrekli достатъчно приказки. Сграбчи я за ръката и я дръпна към коня си. Лиз-Ан се опитваше да забие пети в земята. Когато видя, че тя се съпротивлява, той я вдигна на ръце.

— Къде е брат ми? — попита тя за пореден път.

Той се престори, че не е чул въпроса ѝ, и се обърна към Уолтър.

— Тя ще язди с теб — каза той и не изпита никакво съчувствие към него, като видя, че задачата никак не му е по сърце.

Рейналф обаче нямаше доверие на себе си. Не беше в природата му да удря жени, но през последните няколко минути едва се съдържаше да не го направи. Без съмнение, тя щеше да продължи да го напада с думи. Ясно съзнаващ, че у него се надига гняв, реши да си почине за малко от острия ѝ език. Лесно му беше да я постави на гърба на коня на Уолтър. Тя веднага се опита да слезе и почти успя. Конят се уплаши и отскочи встрани. Рейналф обаче успя да я задържи, докато Уолтър се качи на коня и се погрижи за Лиз-Ан. Той обхвана кръста ѝ с едната си ръка и здраво я притисна към гърдите си. Направи това с явно неудоволствие, на което Рейналф не обърна внимание. Лиз-Ан бурно заизвива тяло. От устните ѝ се сипеха ругатни, крайно неподходящи за една дама. Рейналф сграбчи бедрото ѝ.

— Добре ще бъде да си спомниш, че изпълняваме твоите условия, Лиз-Ан — каза той гневно. — Ако спазиш своята част от сделката, и аз ще спазя моята. Хайде, покажи, че притежаваш достойнство и можеш да се подчиняваш на съдбата.

Тя замръзна.

— Ще ме заведеш ли при брат ми? — настоя. — Искам да се уверя, че не му се е случило нищо лошо.

— Не — отговори Рейналф и се извърна. Сега не му беше нито мястото, нито времето да ѝ разкрива лъжата, която си беше позволил. Не се съмняваше, че ще му е много трудно да се справи с нея, когато тя узнае истината. Престори се, че не е чул въпросите и заплахите, с които тя го обсипа. Възседна коня си и започна да се отдалечава от Пенфорк. Уолтър го последва. Въпреки че неговият кон носеше двоен товар, той не изоставаше.

Лиз-Ан погледна през рамо към дома си и очите ѝ се напълниха със сълзи. Отново вдигаха моста и скърцането на веригите прорязваше тишината. Но дори този звук заглъхваше все повече и повече, заглушен

и от тропота на конете. Тя потисна риданията си. Облегна се на Уолтър и затвори очи.

ГЛАВА 6

Лиз-Ан нямаше намерение да заспива. Всъщност беше изненадана, че може да заспи в такъв момент, въпреки бързото препускане, наложено от Рейналф. Все още полусъннена, тя не се възпротиви, когато нечии силни ръце я повдигнаха и преместиха на друг кон. Отпусна се и отново заспа.

Доста по-късно, вече напълно будна, с бузи, зачервени от вятъра и препускането, тя вдигна глава и срещна погледа на Рейналф. Дълго време нито един от двамата не проговори. Изучаваха се внимателно, мълчаливо. Докато я държеше на коня пред себе си, Рейналф усещаше как враждебността му към нея се стопява. Тялото му реагираше инстинктивно на меките женски извивки на нейното. Още от мига, в който я беше зърнал, я беше пожелал. Под грубото и твърдо поведение, което тя демонстрираше, се криеше невероятна, истинска жена. Желанието му беше станало още по-силно, независимо от усилията, които беше положил през последните дни, за да увери сам себе си, че вече не го интересува. Откакто го беше пуснала на свобода, той беше прекарал всеки свободен момент в обмисляне на отмъщението си. Затова сега беше изненадан от силата на чувствата си.

Все още съннена, Лиз-Ан не можеше да откъсне поглед от лицето му. Той беше свалил шлема и качулката си. Невероятно светлата му коса се спускаше по раменете и гърба му. Залязващото слънце хвърляше златни отблясъци по нея. Тя го обгръщаше като ореол. Вече не беше безжизнена, а гореше — топла и ласкава. Дали и очите му не бяха станали по-живи, по-нежни? Усмивка ли беше това, което беше повдигнало нагоре крайчетата на устните му? За първи път го гледаше без предубеждение и сънено се питаше дали сърцето му наистина е толкова черно и дали той ще успее да изгони някога злото от него. Импулсивно вдигна ръка и проследи белега, който мечът ѝ беше оставил под окото му. Той остана неподвижен и безмълвен. Само очите му издаваха учудването, което жестът ѝ беше породил у него.

— Дори няма да остане траен белег — прошепна тя и зарови пръсти в косата му. А после се отдръпна рязко, като че се беше опарила.

Да, той беше олицетворение на злото. Миналото му не можеше да бъде забравено. Вече напълно будна, тя усещаше близостта на врага и беше ужасена от факта, че доброволно го беше докоснала. Постави длани на гърдите му и започна да го блъска. Изненада се, че той я пусна. Отметна глава назад, погледна го предизвикателно и видя, че лицето му отново е каменно, безизразно. Той остави предизвикателството ѝ без отговор. Помогна ѝ да слезе от гърба на коня и я поведе към мястото, където останалите вече се бяха събрали. Тя пак се възпротиви. Застана на едно място, скръсти ръце на гърди и загледа отдалечаващия му се гръб.

— Ако се наложи, ще те влача дотам — добави той, без да забавя крачка, без дори да погледне назад.

Капитулацията на Лиз-Ан беше пълна. Тя си пое дълбоко дъх, за да се успокои, и го последва, но на безопасно разстояние. Прекосиха поляната и се озоваха в лагера, който другите бяха издигнали за през нощта. Тя видя няколко коли, скупчени в близост до конете. Досега не ги беше забелязала. Вероятно се бяха присъединили към тях, докато тя беше спала. Погледите на всички бяха насочени към нея. Всеки път, когато забележеше, че някой я гледа, тя вирваше брадичката си по-високо. Най-накрая гледаше почти отвесно нагоре и се препъна в един издаден над земята корен. Започна да ругае, но когато се сети, че я гледат, млъкна. Скръцна със зъби и погледна към хилещите се насреща ѝ мъже. Те бяха започнали да издигат палатка, но бяха преустановили работата си, за да не пропуснат нито едно нейно движение. Усмивките им станаха още по-широки, когато видяха, че тя ги гледа. Бузите на Лиз-Ан пламнаха. Тя се чувстваше извънредно неудобно.

— Милорд — извика един от тях, — донесох въжето, което искахте.

Рейналф пристъпи към него и взе въжето. Младият мъж оживено му говореше нещо, а той навеждаше главата си все по-ниско и непрекъснато кимаше. Сега двамата говореха тихо и Лиз-Ан не долавяше нито дума. Любопитна, тя направи крачка напред, после още една. Но Рейналф внезапно се изправи и тя замръзна на мястото си.

— Погрижи се на коня ми да бъде дадено много овес и достатъчно вода, Геоф — нареди Рейналф и погали коня си по врата.

— Да, милорд. — Като погледна крадешком Лиз-Ан, младият момък отведе коня.

Рейналф ги гледа известно време, а после се обърна към Лиз-Ан. Беше усетил любопитството ѝ. То я беше накарало да се приближи към него. Безразличието, което демонстрирайте сега, го забавляваше. Той разкрачи широко крака, хвана здраво въжето и не снел погледа си от нея. Кой знае защо, поведението му я обиди. Тя скръсти ръце под гърдите и му обърна гръб. Престори се, че се интересува от онова, което става около нея. Само с три крачки, Рейналф прекоси разстоянието, което ги делеше, и я прегърна през рамо. Без да каже нито дума, я поведе към група дървета. Лиз-Ан пристъпваше неуверено до него и отчаяно търсеше думи, с които да го обиди. А после видя накъде я води той. И в паметта ѝ изплува случилото се преди четири години, когато той също я беше повел към гората. Изплаши се.

— Не! — извика високо тя и се опита да се освободи. Това не можеше да се случи с нея. Мили Боже, не отново!

Той само я стисна по-здраво в прегръдката си и удължи крачка. Принуди я да подтичва до него. За нейна изненада, когато стигнаха до края на поляната, той я пусна.

— Хайде, можеш да се облекчиш — каза той. — Но го направи бързо, за да не се наложи да прекъсна уединението ти.

Тя го гледаше недоумяващо. Значи той нямаше намерение да... Испита огромно облекчение. Хрумна ѝ, че ако реши да избяга, лесно ще го надбяга в гората, защото огромният му ръст щеше да бъде пречка за него. А тя щеше да има и няколко минути преднина. Но бягството беше невъзможно, докато той не пусне Джилбърт на свобода, помисли си мрачно тя. Не искаше да дава повод на Уордю да я унижава още повече, ето защо свърши бързо и се върна при него.

— Постави търпението ми на изпитание — предупреди я той. — Още минутка и щях да те последвам, независимо от състоянието, в което се намираше.

— Не ти вярвам — безразсъдно го предизвика тя.

Без предупреждение, ръката му се стрелна и я сграбчи. Завлече я под дърветата и я притисна към себе си.

— Ако искаш да ти демонстрирам — каза той през зъби, — с радост ще се подчиня.

Рейналф сведе глава към полуотворените ѝ устни и не забеляза ужаса, който погледът ѝ издаваше. Той грубо завладя устата ѝ, опивайки се от сладостта на нежната ѝ плът. Искаше само да я накаже за безразсъдството, но като я целуна, гневът му се стопи. В него се разгоря желание. Докосването му стана по-нежно, езикът му се завъртя в устата ѝ, за да докосне всички нейни ъгълчета, устните му настойчиво натискаха. Притисна я по-силно до себе си, едната му ръка обхвана врата ѝ, а другата се спусна по гърба ѝ надолу към стегнатите хълбоци. Тя нито се съпротивляваше, нито отговаряше на милувките му. Той смръщи вежди, вдигна глава и я погледна. И желанието му веднага се стопи. Тя го гледаше с широко отворени очи, но иначе — съвсем безизразно. Като че ли гледаше през него. Беше успяла да отдели душата от тялото си, не вземаше участие в онова, което ставаше. Без съмнение, не беше почувствала нито една от ласките му. Ако сега я пуснеше, щеше да падне на земята. Не беше помислял, че може да е фригидна, и дори сега не можеше да повярва, че е така. У нея имаше огън и дух, беше сигурен в това. Да, тя беше истинско предизвикателство. Умееше да охлажда мъжката страст, но той беше търпелив.

— Лиз-Ан! — Той я разтърси, а после още веднъж — още по-силно, защото тя не реагира.

Изтръгната от вцепенението си, Лиз-Ан премигна. Образи от миналото и от настоящето се смесиха, когато погледна мъжа до себе си. Той беше същият човек, който беше обсебил сънищата ѝ... И все пак различен... Съзнанието за това я тревожеше. Знаеше, че причината за разликите не се крие само в изминалите години, че е по-дълбока. Рейналф се усмихваше. Усмивката обаче не огряваше цялото му лице. Очите му оставаха студени.

Гневът незабавно я завладя и тя го нападна с ръце, крака, зъби и нокти. Предугадил реакцията ѝ, Рейналф я обгърна с ръце и я притисна до тялото си. Тя напразно се опитваше да го удари. Най-накрая се умори и утихна, макар гневът ѝ да продължи по-дълго, отколкото той очакваше. Тежка въздишка се отрони от гърдите му. Хвана брадичката ѝ с длан, като нежно прокара палец по устните ѝ.

— О! Ти си... Ти си непоносим! — възкликна тя.

Той се засмя. Смехът му беше дълбок, силен и огласи гората. Изведнъж я пусна и се отдалечи, като не ѝ остави друг избор, освен да го последва. Когато излезе от гората, тя го видя с въже в ръка. Изпълнена с подозрение, се закова на мястото си. Той ѝ махна с ръка да се приближи.

— Трябва ли непрекъснато да ме предизвикваш? — попита сприхаво той. — Започвам да се уморявам от номерата ти, Лиз-Ан. Хайде, ела тук!

Напълно съзнавайки какви са намеренията му, тя поклати отрицателно глава, без да се помръдне.

— Предупреждавам те — изгърмя гласът му — ако ме принудиш да дойда при теб, ще си платиш скъпо и прескъпо!

Макар и неохотно, тя се приближи до него.

— Ръцете ти! — нареди той.

Тя протегна ръце напред и тежко преглътна, когато той бързо ги завърза.

— Това не беше необходимо — каза тя.

Той не обърна внимание на думите ѝ.

— Прекалено много си стегнал въжето — оплака се тя и се опита да освободи китките си.

— Просто си го връщам — каза той и посочи собствените си китки.

Плътта още носеше белезите от скобите. Никак не ѝ стана приятно, че той ѝ напомни за това, и тя отклони погледа си.

— Няма да избягам, докато Джилбърт е в ръцете ти — каза тя тихо.

Но Рейналф сърчно направи още един възел и ѝ помогна да седне с гръб, опрян в ствола на едно дърво.

— Точно това е причината да постъпвам така — прошепна той и я завърза за стъблото.

Лиз-Ан се зачуди на думите му. Изпълни я още по-силно подозрение.

— Още повече, че — продължи той и клекна, за да вижда лицето ѝ — не искам да причиниш безредици сред хората ми. Трябва да свършат много работа до залез слънце, а ти ще отвлечаш вниманието им.

Тя погледна презрително въжетата.

— Нима мислиш, че няма да успея да се освободя? — попита предизвикателно.

Той присви очи.

— Можеш да опиташ, щом искаш. Но напразно ще изхабиш силите си.

— Ами Джилбърт? — попита тя, когато той започна да се изправя. — Ти се съ согласи да го пуснеш на свобода. Нима още не си го направил?

С голяма неохота, той отново клекна и прокара длан по брадичката и устните ѝ. Поклати бавно глава.

— Не — каза тихо.

Не този отговор очакваше тя. Отново изпита силен гняв — толкова силен, че стомахът ѝ се сви на топка. Не успяваше да намери думи, с които да го изрази.

— Чак толкова силна руменина не ти отива — отбеляза той.

Лицето ѝ почервения още повече.

— Но ти ми даде думата си! — успя най-после да каже тя.

— Да, обещах ти, че нищо лошо няма да се случи на хората от Пенфорк и на брат ти. И нищо лошо не им се случи, нали?

Тя бясно заклати глава.

— Но ти също така се съ согласи да пуснеш Джилбърт. Закле се пред хората си!

Рейналф погледна към ръцете си. Замислено прокара пръсти по кокалчетата си, преди да отговори. Наистина, много би искал да отложи още малко разговора за брат ѝ. Беше учуден от това с какво удоволствие беше излъгал. Лъжата му беше позволила да я вземе, без да се пролее нито капка кръв. Но той беше честен по принцип, а и, рано или късно, тя щеше да узнае истината. Не беше човек, който би се задоволил с двусмислени отговори. Когато най-после проговори, го направи спокойно, без да откъсва очи от нейните.

— Не мога да пусна на свобода човек, който не е в ръцете ми.

Трябваше да минат няколко минути, преди думите му да стигнат до съзнанието на Лиз-Ан. Когато най-после проумя смисъла им, лицето ѝ се изкриви толкова силно от гняв, че беше почти комично.

— Ти си ме излъгал!

Той повдигна рамене. Макар и здраво завързана за стъблото, тя започна да ритя с крака. Успя обаче да вдигне само облак прах и да

запрати няколко камъчета към него.

— Ти си безчестна свиня! — изкрещя тя.

Той постави длан на устата ѝ, за да попречи да изрече ругатните, които знаеше, че ще последват.

— Щом си забравила, ще ти напомня, че ти беше тази, която реши, че държа брат ти в ръцете си. Аз просто нито потвърдих, нито отрекох.

Обяснението му само засили гнева ѝ.

— Не, ти ме заблуди преднамерено!

— Да. — Той се изправи — Направих го, за да попреча на хората ти да се пожертват глупаво заради теб.

Рейналф забеляза, че цялото ѝ тяло се тресе от гняв, че очите ѝ ще изхвъркнат от орбитите си, че устните ѝ са побелели, а брадичката ѝ трепери. Промяната в нея го заинтригува. Беше бясна, но много красива.

— Да, нямаше нужда да коля всички, за да те взема. Не си струваше те да умрат заради теб, Лиз-Ан от Пенфорк.

Преди тя да покрие очите си с дългите си мигли, той успя да види в тях колко уязвима е всъщност. Със здраво стиснати устни, тя облегна глава на стъблото и го погледна с най-силната омраза на света. Ако омразата можеше да убива, той щеше вече да е мъртъв.

— Когато довечера дойдеш в палатката ми — продължи той, като се престори, че не е забелязал нищо, — искам гневът ти вече да е утихнал.

— Тогава по-добре не изпращай да ме викат!

— Преодолей гнева си, Лиз-Ан! — каза той, обърна се рязко и закрачи през поляната.

Лиз-Ан засипа отдалечаващата се фигура с поредица от ругатни. Една особено груба и цинична дума го накара да се обърне.

— Ако се наложи, ще ти запуша устата — предупреди я той, а после продължи.

Тя веднага замълча. Очите ѝ го проследиха, докато се изгуби от погледа ѝ. Едва тогава тя даде израз на многобройните чувства, които изпълваха душата ѝ. Струваше ѝ се, че те блъскат като е чук по слепоочията ѝ. Беше сигурна, че главата ѝ ще се разцепи на две.

— Ах, Джилбърт, какво направих! — заплака на глас тя. По лицето ѝ неспирно се стичаха сълзи.

Нямаше кой да ѝ отговори. Нямаше кой да ѝ даде надежда. Нямаше кой да поправи сторената грешка. Налегна я черна мъка — мъка, която черпеше сили от годините на гняв заради несправедливостта, която беше извършена спрямо нея и брат ѝ. От гърлото ѝ се отрониха глухи ридания.

Вече беше тъмно и студено, когато дойдоха за нея. Сълзите ѝ отдавна бяха пресъхнали. Хората на Рейналф бяха млади и здрави. Носеха факли. Единият беше Геоф. Той се опитваше да изобрази на лицето си усмивка. Умът на Лиз-Ан трескаво работеше. Тя се усмихна на мъжете и кокетно запърха с мигли. Като че ли се опитваше да флиртува с тях. Те незабавно ѝ се усмихнаха в отговор. По-високият пристъпи напред.

— Аз съм Геоф и съм оръженосец на лорд Рейналф. А това е Роланд, също земевладелец като мен.

Лиз-Ан кимна.

— Геоф и Роланд — прошепна тя и се насили да се усмихне още по-широко. — Можете да ме наричате Лиз-Ан.

Роланд се изчерви и се приближи до нея.

— Л-лорд Рейналф ни заповяда да ви заведем при него.

Тя вдигна глава и се престори на изненадана и обърквана.

— И... е изпратил двама души? Това наистина ми прави чест!

Геоф коленичи до нея. Доста трудно успя да развърже въжето, което я придържаше към дървото. Хвана я за лакътя и ѝ помогна да се изправи.

— Благодаря ти — каза тя, облегна се на него и му протегна ръцете си.

Той поклати глава и отстъпи назад.

— Не. Лорд Рейналф не разрешава да ви развържем.

Тя ококори очи.

— А как тогава ще се облекча? Сигурно не ви е натоварил и с тази задача?

И Геоф, и Роланд неудобно пристъпваха от крак на крак.

— Не, но... — поде Роланд.

— Лорд Рейналф нареди да ви заведем при него — каза Геоф.

Лиз-Ан сведе глава.

— Мисля, че няма да издържа дотам. — Тя ги накара да се поизпотят, преди да им предложи някакво решение на проблема. — Един от вас може да ме придружи, ако се закълне, че няма да гледа.

Те се съгласиха, макар да беше очевидно, че се чувстват крайно неудобно. Роланд извади камата си и се приближи към нея. Лиз-Ан се страхуваше, че може да загуби някой от пръстите си поради неговата непохватност. Въздъхна облекчено, когато това не се случи. За нейно нещастие, по-едрият от двамата, Геоф, се съгласи да я придружи до гората. Тя разтри китките си и тръгна.

— Ето там. — Той посочи група ниски храсти, които бяха само на няколко метра.

Тя поклати глава.

— Не, те са отровни. Не знаеш ли?

Без да погледне към него, тя навлезе по-дълбоко в гората. Искеше да избегне светлината, хвърляна от факлата на Роланд. Застана зад един широк дъб и помоли Геоф да заобиколи от другата страна. Той се подчини. Лиз-Ан изпита силно задоволство, когато той започна да си свирука, защото заглушаваше шума от несръчните ѝ движения. Без да губи време, тя се освободи от горните си дрехи и намери тежък клон, който да ѝ послужи за оръжие. Не ѝ харесваше, че е покрит с листа, защото те щяха да вдигнат много шум и да олекотят удара, но нямаше време да ги отстрани. Реши, че оръжието и така е добро. Смяташе, че Геоф ще е с гръб към нея, затова започна да излиза от прикритието си, като потрепваше от страх всеки път, когато настъпеше някоя клонка. Младият човек не я чу да приближава и дори не разбра, че е ударен, когато тежко се строполи на земята. Лиз-Ан загаси факлата, като я натисна към земята, и коленичи до падналия младеж. Пулсът му беше силен и тя изпита облекчение. Опипа главата му и бързо откри цицината, предизвикана от удара ѝ. Усмихна се в тъмното. Когато се събуди, ще има силно главоболие.

— Прости ми — прошепна тя и без да се бави повече, започна да го съблича. Приливът на енергия ѝ помогна да се справи бързо със задачата. Само след минута вече беше облечена в дрехите му. Затъкна камата му в пояса си и се вмъкна дълбоко в гората. Лунната светлина беше слаба, но не можеше да разчита на нищо повече.

Рейналф гледаше към подчинения си, който лежеше в безсъзнание, и едва сдържаше гнева си. Нуждаеше се от цялото си самообладание, за да не счупи врата на глупавия Геоф. Представяше си как извършва това и свиваше и отпускаше юмруци. Въпреки дългите години на обучение, младият човек се беше провалил. Беше пренебрегнал преките му заповеди и, в резултат на това, беше подпомогнал бягството на Лиз-Ан. Може би беше надценил способностите му... Не поправи се той, беше подценил Лиз-Ан. И то не за първи път. Прокара замислено длан през косата си. Всъщност беше по-ядосан на самия себе си, отколкото на младия Геоф. Глупаво беше повярвал, че двамата юноши, вече почти зрели мъже, няма да срещнат трудности при изпълнението на задачата и ще успеят да заведат Лиз-Ан при него. Това беше главната му грешка. Да, юношите ще бъдат наказани за това, че са пренебрегнали заповедите му, но единствено той бе отговорен за случилото се. Запита се колко време ще е необходимо на Роланд, за да вдигне тревога в лагера и да организира преследването ѝ. Когато Геоф изпъшка и отвори очи, Рейналф пристъпи към него и хвърли дрехите на Лиз-Ан в лицето му. Все още замаян, младежът разтърка врата и главата си, отмести дрехите и вдигна поглед към него.

— Милорд! — възкликна той и разтърси глава, за да проясни съзнанието си.

Когато разбра какво се е случило, объркването му прерасна в ужас. Скочи бързо на крака, после се хвърли на колене пред господаря си. И едва тогава разбра, че е само по долни гащи. Погледна се с невярващи очи. Лицето му придоби пурпурен цвят. Червенината се спусна по врата и стигна дори до гърдите му. Изстена и наведе засрамено глава. Рейналф добре разбираше неудобството му. Нима Лиз-Ан не беше постъпила по същия начин и с него? Трябваше сериозно да обсъдят грешката, за да не бъде повторена.

— Какво ще кажеш за свое оправдание? — попита той.

— Милорд, дамата каза, че има нужда да...

— И ти ѝ повярва?

— Тя ме изигра — каза едва чуто Геоф.

— Не, ти си ѝ позволил да те изиграе. Какво направи тя? Усмихна ли ти се?

Младежът започна да тъпче нападалите листа. В този момент в гората навлязоха десетина мъже от хората на Рейналф. Уолтър водеше коня му и вървеше начело на групата. Все още засрамен, Роланд яздеше зад него с приведени надолу рамене и поглед, забит в земята. Мъжете носеха факли. Събраха се около Рейналф и зачакаха заповедите му. Рейналф пое юздите, които Уолтър му подаде, и се качи на коня си.

— Геоф, ти ще яздиш с Роланд — каза той и смръщи вежди. — Той ти е донесъл дрехи. Трябва да си ми благодарен, че не те накарах да облечеш дрехите на Лиз-Ан.

Младежът засрамено извърна глава, а Рейналф започна да дава нареждания на хората си. Раздели ги на две групи. Едната щеше да води той, а другата — Уолтър. Тръгнаха в противоположни посоки.

Напредваха много бавно, възпрепятствани от дърветата, които растяха много нагъсто. Беше паднал мрак и нямаше да им е лесно да я забележат. С всяка изминала минута Рейналф изпитваше все по-силно безпокойство. Господи, дали наистина беше успяла да му избяга? Упрекна се, че ѝ каза толкова скоро истината за Джилбърт. Защо не беше изчакал? Но дори да му се наложеше да я гони до Пенфорк и да я измъкне с бой оттам, щеше да го направи.

— Милорд! — извика един от хората му.

Чу тропота на коне, които препускаха към тях. Скоро от мрака изникна фигурата на Уолтър.

— Намерихме я! — извика той.

Рейналф изпита облекчение, но запази спокойно изражение.

— Къде е тя?

Мъжът се поколеба.

— Страхувам се, че падна в реката.

Рейналф почувства стягане в гърдите.

— Добре ли е?

— Поне засега, милорд, така изглежда. Изпратих един от мъжете да ѝ помогне да излезе.

Разстоянието до реката беше късо, макар да се стори безкрайно на Рейналф. Когато видя светлината на факлите, той препусна пред другите. Уолтър му извика:

— Кендъл е с нея, милорд!

При бързото му приближаване мъжете, които се бяха скупчили на брега, се разпръснаха, за да му сторят път. Легна на брега и погледна надолу. Чу ромона на водата още преди да види играта на светлината по повърхността ѝ. Брегът беше стръмен и разстоянието до дъното беше голямо. Беше по-лошо от очакванията му. Трябваше му известно време, за да свикнат очите му с тъмнината. Най-напред видя рицарят когото бяха спуснали на около петнайсет метра надолу. Като проследи неговото движение надясно, той видя Лиз-Ан. Тя беше сграбчила здраво един клон, но всъщност не беше в безопасност. Висеше над пропастта, а долу бучеше водата. Сърцето му се сви. Тя вдигна глава нагоре, защото чу шума, и светлината на факлите падна върху лицето ѝ, което прикова погледа на Рейналф. За негова изненада, то изразяваше единствено гняв. Би трябвало да плаче, да пищи, да моли... но не, тя излъчваше единствено предизвикателство. Трябваше да бъде уплашена, по дяволите! Сигурно го бе забелязала, защото миг по-късно гласът ѝ проряза хладния нощен въздух.

— Много време ти трябваше, за да стигнеш тук!

Дали беше чул правилно? Прокара длан по челото си и въздъхна тежко. Поне можеше да бъде сигурен, че не е ударена лошо. Кендъл се беше спуснал по скалата и вече беше до нея.

— Милейди — каза той, — дайте ми ръката си.

— Не — отговори остро тя и гласът ѝ звънна в клисурата.

— Искам само да ви помогна — обясни търпеливо момъкът и ѝ протегна ръката си.

Рейналф видя как тя го отблъсна. Жестът ѝ наистина го изненада.

— Не съм молила за помощта ви — каза тя.

— Лиз-Ан! — Рейналф се наведе над пропастта, вече напълно загубил търпение. — Сега не е време за спорове. Веднага подай ръка на сър Кендъл!

Тя поклати глава, вдигнала поглед към него.

— Оставете ме. И сама ще успея да се изкатери до горе.

Рицарят отново ѝ протегна ръката си, но бързо я отдръпна, когато нейната съпротива стана причина няколко камъка да се изплъзнат изпод нозете ѝ. Миг по-късно клонът, за който се държеше, поддаде. Всички извикаха, когато тя се плъзна надолу по скалата, отчаяно опитвайки се да се залови за нещо друго. Като по чудо, успя да се хване за един дебел корен няколко метра по-надолу.

— Издърпайте Кендъл! — нареди Рейналф.

Когато това бе сторено, той бързо преряза въжето и го завърза около кръста си. Без да се бави, се прехвърли по скалата. Хората му бързо го спуснаха надолу. Когато се приближи до Лиз-Ан, тя скри лицето си в оскъдната зеленина. Той прие мълчанието ѝ за предизвикателство и почувства раздразнение. Но нямаше намерение да прахосва времето в напразни спорове. Прихвана я през кръста и започна да я дърпа към себе си. Тя обаче не пусна корена.

— За Бога, Лиз-Ан, подчини се!

Тя не го направи. Той стисна краката ѝ между бедрата си и започна да освобождава ръцете ѝ. Беше изненадан от това, колко силно тя стиска корена. Ядосваше се, че само едната му ръка е свободна. С другата трябваше да държи въжето.

— Лиз-Ан! — изрева като не успя да я накара да пусне корена. — Подчини ми се или, кълна се, ще те набия, когато това приключи. Пусни корена!

Тя вдигна лице и той, изненадан, видя, че по него се стичат сълзи.

— Не... не мога — проплака.

Беше изпаднала в шок. Изненадата на Рейналф се засили, а гневът му се стопи. Извади камата и започна да реже корена. Няколко мига по-късно тежестта на цялото ѝ тяло се стовари върху него. Отгоре долетяха радостните възгласи на хората му. Рейналф я обгърна здраво и я притисна към себе си.

— Обгърни с ръце врата ми — каза той, без да очаква от нея да го послуша.

Но тя го прегърна и сгуши главата си на гърдите му. А Рейналф я гледаше объркано и се питаше дали някога ще може да разбере тази загадъчна, дива жена. Започнаха бавно да ги издърпват нагоре. Нито един от двамата не проговори. Когато стигнаха до ръба, мъжете им помогнаха да се прехвърлят и да се изправят на крака. Рейналф постави Лиз-Ан на земята, но тялото ѝ веднага се отпусна отново върху неговото. Изненадата му нарасна. Доколкото я познаваше, тя трябваше вече да се е свързала от преживяното. Но не, тя продължаваше да го прегръща — него, презрения враг. Може би се преструваше, за да избегне гнева му. Мисълта го накара да смръщи по-силно вежди. Взе я на ръце и я занесе до коня си. Положи я на седлото. Геоф се спусна да

му помогне и я задържа, докато Рейналф седне зад нея на седлото. Тя се обърна и зарови лицето си в туниката му, като в същото време го прегърна нежно. Да, определено нещо не беше наред.

За Рейналф ездата обратно до лагера беше мъчителна. Тя се притискаше толкова плътно в него, че той се нуждаеше от цялата сила на волята си, за да потисне реакцията на тялото си. Лиз-Ан беше заспала, когато най-после стигнаха в лагера. Той я внесе в палатката си и нежно я положи на импровизираното легло. Изглеждаше по детски невинна в съня си и той изпита желание да я закриля. Все още стискаше корена толкова силно, че кокалчетата на пръстите ѝ бяха побелели. Като не успя да го издърпа, той се отказа, за да не я събуди. Но махна пояса, който опасваше талията ѝ и в който беше втъкната камата на Геоф. Уморено прекоси стаята и застана до ниската масичка, на която имаше месо, сирене и хляб. Не обърна никакво внимание на храната. Вдигна чашата с топла медовина и я пресуши на един дъх. А после отметна едното платнище на палатката и погледна навън в нощта. Уолтър даваше нареждания на групата, която трябваше да се отпрати на север и да се погрижи за евентуалните преследвачи от страна на Джилбърт Балмейн. Макар да нямаше високо мнение за брата на Лиз-Ан, смяташе, че известни предпазни мерки не са излишни.

Лиз-Ан бавно изплува от прегръдките на съня, като мислеше, че е в Пенфорк. Но онова, което очите ѝ виждаха, противоречеше на мислите ѝ. Изведнъж, тя си спомни всичко, което се беше случило. Спомни си още къде е и с кого е. Преглътна и подложи лицето си на струята свеж въздух, която влизаше през отметнатото платнище на палатката. И веднага видя Рейналф. Не си спомняше всички подробности, свързани с бягството ѝ, но ясно си спомняше страшната бездна под краката си, силните ръце, които я обгръщаха и дълбокия глас, който ѝ обещавахе, че ще бъде в безопасност. Трябва да са били ръцете и гласът на Рейналф. Не искаше да рови по-надълбоко в паметта си. Беше страшно да мисли за сигурността, предлагана и от нейния враг. А тя доброволно беше приела и помощта, и утехата. Сега трябваше да мисли единствено за настоящето си положение. Знаеше, че омразата е най-добрата ѝ защита. Тя щеше да ѝ помогне срещу насилието, което, беше сигурна, той се готви да извърши спрямо нея.

Рейналф спусна платницето, влезе обратно в палатката и махна колана си. Захвърли го настрани, наведе се и събу ботушите си. Вдигна туниката над главата си и тогава погледът му попадна върху Лиз-Ан. Замръзна на място. Тя го гледаше. Той смръщи вежди, скръсти ръце на гърди, разкрачи широко крака и се втренчи в нея. Няколко минути изминаха в пълно мълчание. После Лиз-Ан седна в леглото. Ръцете ѝ инстинктивно се отпуснаха. От едната падна коренът и тя го погледна недоумяващо. Когато отново вдигна глава, беше смръщила чело. На лицето ѝ не се четеше разкаяние, нито съжаление. То излъчваше единствено враждебност. Поведението ѝ предизвика неговите собствени чувства.

— Нима нямаш какво да кажеш? — попита той.

Тя въздъхна тежко и рязко се изправи на крака.

— Аз те предупредих.

— Предупредила си ме?

Тя оправи туниката на Геоф, покри до известна степен краката си и кимна.

— Да. Казах ти, че няма лесно да ме задържиш.

Гласът ѝ неуверено заглъхна, защото забеляза, че камата ѝ е отнета. Когато вдигна глава, самодоволната усмивка на Рейналф я подразни.

— Липсва ли ти нещо? — подигра ѝ се той.

Тя изправи рамене, смело пристъпи към масата и протегна ръка към храната. Поколеба се, после си взе бучка сирене и я поднесе към устата си. Гладът беше само претекст да отложи спречкването с Рейналф, но като опита храната, изведнъж се превърна в реалност. Преглътна и протегна ръка към друга бучка. Стомахът ѝ болезнено се свиваше.

— Стана причина за куп неприятности, жено. Нима наистина мислеше, че толкова лесно ще ми избягаш? — попита Рейналф.

Тя го погледна през рамо.

— Не, мислех, че ще е много по-трудно, отколкото всъщност беше. Може би следващия път ще изпратиш четирима човека да ме доведат при теб. Обичам предизвикателствата.

Рейналф не отговори веднага, защото беше зает да потушава надигналите се у него чувства.

— Няма да ти бъде дадена друга възможност за бягство — предупреди я той след няколко минути. — Няма да те подценявам вече. Тя се засмя кратко и високо.

— Повече от сигурна съм, че ще го сториш пак.

Той се престори, че не е чул подигравателните нотки в гласа ѝ.

— Очаквам, че си си взела поука от неуспешния си опит.

Тя прехапа долната си устна и сви примирено рамене.

— Щях да успея, ако не беше онази малка клисура.

Той повдигна вежди.

— Трябва ли да ти напомням, че щеше да си счупиш врата в онази малка клисура?

Тя се обърна към него.

— Ако твоите хора не ме преследваха като дивеч, нямаше да загубя почва под краката си!

— Ти си бягала от тях? — Той като че ли не вярваше на ушите си.

— Разбира се! Нима очакваше, че ще се подчиня и покорно ще им подам ръце, за да ги завържат?! Причиних си тези неприятности само и само да избягам от теб.

Ядосана, тя си взе голяма хапка от месото и я поднесе към устата си. Рейналф бързо прекоси разстоянието, което ги делеше, и сграбчи китката ѝ, като по този начин я лиши от храната. Тя вдигна поглед към него.

— Имаш ли нещо против? — попита го саркастично тя и отново направи опит да засити глада си.

Като видя, че той няма да я пусне, тя просто се наведе и ухапа месото със зъби. Къде се беше дянала уплашената жена, която се притискаше в него по целия път до лагера? Рейналф тръсна замислено глава и отблъсна Лиз-Ан от себе си. С гръб към нея, прокара длан през косата си, а после разтри основата на врата си.

— Нима няма да оставиш нито парченце за мен, кучко? — изръмжа той.

— Няма!

Той бавно се обърна и видя, че е седнала на ниското трикрако столче, притиснала длани между бедрата си, и се оглежда из палатката.

— Ти не играеш честно, така че защо аз да го правя? — попита тя, без да погледне към него.

Той се приближи до нея.

— Не, Лиз-Ан, ти си тази, която не играе честно. Ти измисли правилата на играта. Не го забравяй!

— Нямахше нищо нечестно в онова, което направих.

Този път не вдигна поглед към лицето му.

— Нищо? — Той се засмя кратко и стопи дялящото ги разстояние. — Ти ме отвлече, прикова ме към стената, намушка ме с кама... И мислиш, че е било честно?

Лиз-Ан скочи на крака.

— Имах основателна причина! — извика тя.

Причина, която сега не ѝ се виждаше така основателна и ясна, както преди четири години.

— И сигурно ще я запазиш в тайна — каза той и застана до нея.

Макар че не я докосна с ръка, топлината на тялото му достигна до нея и приятно я погали.

— Давам ти последна възможност да ми обясниш всичко.

Беше се замисляла вече за това, но смяташе, че ако му обясни, само ще се унижи още повече. Може би той щеше да се чувства застрашен от факта, че тя знае за грабителските му набези. Можеше дори да я убие.

— Ще ме пуснеш ли? — попита тя.

Неочаквано, той я хвана за брадичката.

— Сега ти ми принадлежиш. — Палецът му галеше долната ѝ устна, а погледът следеше движението му. — Направих всичко възможно да те взема и смятам да те задържа.

Тя замръзна на място. Не можеше да определи какви са чувствата, породени от ласката му. Знаеше само, че ѝ харесва, а не бива да бъде така. Докосна пръста му с език, за да вкуси плътта му. А после склочи устни около пръста му, налага го и дори го ухапа със зъби. Беше ужасена.

Изненадата на Рейналф също беше очевидна. Подскочи като ужилен, рязко обърна глава, отстъпи крачка назад, но не отдели поглед от лицето ѝ. Тишината трая доста дълго време.

— Да — каза най-после Рейналф, — когато свърша с теб, може би ще те изпратя обратно при брат ти. Но не по-рано.

Когато свърши с нея... Лиз-Ан затвори очи, за да не види той страха ѝ. Ще ѝ позволи да се върне в Пенфорк, след като легне с нея и

дори може би след като я дари с дете. Две седмици, месец, година? Кога? Срещна погледа му и вирна брадичка предизвикателно.

— Значи, ако ти кажа какви са причините ми, няма да спечеля нищо — каза тя.

Мина край него и отиде в далечния край на палатката, където върху нисък стол имаше леген. Взе парчето плътна материя, поставено до него, потопи го във водата и започна да обтрива лицето си. Не бързаше. През цялото време се слушваше, следеше движенията на Рейналф из палатката. А той крачеше, като напразно се опитваше да намери спокойствие. Тя мислеше, че това няма да му се удаде тази нощ. Когато спря зад гърба ѝ, нервите ѝ се опънаха до краен предел, но продължи да стои спокойно с гръб към него.

— Внимавай! — Топлият му дъх раздвижи косата ѝ, погали врата ѝ, а по гърба ѝ запълзяха тръпки. — Не искам да изтриеш и красотата си.

Тя започна да се търка още по-усилено. Той протегна ръка и ѝ отне парчето плат. Лиз-Ан се завъртя рязко и стъпи върху ходилата му. Рейналф я хвана за раменете и малко я отдалечи от себе си. Взря се в силно поруменялото ѝ лице.

— Чиста си. Свали мръсните си дрехи и се пъхай в леглото.

Очите ѝ изведнъж станаха кръгли. В тях се четеше ужас. Тя се дръпна, препъна се в стола и почти преобърна легена с водата. Рейналф правилно разбра страха ѝ.

— Късно е, Лиз-Ан, а трябва да станем рано на сутринта. — Продължи да говори, като че ли пред него стоеше дете. — Не можеш да спиш в тези дрехи. Само ги погледни!

Тя пребледня и се обгърна с ръце — като да се защити.

— Давам ти думата си — продължи той, опитвайки се да ѝ каже колко неоснователен е страхът ѝ. Макар да беше сигурен, че утре ще съжالياва за решението си, каза: — Тази нощ няма да ти се случи нищо.

Устата на Лиз-Ан беше пресъхнала. Обви още по-плътно ръце около тялото си.

— Аз... аз няма да легна в едно легло с теб!

— Но нямаш избор. Няма къде другаде да спиш.

— Ще спя на земята.

Той въздъхна и поклати глава. А после толкова бързо се стрелна напред и я прегърна, че тя не успя да реагира. Започна да се съпротивлява, но вече беше късно. Той свали туниката ѝ и я метна през рамо. Тя го заудря с юмруци по гърба и зарита, но това не му попречи да свали ботушите ѝ. Остави ѝ долните дрехи, за да не се чувства неудобно, и закрачи към леглото, като загасяше свещите по пътя си. Настана пълен мрак, но той не се препъна нито веднъж. Настани я върху леглото. Лиз-Ан бързо се изправи до седнало положение, но ръката му безмилостно я блъсна пак надолу. Придържайки я с едната си ръка, той се съблече с помощта на другата и легна. Лиз-Ан се обърна с гръб към него, а той я прегърна и я залюля. Тялото му веднага реагира на близостта на нейното. Членът му се удължи и втвърди и тя ясно го усети. Нуждата, която той изпитваше, беше болезнена. Нададе тих стон, придърпа завивките и зарови лице в гъстите ѝ коси. Тя ухаеше хубаво, макар да не използваше парфюм. Почувства топлия ѝ дъх върху дланта си секунда преди да усети и ухапването на остриите ѝ зъби.

— Лиз-Ан — извика той и отдръпна ръката си, — стой мирно!

Притисна я още по-силно до себе си, като я държеше точно под гърдите. В отговор, тя го ритна силно по пищяла. Той изруга и праметна крак върху бедрото ѝ. Това обаче не беше в негова полза, защото увеличи възбудата му. Тялото ѝ се гърчеше под неговото.

— Ако продължаваш да правиш тези движения — изсъска той, — ще ме принудиш да наруша клетвата си.

Думите му се оказаха достатъчни — тя притихна. И тогава ясно усети онази част от неговата анатомия, която беше притисната в хълбоците ѝ. Не вярваше, че той ще удържи думата си. Дрехите му може и да бяха хубави, но той си оставаше същият злодей, какъвто беше и преди четири години. Негодник, който палеше, изнасилваше и убиваше.

— Не мога да дишам! — запротестира тя и изви тяло, за да го отдалечи от неговото.

— Отпусни се и тогава няма да те държа така здраво — отговори той.

Тя изръмжа нещо, но се опита да намали напрежението на крайниците си, опита се да прогони неудобното чувство, което силното му мускулесто тяло, притиснато в нейното, пораждаше. Както беше

обещал, той намали силата на прегръдката си. Тя потрепери — не от студ, а от пораждащото се желание. Какво ли ѝ става? Та нали това беше нейният враг?! Да, умът ѝ го разпознаваше като такъв, но не и тялото ѝ, което безсрамно реагираше на докосването му. За неин ужас, нова тръпка я прониза от петите до върха на главата.

— Студено ли ти е? — попита той и прокара длан по настръхналата кожа на ръката ѝ.

Напрегната, тя дръпна ръката си.

— Не, топло ми е, благодаря. Дори прекалено.

Тялото ѝ отново издайнически потръпна. Рейналф смръщи вежди в мрака. Щом не ѝ беше студено... Разбра и се усмихна.

И двамата лежаха, напълно будни. Часовете се нижеха и изглеждаха безкрайни. Рейналф беше изпълнен с желание, а Лиз-Ан — с различни чувства. Най-после сънят победи страха и тя заспа. А Рейналф, като почувства, че тя вече не изпитва напрежение, също се отпусна и затвори очи.

ГЛАВА 7

Едва се беше зазорило, когато Лиз-Ан отвори очи и се огледа. Още беше замаяна от съня, а в стаята беше полутъмно. Тя промърмори нещо неясно и притисна лице в топлата, твърда възглавница. Беше ѝ удобно и приятно. Нещо я погъделичка по носа. Тя вдигна ръка, за да го отстрани. Пръстите ѝ напипаха нещо меко и космато. Тя смръщи вежди, отвори очи и видя лицето на Рейналф, наведено над нея. Разбра, че неговите гърди са ѝ служили за възглавница, но не реагира остро, защото още ѝ се спеше. Обърна глава и се изчерви, като видя, че левият ѝ крак е пхнат между неговите, че хълбоците ѝ са притиснати в неговите, че ръцете му собственически я прегръщат през кръста. Преглътна нервно, втренчила поглед в голите му гърди: бяха широки, кожата му имаше златист цвят и под нея играеха гъвкави мускули. Пръстите я заболяха от желанието да го докосне. Тя сви длани в юмруци и започна да изучава лицето му. Острите му черти бяха понежни сега, когато сънят ги докосваше, устните му бяха пълни и чувствени, зъбите — равни и бели. Не можеше да отдели поглед от устата му. В паметта ѝ изплува нещо, което я накара да смръщи вежди. То така и не придоби ясни форми, преди да изчезне. И тогава, изведнъж, разбра, че той беше удържал думата си. Беше я държал в прегръдките си цяла нощ, но само за да се увери, че няма да му избяга. Не беше я изнасилвил. Защо? Врагът, когото добре познаваше, нямаше да изпитва разкаяние, ако престъпеше клетвата си. Дали наистина се беше променил? Каква сила би могла да го отклони от пътеката на злото? Продължаваше да се взира в лицето, което сега не ѝ се струваше така познато като преди четири години, а той обърна глава, като че ли за да ѝ разреши да огледа и ясно очертания му профил. В същото време премести ръката си по-надолу и я остави да си почива върху корема ѝ. Тя видя в това шанс да се освободи. Изправи се бавно до седнало положение и ръката му падна върху завивките. Лиз-Ан сдържа дъха си и издърпа крака си, но не успя да стане от леглото. Той

я усети и с бързо движение легна върху нея. Тялото му я натисна неумолимо надолу. Черните му очи ядосано проблясваха.

— Искаш да отидеш някъде ли? — бавно провлачи думите той. Гласът му все още беше дрезгав от съня.

Тя постави длани на гърдите му и безуспешно се опита да го отблъсне.

— Махни се от мен! — заповяда му.

Той хвана китките ѝ и я принуди да изпъне ръце над главата си.

— Първо ме целуни!

— Ти се закле, че няма да ме насилваш — напомни му тя. Гласът ѝ се извиси, защото я обзе паника.

— Да, вчера удържах думата си, но днес правилата са променени.

Значи все още имаше намерение да я изнасили. Не беше се променил. Тя срещна погледа му.

— Имаш намерение да ме направиш своя любовница? Такова ли ще бъде наказанието ми?

Рейналф се усмихна.

— Не, това ще бъде твоя привилегия. А също и моя. Отмъщението си ще постигна по други начини.

Нямаше да ѝ признае, че вече беше отхвърлил всичките си внимателно замислени начини да я накаже. Сега, след като я беше откъснал от дома ѝ, наистина не знаеше какво да прави с нея. Арогантните му думи запалиха в гърдите на Лиз-Ан множество чувства, които накараха тялото ѝ да се вцепени, а гласът ѝ — да стане по-дълбок.

— Уверявам те, че ще бъде достатъчно да ме изнасилиш. Хайде, свършвай с това и ме пусни!

— Да те изнасия? Не, Лиз-Ан, нямам нужда от това, а и методите ми по отношение на жените не са такива. Ти ще трябва да ме помолиш да те взема. И само когато съм готов, ще направя това.

Той няма да я изнасили? Но нима не беше казал, че правилата на играта са променени? В пълно недоумение, тя отново се обърна към безотказната си защита — омразата.

— Ще има да чакаш цяла вечност — процеди през зъби. — Ти ме отвращаваш.

Той не реагира, лицето му остана безразлично.

— Ще свикнеш с докосването ми и то ще започне да ти харесва.

— Никога няма да те пожелае!

— Но ти вече го направи. Видях го в погледа ти, почувствах го в допира ти. Нима знаеш толкова малко за страстта, че дори не можеш да я разпознаеш? Или просто играеш поредната си игра?

— Ти, нахален звяр! Презирам те! — Внимателно потисканите чувства излязоха на повърхността.

— А, значи така. Но мисля, че желанието ти към мен е по-дълбоко и по-силно.

Тя си пое дълбоко дъх.

— По-скоро бих желала да те намушкам с нож!

— В това не се съмнявам. Но няма да успееш. — Топлият му дъх раздвижи косите ѝ. — Каж ми как е възможно аз да те познавам по-добре, отколкото ти самата се познаваш?

— Не, ти въобще не ме познаваш...

— А сега ще си получа целувката — каза той и се наведе към нея.

Тя навреме обърна глава и избегна допира на устните му. Той успя да я целуне само по бузата. Но без колебание, устните му стигнаха чак до ухото ѝ. Като усети топлия му влажен език страстно да завладява тази нейна чувствителна част, тя изпищя високо и обърна глава на другата страна. Той се засмя и стрелна устни към другото ѝ ухо. После потърси чувствителното място под него. И още по-надолу — към основата на врата ѝ. По гърба на Лиз-Ан полазиха сладки, забранени тръпки. Тя стисна здраво очи. Сърцето ѝ биеше учестено и глухо, като да беше пробягала дълго разстояние. Ушите ѝ бучаха. Почувства топлина като горене по време на треска. Сетивата ѝ бяха изострени до краен предел. С нарастваща тревога разбра, че нещо става с нея. Гневът я беше предал. Беше се превърнал в някакво ново чувство, което едновременно я очароваше и плашеше. Умът ѝ водеше война с тялото. Издигнатите от нея прегради започнаха да падат една по една. Не, това не може да е тя. Тя мрази този мъж...

Предвкусвайки победата, Рейналф завладя устата ѝ, търпеливо изчаквайки тя да му отговори със същото. Когато почувства как у нея се надига страстта, пусна ръцете ѝ и плъзна своите към гърдите ѝ. Тя потръпна и изви тяло към него.

— Отвори си устата — каза той с плътен и дрезгав глас. Тялото му отчаяно искаше да се освободи от напрежението.

Лиз-Ан беше напълно объркана от новите чувства, породили се в предателското ѝ тяло, и замаяна му се подчини. Рейналф пъхна езика си в устата ѝ и се опияни от сладкия нектар, който се криеше там. Той чу изплъзналия се от гърлото ѝ стон, почувства ръцете ѝ да го галят по косата и продължи любовната игра с езика ѝ, който плахо му отвърщаше. Макар и много трудно, се откъсна от сладостта на устата ѝ и се вгледа в зачервеното ѝ лице.

— Лиз-Ан, погледни ме — каза той.

Тя повдигна крайчеца на устните си, а после отвори очи. Погледът ѝ беше замаян, отнесен, а зелените ѝ ириси имаха отънък, какъвто не беше виждал досега. Той беше като хипнотизиран. А после цветът на очите ѝ потъмня до тъмнозеления, познат нему, цвят на гнева. Лиз-Ан се срамуваше от случилото се. Напомни си, че трябва само да отвори очи и да погледне лицето му, за да забрави докосването му. Усмихна се горчиво.

— Свърши ли вече?

Той присви очи и продължи да я гледа. Сграбчи я за раменете.

— Какво виждаш в мен, като ме гледаш така?

Тя трепна.

— Страхувам се, че няма да бъдеш доволен от моите наблюдения.

Нямаше да бъде изненадана, ако направеше опит да я удуши. Може би дори нямаше да го обвинява, защото думите ѝ бяха наистина предизвикателни. Но той не направи нищо. Само изруга, пусна я и легна до нея. Лиз-Ан се хвърли към другия край на леглото и без да иска, го преобърна.

— Ще видя какво е онова, което криеш от мен — заплаши я той и заобиколи, за да стигне до нея.

Лиз-Ан бързо скочи на крака и започна да разтрива гърба си на мястото, върху което се беше приземила. Отстъпи назад, за да не бъде принудена да вдигне лице към Рейналф, ако иска да срещне погледа му. Хладният утринен въздух ѝ напомни, че е облечена съвсем леко — само по долни дрехи. За да се прикрие, скръсти ръце на гърди.

— Онова, което не ти принадлежи, не е скрито от теб — отговори тя. — Моите тайни са си мои собствени, Рейналф Уордю.

Споделям ги само с хората, които харесвам. А теб... теб не те харесвам.

В последвалата тишина той се наведе към нея, но не направи крачка напред. Когато най-после проговори, гласът му беше опасно нежен.

— Уморих се да слушам подигравките ти — каза той. — Отсега нататък ще се обръщаш към мен с „милорд“, защото сега съм такъв. И само в леглото ще използваш малкото ми име. Разбра ли?

Лиз-Ан отговори по навик, без да се замисли.

— А ти ще се обръщаш ли към мен с „милейди“?

И в същия миг съжали за прибързаните си думи. На лицето му се спусна тъмен облак. Помисли си, че сега вече ще я набие. С приглушен вик изтича до отвора на палатката. Отметна платнището и се втурна навън. Блъсна се в Геоф, който носеше табла с храна. Като видя одеждите ѝ, и по-точно липсата на такива, Геоф отвори широко уста. Няколко от мъжете също спряха, за да я погледат. Тя веднага замръзна на мястото си, втрещена в Геоф. И не оказа съпротива, когато Рейналф я издърпа обратно в палатката. Разтърси я силно.

— Нима нямаш капка разум? Нима мислиш, че ще ти разреша да се разхождаш наоколо полугола?

— Не помислих... — опита тя да се защити. По бузите ѝ се стичаха сълзи. Закъсня да наведе глава и той ги видя.

Рейналф въздъхна тежко и я накара да седне на леглото, което вече беше изправил. А после придърпа завивките върху нея. Отиде до входа на палатката и направи знак на Геоф да влезе.

— Добро утро, милорд — поздрави го младият скуайър.

Беше се зачервил — дали от усилието да носи таблата, или заради срещата си с Лиз-Ан — не можеше да се каже. Остави храната и взе таблата, останала от снощи, като внимателно избягваше да поглежда към леглото. Рейналф му върна дрехите и го побутна към изхода. Като се обърна към Лиз-Ан, видя, че тя наднича над завивките към храната. Отчупи парче хляб, взе една ябълка и ѝ ги подаде. Беше изненадан от плахостта ѝ и проявеното възпитание. Хрумна му, че макар той да не я смяташе за „лейди“ тя непрекъснато показваше, че притежава обноските на истинска дама. Смръщил вежди, той отвори сандъка и извади от него чисти дрехи. Любопитна да види какво друго

има вътре, Лиз-Ан се наведе напред. Не успя да види обаче нищо друго, освен още дрехи. Той побърза да хлопне капака.

— Тук няма да намериш нищо, с което би могла да ме намушкаш между ребрата, Лиз-Ан. Затова не рови из нещата ми.

Тя сви рамене и отбягна погледа му.

— Не се тревожи — отговори. — Не притежаваш нищо, което да ме интересува.

Отхапа от ябълката, подпря се на лакът и залюля крака. Рейналф си напомни, че е търпелив човек, отиде до леглото и бързо се съблече. Като видя голото му, стройно и мускулесто тяло, Лиз-Ан спря да диша. По лицето ѝ плъзна руменина и тя побърза да извърне глава. Парченце ябълка беше заседнало в гърлото ѝ. Опита се да си поеме дълбоко дъх, за да напълни дробовете си и за да отстрани парченцето от гърлото си. Рейналф веднага я изправи на крака и започна да я удря по гърба. Отпусната в ръцете му, тя се питаше кое е по-голямото зло липсата на въздух или неговите удари. След миг ябълката изскочи от устата ѝ. Дишайки все още на пресекулки, тя му хвърли поглед през рамо.

— Ама че лоша ябълка! — рече закачливо и му се усмихна.

Рейналф понечи да ѝ каже, че хуморът ѝ е неуместен, но усмивката ѝ прогони всички мисли от ума му. Тя не приличаше на нищо, което беше виждал досега. Озари цялото ѝ лице, очите ѝ придобиха яркозелен цвят, бузите ѝ приятно порозовяха, зъбите ѝ се показаха, прилични на перли. За първи път, едва сега, той забеляза двете чаровни трапчинки на бузите ѝ. Беше като хипнотизиран.

— Бих искал по-често да се усмихваш — каза той и докосна трапчинките ѝ с пръсти. И веднага съжали за думите си.

— Това заповед ли е? — каза тя, отново заприличвайки на себе си.

Той поклати глава.

— Само наблюдение, това е всичко.

— Добре.

Тя се наметна с одеялото и отиде до подноса с храната. С гръб към Рейналф, започна да се храни, докато той се обличаше. След малко Рейналф придърпа едно ниско трикрако столче до масата и се присъедини към нея. Нито един от двамата не проговори, докато Геоф не се появи отново и не отнесе таблата.

— Дрехите ти — обясни Рейналф и ѝ ги подаде.

Тя погледна с презрение роклята, шемизетата и обувките. Мислеше си, че се е отървала от тях, а ето, че те отново бяха пред нея.

— Бих предпочела мъжка туника — каза тя, сложила ръце на хълбоци. — Тези са много неудобни.

— Да, добре знам какви са предпочитанията ти. Познавам и склонността ти към удобство.

Тя смръщи вежди и скръсти ръце на гърди. Не ги протегна към дрехите. Той сви рамене и хвърли дрехите на леглото.

— Ако не си се облякла, когато се върна, ще се наложи да го сторя аз.

И я остави да стои в средата на палатката. Първите няколко минути тя пропиля в напразно демонстриране на недоволството си. А после бързо отметна одеялото и припряно навлече дрехите през главата си. Когато Рейналф се върна, тя се бореше с копринените върви. Без да каже и дума, той отиде до нея и ѝ помогна да ги завърже. А после отстъпи назад и я изгледа от главата до петите. Възмутена от поведението му, вирна предизвикателно брадичка.

— Е, одобряваш ли външността ми?

Той поклати глава.

— Едва ли.

Отиде до сандъка, отвори го и извади от него гребен и малко огледало. Хвърли ги на леглото с думите:

— Косата ти е в безпорядък. Трябва да се погрижиш и за нея.

Лиз-Ан намести колана около кръста си, взе огледалото и се взря в отражението си.

— Не виждам нищо, което да не е наред — излъга тя, макар всъщност да беше ужасена от вида си. Както винаги, тази проклета нейна коса!

— Среши се — нареди той. — Тръгваме след час.

И излезе. Лиз-Ан не обърна внимание на заповедта му. Беше любопитна да види до каква степен е превърната в затворничка. Когато прецени, че е минало достатъчно време от излизането на Рейналф, отиде до входа на палатката и подаде глава навън. Точно срещу нея стоеше, облеган на едно дърво, младият скуайър Геоф. Той се усмихна и ѝ махна за поздрав. А после посочи двамата въоръжени мъже, застанали от двете страни на входа.

Час по-късно напуснаха лагера и се отправиха на север. Лиз-Ан яздеше на коня на Рейналф, седнала пред него. Макар и любопитна накъде са тръгнали, мълчеше, за да изрази несъгласието и възмущението си. Преструваше се, че не чува оскъдните забележки на Рейналф, когато минаваха през някоя особено интересна местност. Днес ездата беше значително по-бавна от вчера и тя се опита да държи тялото си на разстояние от неговото. По обяд, когато спряха до поточе с кристално чисти води, всички мускули я боляха. Когато Рейналф протегна ръце, за да ѝ помогне да слезе, тя потисна желанието си да отблъсне помощта му. Костите ѝ издайнически пропукаха, когато се разположи на земята.

— Ти си упорита жена, Лиз-Ан Балмейн — каза той, а после рязко се обърна и се отдалечи.

Тя се огледа, като разтриваше врата и раменете си. От лявата и дясната ѝ страна се бяха разположили същите мъже, които пазеха палатката ѝ. Погледите им я следяха неотлъчно. Геоф също я наблюдаваше, докато хранеше коня си. Тя му се усмихна чаровно, а после му се изплези дяволито. Младият скуайър я погледна недоумяващо, а после ѝ върна жеста. На свой ред и Лиз-Ан се изненада. А може би не беше чудно, че той се държи така, като се има предвид как го беше измамил предната вечер. Обърна му гръб и се изправи лице в лице със сър Уолтър. Той не се усмихваше. Очевидно, беше забелязал размяната на жестове и бе стиснал здраво устни, както и предния ден, когато беше принуден да я държи на коня си.

— Какво искаш? — запита го грубо тя. Жалък опит да прикрие объркването си.

Той мълчаливо ѝ подаде кожен мях, пълен с вода, като ясно ѝ даде да разбере колко му е неприятно, че отново си има работа с нея. Отношението му предизвика бодване в гърдите ѝ, но тя се престори, че не го е забелязала. Дълги години беше смятала, че най-добрият начин да се справиш с мъжете, е бързо да ги нападнеш с острия си език. Скръсти ръце на гърба си и смело срещна погледа му.

— Да приема ли, че ми предлагаш глътка вода? — запита тя, като повиши глас, за да демонстрира учудването си.

Лицето му потъмня, но той не каза нищо. Тя направи крачка към него. Очите им бяха на едно равнище, защото той не беше много висок.

— Това е любезност, която не съм очаквала.

— Уверявам ви, милейди — изръмжа той, — че не ви предлагам вода от любезност. Заповядаха ми да го сторя.

Силата на омразата му я изненада, но беше доволна, че го е накарала да проговори. Сви рамене и пое мяха.

— Не ме ли харесваш? — попита тя и отпи дълга глътка от студената, сладка вода.

Погледите им се срещнаха.

— Не харесвам змиите, милейди.

Тя почти се задави. Змия? Защо я смяташе за такава? Забележката му я засегна дълбоко, но тя не даде израз на болката си. За първи път го разгледа отблизо и внимателно. Беше по-възрастен от Рейналф поне с десет години. Някога черната му коса сега беше богато изпъстрена със сребро. Лицето му беше белязано от прекарана в детството едра шарка, но въпреки това беше привлекателен. Проницателните му сини очи бяха като две ледени блокчета под рошавите тъмни вежди. Очите му ѝ напомниха тези на Джилбърт. Отпи още една, последна, глътка и му подаде мяха.

— Не мога да твърдя, че това ме изненадва — каза тя, — макар да ми се струва, че бъркаш страха с отвращението.

— Страх?

Лицето му ѝ подсказа, че той се изкушава да я удари. Тя направи крачка назад и кимна с глава.

— Да. Много често мъжете се страхуват от онова, което не разбират. Но аз ти прощавам. Очевидно е, че предаността ти към господаря ти ти пречи да преценяваш правилно нещата.

Нека помисли малко върху думите ѝ! За нейна изненада, силна руменина плъзна по лицето му и стигна дори до ушите му, които пламнаха. Свил длани в юмруци, Уолтър се завъртя на пети и се отдалечи. Може би беше отишла прекалено далеч, мислеше си Лиз-Ан, докато гледаше след него. Един нов враг няма да ѝ е от полза, но съюзник... Замисли се за миг над тази възможност, а после тъжно поклати глава. Не, не беше вероятно хората на Рейналф да го предадат. Не би спечелила нищо, ако се опита да се сприятели с тях. Като въздъхна тежко, тя тръгна към брега на потока, където вдигна полите си и клекна до водата. Запретна ръкави и потопа длани в хладката вода. След дългата езда, по време на която се беше сторещила, водата ѝ

подейства прекрасно, освежително. Напръска и лицето си, но остана без дъх, защото водата се оказа изненадващо студена — като че ли хапеше. Въпреки това тя напръска и врата си, като остави капките да се плъзнат надолу и да намокрят дрехите ѝ. Струйката се стече между гърдите ѝ и стигна до корема ѝ. Тя се усмихна доволно и започна да си вее с полите на роклята.

— Какво си казала на сър Уолтър?

Лиз-Ан се стресна и подскочи, като при движението почти падна в потока. Не беше чула приближаването на Рейналф. За такъв огромен мъж, се движеше с учудваща лекота. Хвърли му злобен поглед през рамо.

— Нищо особено. Просто се съгласихме, че не се харесваме един друг.

Той присви очи.

— Не искам да предизвикваш безредици сред хората ми, Лиз-Ан. Отсега нататък няма да разговаряш с тях.

— Не съм направила нищо лошо.

— Видях те как се държиш с подчинените си. Не си мисли, че можеш да се отнасяш по същия начин и с моите хора.

Макар че възнегодува срещу думите му и да не искаше да му дава каквото и да било обяснение, тя се чу да казва:

— Ако говориш за онази прислужничка в замъка Лангдън, тя удари с юмрук моята камериерка.

Той протегна ръка:

— Няма да споря с теб.

Лиз-Ан беше обхваната от гняв и не забеляза, че разговорът им предизвиква интерес сред другите. Напълни шепите си с вода и я хвърли в лицето му. Той отстъпи встрани.

— Понякога се чудя дали наистина си пораснала жена, или си още дете — каза той.

Без да чака отговор я хвана за ръката и я дръпна към себе си. Но с едно рязко извъртане, тя се освободи и отстъпи назад, вдигнала предизвикателно глава. Рейналф едва устоя на желанието да я бутне във водата.

— Последвай ме! — нареди и се обърна.

Тя се подчини недоволно, изправила рамене, за да си придаде достойнство.

— Можеш да се облекчиш тук — каза той няколко минути по-късно, след като я беше завел до едно отдалечено и усамотено местенце.

Тя вдигна вежди.

— Колко мило от твоя страна!

Той остави сарказма ѝ без отговор. Посочи към група дървета и ѝ направи знак да отиде там.

— Не подлагай търпението ми на изпитание — предупреди я той, когато тя мина покрай него.

Лиз-Ан беше в отвратително настроение и реши, че няма да го послуша. А Рейналф скръсти ръце на гърди и замислено загледа младия скуайър, като се питаше каква задача да му възложи, за да се излекува от неприязънта си към Лиз-Ан. Очевидно, гордостта му беше пострадала жестоко и той искаше да бъде сигурен, че Лиз-Ан няма да има възможност да повтори удара си.

Като изминаха няколко минути, а тя не се появи, Рейналф започна да чувства безпокойство. Обърна се и претърси околността с поглед, за да види зелената ѝ рокля. И изруга наум. Не беше помислил колко лесно ще ѝ бъде да се слее със зеленината на гората.

— Лиз-Ан! — извика той. — Не се бави!

Не получи отговор. Затвори очи и поклати невярващо глава. Дали отново не се беше опитала да му избяга? Нима отново я беше подценил? Извика пак и пак не получи отговор. Този път изруга гласно и се втурна в посоката, в която беше изчезнала. Не можеше да е отишла далеч.

— По дяволите! — каза той, като стигна до мястото, където я беше видял за последен път.

Не се чуваше нищо, което би могло да му подсказе къде е отишла. Той вдигна глава и се послуша. Заслони очи от слънцето и огледа клоните на дърветата. И миг по-късно я видя. Беше се изкатерила до средата на едно вековно дърво. Как беше успяла да стигне толкова нависоко, и то с тези дрехи, които спъваха всяко движение? Не преставаше да се чуди чак докато се озова под дървото. Беше като момче, малко палаво момче, което непрекъснато създава проблеми.

— Не си много бърз, нали? — каза тя и му се усмихна дяволито. — Ако знаех, че ще ти трябва толкова много време, може би щях да се

опитам да избягам.

Под полата на роклята се виждаха добре оформените ѝ глезени. Гледката беше особено изкусителна.

— Какво правиш там горе? — запита той. Не обърна особено внимание на думите ѝ, защото се бореше с надигащото се в слабините му желание.

— Оттук се разкрива прекрасна гледка. Мога да видя...

— Слез долу.

— Не, тук горе ми харесва повече. Може би и ти ще успееш да дойдеш.

За нейна изненада, той остави мечата си на земята и започна да се катери по дървото. Не можеше да не се възхити на лекотата, с която той се справяше. Дори без отвратителните си дрехи, тя не би могла да постигне такава грациозност на движенията. Беше безкрайно благодарна, че той не беше видял нейното изкачване. Миг по-късно вече беше до нея. Не се осмеляваше обаче да седне на тънкия клон, на който седеше тя, защото тежестта му можеше да се окаже фатална. Протегна ѝ ръката си.

— Дай ми ръка — каза той. — Ще ти помогна да слезеш.

— Не си ли ядосан? — В гласа ѝ се долавяха недоверие и разочарование.

— Не. Надявала си се да ме ядосаш?

Тя кимна.

— Да.

— И защо?

Тя погледна към небето.

— Заради дългата езда, разбира се.

Той се засмя весело.

— Щеше да ти е по-удобно, ако се беше отпуснала.

— Бих искала да яздя сама на кон — предложи и толкова бързо извърна глава към него, че клонът се разклати и двамата за малко не паднаха на земята.

Думите ѝ го накараха да стане изведнъж много сериозен.

— Ще говорим за това, когато отново стъпим на земята. Хайде, дай ми ръка.

Тя отиде съвсем до края на клона.

— Както сама се качих, така мога и сама да слеза.

— Не, само ще си счупиш врата!

Вече беше ядосан! Да я вземат дяволите заради способността ѝ да предизвиква това чувство у него! Едва ли можеше да си позволява непрекъснато тази слабост! Тя го погледна право в очите:

— А теб какво те интересува дали ще си счупя врата?

Макар да не искаше да си го признае, вече твърде много се интересуваше от нея. И не само защото не би могъл да доведе отмъщението си докрай, ако ѝ се случеше нещо. Когато тишината се проточи, тя сви рамене.

— От години се катеря по дърветата, стрелям с лък и се упражнявам с меч, Рейналф Уордю. Нямам нужда някой да ме спасява.

Рейналф си пое дълбоко дъх, за да се успокои, облегна се на ствола на дървото и се замисли над думите ѝ. Когато проговори, гласът му беше изпълнен с нежност.

— Разкажи ми за детството си, Лиз-Ан.

Тя го погледна, изпълнена с подозрение.

— Защо?

Той сви рамене.

— Е, можеш и да не ми разкажеш, ако си готова да слезем долу.

Тя обмисли предложението му преди да отговори. И като реши, че в молбата му няма нищо лошо, я удовлетвори.

— Макар и да не ти се вярва, отгледаха ме и ме възпитаха като млада дама. Дори мога да шия и да правя прекрасни, равни бодове. — Изведнъж с изненада откри, че това чисто женско занимание, като че ли ѝ липсва. — Но винаги съм се интересувала от нещата, които се смятат за мъжко владение. Веднъж дори предизвиках Джилбърт на дуел със стик срещу меч. Но на него не му се видя забавно.

Тя прехапа замислено устни и поклати глава. Рейналф беше заинтригуван. В главата му изникваха въпрос след въпрос, но той остана мълчалив. Чакаше я да продължи.

— Когато бях на четиринайсет, съвсем наскоро след смъртта на баща ми... — Гласът ѝ заглъхна. Наложиха се да преглътне, преди да продължи. — Джилбърт най-после отстъпи и започна да ме обучава в изкуството на войната.

— Защо? — не се стърпя и попита Рейналф, чудейки се що за жена е тя, щом е готова да бъде въввлечена в нещо толкова безчестно.

Изведнъж поведението ѝ се промени. Закачливостта и усмивката изчезнаха. Тя втренчи поглед в ръцете си.

— За да се защитавам, разбира се.

Объркан, той поклати глава.

— Но това е задължение и отговорност на мъжете, Лиз-Ан.

Тя обърна изпълнени с мъка очи към него.

— Но понякога те не съумяват да се справят с това си задължение.

Гласът ѝ беше сведен до шепот и едва се чуваше. Рейналф беше потресен от израза на лицето ѝ. Прииска му се да я утеши, да я развесели по някакъв начин.

— Кой не се е справил? Джилбърт ли?

Тя отвори широко очи и маската се смъкна от лицето ѝ толкова рязко, все едно че беше затръшна врата.

— Вече съм готова да сляза от дървото — каза тя, като избягваше изпитателния му поглед.

Рейналф не беше готов, но ѝ протегна ръката си. Този път тя не се поколеба и я прие. Без да каже дума, му позволи да я притисне до себе си.

— Лиз-Ан — каза той, като повдигна лицето ѝ към своето, — какво да правя с теб?

— Пусни ме да си отида у дома — прошепна тя.

— Не мога.

Тя се усмихна горчиво, но не направи опит да се изплъзне, когато устните му потърсиха нейните. Целувката беше сладка, но кратка. А след това тя зарови лице във врата му и се опита да не мисли за нищо.

ГЛАВА 8

Силно ядосан, Джилбърт Балмейн разчисти дългата маса с едно-единствено движение на ръката си. Кани с бира, табли с храна и празни съдове се разхвърчаха наоколо като блуждаещи снаряди. Всички, които се намираха на пътя им, се наведоха или потърсиха прикритие в ъглите на залата, което още повече ядоса господаря. Като ругаеше силно — нещо, което строго беше забранил на сестра си, — той се обърна към капитана на охраната. Тръгна към строените рицари със силно зачервено лице, дишайки на пресекулки, а накуцването му беше по-забележимо от всякога. Като стигна до мъжете, безцеремонно ги хвана за предниците на туниките им.

— Ще отрежа главите и на двама ви, ако нещо лошо се случи на сестра ми! — изрева той. Изражението на лицето му ги уплаши. — По-добре се молете на Бога да се върне здрава и невредима!

Нито един мъж не би бил способен да проговори пред лицето на този страшен гняв. Мигове по-късно и двамата бяха освободени, а господарят им поведе рицарите си през залата. По пътя си запращаше всичко, което му попадне, на пода. Ритна една от пейките и я прекатури. Много малко бяха тези, които го бяха виждали толкова ядосан, а сегашното му състояние изплаши всички. Макар да го смятаха за справедлив и да беше уважаван господар, Джилбърт обикновено беше кисел и несговорчив. Често беше мълчалив и замислен и много малко хора се осмеляваха да го безпокоят в такъв момент. Само лейди Лиз-Ан винаги беше добре дошла за него. Той задоволяваше всичките ѝ прищевки и дори беше започнал да я обучава в изкуството да води бой. Зад гърба му хората смръщваха вежди и клатеха глави, но никой не се осмеляваше да каже на глас, че заниманията са крайно неподходящи за една дама. И все пак някои от тях си спомняха за веселия ентузиаст, какъвто беше младият Джилбърт, който щеше да наследи баронската титла на баща си. Преди неговата смърт Джилбърт, а дори и сестра му, бяха по-различни. Нещата, които бяха довели до промените в характерите и на двамата,

макар да не се помнеха в подробности, се знаеха от повечето хора, но никой никога не говореше за тях. Това беше строго забранено.

— Кой е този рицар, който я е отвел оттук? — изрева Джилбърт, като отново се върна на темата, предизвикала гнева му.

Робърт Коултър първи се съвзе и се осмели да се изправи срещу господаря си. С малко усилие на волята, той дори срещна погледа му.

— Каза, че се нарича Рейналф Уордю, милорд.

Уордю? Джилбърт се замисли. Името му се струваше познато. Изведнъж си спомни огромния светлокос рицар, който седеше на масата на краля само преди две седмици. Дамите, кой знае защо, го наричаха Белия рицар. Обикновено Джилбърт не обръщаше внимание на женските приказки, но този път не можеше да не забележи интереса, който мъжът пораждаше сред хората в двора. Сглоби част от разговорите, които неволно беше дочул. Знаеше само, че Уордю притежава много земи на север и че се смята за опасен противник. Смътно си спомни, че беше чул група млади дами да говорят, че съпругата му е починала съвсем наскоро. Те безсрамно се домогваха до вниманието му, а той като че ли не забелязваше. Свил длани в юмруци, Джилбърт отчаяно се опитваше да възстанови поредицата случки, довела до отвличането на Лиз-Ан. Защо този Уордю я беше отвел? Какво го е подтикнало? Да, сестра му беше много красива, но отрицателното ѝ отношение към мъжете се долавяше лесно, а повечето смятаха, че то е по-важно от добрия външен вид. Като се извини, Ян, младият иконом, прекъсна мислите на господаря си.

— Самюъл знае повече, милорд. Той се грижеше за мъжа, когато беше пленник на лейди Лиз-Ан.

Думите му стопиха гнева на Джилбърт. Доближи лицето си до това на младежа. Дали беше чул добре?

— Пленник? — повтори. — Сестра ми го е държала като затворник? Един рицар? — Когато икономът сериозно кимна в знак на потвърждение, Джилбърт прокара длан по челото си. — Доведи ми Самюъл!

— Тук съм, милорд.

Огромният плешив мъж се появи и всички рицари се наредиха пред него. Джилбърт добре познаваше този човек. Той и съпругата му се ползваха с особеното доверие на Лиз-Ан.

— Самюъл — каза, опитвайки се да контролира чувствата си, — искам да говорим насаме. — И изгледа многозначително останалите присъстващи в залата. — Изпратете ми също така и онова момиче, Мели — нареди той.

Без да кажат и дума, изтощените от ездата рицари излязоха от залата, а заедно с тях икономът, капитанът на охраната и малкото слуги, които бяха станали свидетели на гнева на господаря. Джилбърт се отпусна тежко в стола с висока облегалка и започна да разтвива десния си крак. Вдигна здравия и го подпря на масата. Облегна се назад в стола, докато остана опрян на двата задни крака, и остана така. Самюъл седна на пейката срещу него — място, което господарят нетърпеливо посочи с ръка.

— Разкажи ми всичко — нареди Джилбърт. — И започни от самото начало!

Изпълнен с уважение, Самюъл започна да разказва какво се беше случило още от самото завръщане на лейди Лиз-Ан от замъка Лангдън. По средата на разказа Мели се прокрадна в залата и трепереца се приближи към господаря си. Джилбърт се наклони още повече назад, като едва не се прекатури заедно със стола, и безмълвно ѝ посочи с ръка мястото до Самюъл. Тя послушно седна и наведе глава към трепереците си ръце, втренчила поглед в изгризаните си нокти.

— Какво е направила? — изрева Джилбърт.

— Да, срещна се с него насаме и го прободете с камата си.

— Лоша ли беше раната?

Самюъл поклати глава.

— Не, макар на нея много да ѝ се искаше да беше така. Както знаете, тя...

Джилбърт нетърпеливо му махна с ръка да млъкне.

— Значи тя тръгна доброволно, без той да е нападал замъка?

Самюъл кимна и голото му теме отрази слънчевата светлина, която струеше през високите прозорци.

— Тя нямаше избор, милорд. В замъка бяха останали малко хора, а рицарят каза, че ви е взел за заложник.

— Ах, този измамник, този негодник! — изрева Джилбърт и една мисъл, която отдавна се въртеше из главата му, изплува ясно в съзнанието му. — Дяволите да го вземат крал Хенри! — изруга той,

като си спомни колко невинно монархът го беше запитал къде е в момента сестра му.

Самюъл и Мели си размениха несигурни погледи, свиха рамене и отново посветиха вниманието си на господаря. Джилбърт беше спуснал стола на четирите му крака, беше опрял лакти на коленете си и беше свил длани в юмруци толкова силно, че кокалчетата му бяха побелели. Без да подозира нищо, Джилбърт беше казал на краля, че Лиз-Ан е на гости на братовчедка си в замъка Лангдън. Хенри се беше усмихнал почти радостно, а после неясно беше промърморил, че е време да се намери достоен за ръката ѝ рицар. Дали Рейналф Уордю беше този, когото той имаше предвид? Странно, но през последните две седмици непрекъснато бяха изниквали неща, които го забавяха в двора, докато най-после монархът му разреши да се върне в Пенфорк. По онова време Джилбърт не виждаше в това нищо повече от досадна необходимост, но сега мислеше различно — че е станал жертва на плановете на краля.

— Той стои зад това — уверено заключи Джилбърт. — Но как е станало така, че Лиз-Ан е взела рицаря в плен? И защо?

Рейналф Уордю все пак беше огромен и як мъж. Как е успяла да го плени? И най-важният въпрос — защо сестра му, която мразеше мъжете, е направила това? Втренчи замислено поглед в тавана.

— Милорд — обади се тихо Мели.

Джилбърт я погледна.

— Какво знаеш за това ти, Мели?

Беше станал значително по-спокоен. За първи път, откакто научи за отвличането на сестра си, отново можеше да мисли логично. Мели закърши ръце.

— Ами, милорд, аз бях тази, която накара рицаря да падне в капана.

Джилбърт повдигна вежди, а после ги спусна толкова ниско, че почти покриха сините му очи.

— Ти? — попита невярващо и се поизправи на стола. — И защо си го направила?

— Защото господарката ми нареди, разбира се — каза Мели и отмести поглед встрани.

— Обясни ми, момиче! — Джилбърт удари с длан по масата.

Долната ѝ устна затрепери, но Мели събра смелост и го погледна.

— Лейди Лиз-Ан не ми каза защо, милорд, но искаше да съблазнявам мъжа и да го водя по дългия тъмен коридор на замъка Лангдън. Той беше съвсем близо до мен, когато тя изскочи от сянката и го повали на земята.

— Само с един удар ли? — попита Джилбърт. Красивото му лице сега беше грозно намръщено. Той познаваше добре способностите на сестра си, но не мислеше, че може да се мери със силата на Уордю.

— Да. — Мели усилено закима. — Той беше пил много, милорд. Опита се да се бори, но милейди беше прекалено бърза и пъргава за него и с втория удар го накара да изпадне в безсъзнание. Той се строполи като огромен дъб.

Джилбърт си представи сцената и не можа да потисне усмивката си. Какво, за Бога, я беше прихванало?

— И как успя да го докара тук, без да разтревожи лорд Бърнард? Сигурен съм, че той е имал известни подозрения?

— Скрихме го в една от товарните коли и тръгнахме на другия ден преди зазоряване. По това време още не бяха открили изчезването му, милорд.

— И той не се събуди? Пътували сте ден и половина до Пенфорк! — отбеляза Джилбърт.

— Да, но всеки път, когато той се размърдаше, аз поднасях под носа му една смес, която господарката ми даде, и... — тя щракна с пръсти — той отново заспиваше.

Джилбърт извика, защото още нищо не му беше станало ясно.

— И лейди Лиз-Ан не ви каза поради какви причини го е отвлякла?

Мели поклати глава.

— Каза само, че е причинил голямо зло на семейството и тя ще го накаже за греховете му.

Думите наистина ѝ подхождаха, но...

— Колко дни преднина има Уордю?

— Замина на север преди три дни, милорд — отговори Самюъл.

Три дни? Дали искаше да се върне в имението си? Изведнъж Джилбърт почувства колко е изтощен и разтърка очи. Хората му също имаха нужда от почивка, но после непременно трябваше да се впуснат

в издирването. Мисълта, че може да загуби Лиз-Ан, го прободде в стомаха като стоманено острие. Въздъхна тежко, стана от стола и изкачи стъпалата, които водеха до неговата стая. Макар стомахът му да се свиваше от глад, не му обърна внимание и замислено закрачи напред-назад.

— Защо, Лиз-Ан? — запита той стените.

Като не получи отговор, закрачи още по-бързо, докато накрая болката в ранения крак стигна чак до хълбока и Джилбърт трябваше да спре. Хвърли се на леглото и започна да го разтрива. Обвини се, че е позволил на сестра си прекалено голяма свобода. А после мисълта му се върна на въпроса, защо тя беше пленила Уордю. За Бога, защо никой не я беше попитал?! Защо, за Бога, никой не беше я защитил? Робърт Коултър никога не беше обръщал гръб на предизвикателствата. Беше изпълнявал, и то добре, длъжността на капитан повече от двайсет години. Беше служил на бащата на Джилбърт още по времето на крал Стивън, когато конфликтите между съседните имения бяха постоянни. Защо тогава беше позволил на Лиз-Ан да се предаде? Дали годините на относителен мир не го бяха накарали да омекне? Защото ти позволи на Лиз-Ан да подлага авторитета ти на съмнение, ти й позволи да превишава правата си, както и твоите. Джилбърт затвори очи. И твърдо реши, че ще промени нещата, когато върне сестра си у дома. Време беше — и за него, и за нея — да обърнат гръб на миналото и да влязат в ролите си. Твърде дълго бяха позволявали на миналото да ръководи съдбата им. Мислите му неминуемо го доведоха до спомена за онази студена нощ, когато беше пролята кръвта му. И той неохотно се потопи в него с ясното съзнание, че му предстои да направи някакво страшно откритие. Припомни си всички болезнени подробности. Горещата болка, която беше експлодирала в гърдите му. Той беше паднал, все още стискайки здраво меча. Беше видял като през мъгла новия си противник, който имаше невероятно светла коса. Но не беше успял да го разгледа, защото изпадна почти в безсъзнание. И тогава чу вик, който раздра душата му. Лиз-Ан! Опита се да победи спусналия се над него мрак, но той се оказа по-силен от изнемоцяното му, ранено тяло. Нещо го дърпаше към небитието, но той се държеше здраво за живота. Една нова, по-голяма цел... Джилбърт преживя всичко отново. Дишаше тежко, на пресекулки. Парчетата от мозайката най-после се подредиха. Макар да беше видял само смътно мъжа, който водеше

атаката, Лиз-Ан беше запомнила всяка една негова черта. Възможно ли беше? Такава светла, почти безцветна коса, не беше нещо обичайно. Поклати глава. Защо беше необходимо на един благородник да се предрешава и да се държи като обикновен разбойник? Та това бе направо нелепо! Но нямаше друго обяснение за поведението на Лиз-Ан. Нима тя не се беше заклела някой ден да си отмъсти на негодника? И затова ли Уордю я беше отвлякъл? Ако беше така, какво възнамеряваше да прави той с нея? Джилбърт знаеше отговора. Тя нямаше да живее дълго. А дали беше още жива? Изправи се и се спусна по стъпалата, като ги вземаше по две наведнъж. Нямаше време за почивка. И тази нощ той и хората му щяха да прекарат на конете.

ГЛАВА 9

— Никога преди не си се грижила за ранен? — попита недоверчиво Рейналф, като пренебрегна мълчаливата молба на Лиз-Ан да бъде освободена от това задължение.

— Е, може би съм излекувала една-две драскотини — каза тя.

Той смръщи вежди.

— Господарките на замъци обикновено са много вещи в тези работи.

Тя избягваше погледа му.

— Да — призна най-после, — но аз отдавна съм занемарила този вид задължения.

Рейналф обаче знаеше, че не е така. Самюъл ясно му беше казал, че господарката му е известна с лечителските си дарби. Но той още малко ще играе нейната игра — съвсем малко.

— Тогава ще трябва да те науча — заключи той. И с изненада забеляза силното възмушение, изписало се на лицето ѝ.

— Не. — Тя поклати глава и започна да отстъпва. — Припадам при вида на кръвта. Не искаш да изпадна в безсъзнание, нали?

Той я хвана за ръката. Накара я да седне до него, постави дланта ѝ на голия си крак, а после — и върху превръзките.

— Тя е вече почти зараснала — увери я той. — Раната не беше дълбока, нали си спомняш?

Тя извърна глава.

— Това нямаше да се случи, ако ти не ме беше нападнал — прошепна тихо.

— Не, това нямаше да се случи, ако ти не ме беше затворила в мазето — поправи я той.

Стиснала здраво устни, тя неохотно започна да сваля превръзките. Най-после раната се показа. Тя се наведе, за да я разгледа отблизо. Лечителката в нея се прояви въпреки желанието ѝ. Луси беше зашила раната добре и тя наистина беше почти зараснала. Не беше нито зачервена, нито подута. Рейналф ѝ подаде гърне с билки и тя

инстинктивно го пое, изненадана от това, колко познато ѝ се струва то. Смръщила вежди, махна капака и се втренчи в кремообразната смес вътре. Усети познатата лютивва, пареща миризма. Беше го приготвила самата тя. Бързо го погледна.

— Откъде имаш това?

Той се усмихна.

— Даде ми го съпругата на лорд Бърнард. Пригответо е от нейна братовчедка, за която тя ми каза, че има учудващи лечителски способности.

Значи той знаеше. Тя седна на петите си и се замисли за този омразен мъж. Веждите ѝ бяха смръщени, а устните — толкова здраво стиснати, че бяха побелели.

— Какво друго ти е казала братовчедка ми?

— Много лесно се предаваш, Лиз-Ан — присмя ѝ се той, но малко разочаровано. — Мислех, че ще играем играта малко по-дълго.

Тя не обърна внимание на насмешката в думите му.

— Не отговори на въпроса ми.

Той продължи мъчението ѝ още миг. Когато най-последно проговори, се наведе напред и зашепна съучастнически в ухото ѝ:

— Не се осмелявам да повтора точно думите ѝ, но се страхувам, че дамата никак не обича братовчедка си.

Лиз-Ан рязко вдигна глава и го погледна. Видя, че черните му очи весело блестят, а крайчетата на устните му играят, готови да се извият в усмивка. Това копеле май ѝ се присмиваше!

— Ти си жалък, презрян негодник и лъжец!

Усмивката веднага изчезна от лицето му. Протегна ръка и я хвана за брадичката.

— Не, Лиз-Ан, ти си тази, която се опита да ме излъже. Дай ми дума, че ще престанеш с лъжите си и ще се държиш разумно — като дама.

Тя отблъсна ръката му.

— Ще правя каквото трябва, за да се защитя — заяви тя. — А това не включва да се държа като дама!

Той присви очи.

— Честната ти дума!

— Ако мислиш, че ще спазя обещание, което си изтръгнал от мен пряко волята ми, значи си глупак.

Ядосана, тя постави длан на гърдите му и го бутна назад. Потопи два пръста в лековитата смес, взе доста от нея и се наведе над раната на бедрото му. И започна да втрива лекарството, но силно, за да му причини болка. Облегнат на лакти, Рейналф се засмя високо. Знаеше, че непрекъснатото ѝ предизвикателство отново ще го ядоса, но не очакваше, че логичното ѝ мислене така ще го развесели. Тя го погледна. В очите ѝ се четеше единствено презрение.

— Ще имам нужда от чисти превръзки — каза тя, като приключи.

Отново сериозен, той ѝ подаде чистите ивици платно. Тя сръчно го превърза, може би малко по-стегнато от необходимото.

— Готово — каза и се изправи. — Ще махна конците от шевовете след ден-два.

— Значи не планираш ново бягство?

Тя се поколеба, а после поклати глава.

— Не, нищо не планирам. Просто чакам друга възможност. Ти сигурно ще ми дадеш такава.

— Няма да имаш повече възможности. — Той също се изправи. — Няма да успееш два пъти да ме направиш на глупак.

— Не искам два пъти, а само още веднъж!

— Лиз-Ан! — Той направи крачка към нея.

От гнева му я спаси вик, долетял отвън.

— Милорд, може ли да вляза?

Рейналф я изгледа предупредително и извика:

— Да, Уолтър.

Рицарят отметна платнището и влезе в палатката. Хвърли само бегъл поглед на Лиз-Ан, устните му бяха стиснати здраво. Посвети цялото си внимание на Рейналф.

— Разузнавателният отряд се върна — каза той.

Рейналф се доближи до него само с две дълги крачки.

— И? — подкани го той да продължи, нарочно обърна гръб на Лиз-Ан.

Уолтър хвърли многозначителен поглед към нея, който не остана незабелязан.

— Няма и помен, милорд.

— Помен за какво? — попита Лиз-Ан, неспособна да удържи любопитството си.

Уолтър беше изненадан от директния ѝ въпрос. Като я видя застанала с ръце на хълбоци, долната му челюст увисна.

— Това не е твоя грижа — остро я укори Рейналф.

— Напротив — запротестира тя, — искам да знам, ако брат ми язди след нас.

Той бавно се завъртя с лице към нея.

— Не спори с мен!

Нейното мнение се различаваше от неговото. Тя отиде до походното легло, настани се удобно с кръстосани крака и втренчи поглед в двамата мъже. Рейналф потисна желанието си да ѝ напомни, че трябва да се държи като дама. Реши, че може да си вземе още малко от таблата с храната. Докато дъвчеше, той започна с Уолтър разговор за провизиите и за подготовката за утрешния преход.

— Къде отиваме? — попита Лиз-Ан, когато ги чу да споменават имената Хенри и Елинор. Настъпи тишина, тежка като олово.

Грубо пренебрегвайки въпроса ѝ, Рейналф придружи Уолтър до входа на палатката. Размениха си още няколко думи, но много тихо, така че тя не чу нищо. А после рицарят излезе. Рейналф се завъртя с лице към нея.

— Няма да ми задаваш въпроси! Ако не друго, то поне ще показваш уважение към мен пред хората ми!

— Да, милорд. Веднага след като го заслужиш.

Той прекоси палатката за секунди. Грубо я изправи на крака. Седна на леглото и я постави напреко на коленете си. Лиз-Ан беше толкова изненадана, че не успя веднага да реагира. А после, като видя, че лицето ѝ е само на няколко сантиметра от земята, започна да извива тяло в напразни опити да се освободи. Рейналф без усилие я задържа само с едната си ръка, а другата стовари върху закръгленото ѝ дупе. Тя изпищя и започна да се съпротивлява още по-отчаяно.

— Едно — започна да брои той и отново стовари ръката си, — две. Ще ми се подчиняваш ли?

— Не!

Той отново я удари.

— Ще ми се подчиняваш ли?

Тя стоеше спокойно, но усилено заклати глава. Ръката му отново се вдигна и спусна.

— А сега?

Този път тя се поколеба.

— Не — каза най-после със задавен от сълзи глас.

Той трепна, ръката му се спря напред движението си. Въздъхна тежко, обърна я с лицето нагоре и я прегърна. Макар тя да се съпротивляваше и на това, той придърпа главата ѝ на гърдите си и я задържа там.

— Ти ме удари — каза тя, подсмърчайки.

— Не, аз те наплясках, има разлика. — Той ѝ предложи ръкава на туниката си, за да си избърше сълзите.

— Разлика няма — предизвика го тя. — Ти си студенокръвен звяр, Рейналф Уор...

— Рейналф — напомни ѝ той. — И не съм нито студенокръвен, нито звяр, Лиз-Ан. Всеки друг мъж щеше да те набие заради лошото ти поведение.

— А ти защо не го направи?

Никога преди не се беше замислял защо изпитва отвращение към насието, затова не ѝ отговори веднага. Той просто не биеше жените.

— Макар да ми се е налагало да убивам мъже — каза той, — никога не съм наранявал жена.

Тя се вцепени в прегръдките му.

— Значи не смяташ, че нараняваш жената, като я караш да те приеме против волята си?

Той отдалечи лицето ѝ от своето.

— Не съм те насиллил, Лиз-Ан, и няма да го направя. Когато правим любов, а ние ще правим, това ще бъде само с твоето съгласие.

Тя отмести поглед. Да, вярно, още не беше я накарал да го приеме против волята си. И дори беше особено търпелив с нея, с насмешките и подигравките ѝ. Това беше обезпокояващо, още повече, че ставаше все по-трудно да повярва, че това е онзи същият мъж, който се беше опитал да я изнасили преди четири години.

— Имам нужда от глътка свеж въздух — каза тя, обезпокоена от насоката, която вземаха мислите ѝ.

Рейналф също нямаше нищо против да сменят темата. Пусна я и протегна ръка към ботушите си.

— Ела, ще те заведа навън — предложи той.

Небето над главите им беше пурпурночервено, тук-там нашарено с ярки, светли ивици. Лиз-Ан гледаше очарована нагоре и се питаше

дали и Джилбърт вижда същото небе. Вече три дни бяха минали, откакто тя беше отведена от Пенфорк. Сигурно вече се беше прибрал у дома и беше видял, че нея я няма. Сигурно я търси, дори в този момент.

— Побързай, Джилбърт — прошепна тя, а после вдигна полите си и забърза след Рейналф.

Точно пред тях група мъже се бяха събрали около огъня. Когато Лиз-Ан и Рейналф се приближиха към тях, разговорът им рязко заглъхна. Като вирна брадичка, за да си придаде достойнство в това особено неудобно положение, Лиз-Ан дори не погледна към групичката, когато Рейналф я преведе покрай тях. Тя чу как разговорът им се поднови зад гърба ѝ. Вече извън лагера, Рейналф се подпря на едно дърво и се заслуша в гръмогласната песен на хората си. Макар стволът да беше дебел и на него да можеха спокойно да се облегат двама души, Лиз-Ан се отдалечи и си избра друго дърво. За първи път от доста време двамата не се караха и между тях цареше благословена тишина. Спокойствието и хармонията ѝ бяха така скъпи, че тя беше почти готова да забрави как се беше озовала тук.

— Каква е тази песен, която пеят? — каза тя няколко минути по-късно. — Не съм я чувала преди.

— Изненадан съм, че не я знаеш. Изглежда, брат ти най-сетне се е сетил да ти направи добро. — Той чу как тя рязко си пое дъх, но не я погледна.

— За разлика от теб — отговори тя, — брат ми е честен човек. Не е направил нищо лошо в живота си.

Рейналф знаеше каква насока ще вземе разговора, но не искаше това да се случва. Затова се отдалечи и я остави да стои там сама. Лиз-Ан съжали за резките си думи, които развалиха магията на момента. Последва го и дори се изравни с него в момента, когато стигнаха до огъня. Този път тя не отвърна поглед от групата мъже. Спокойно изгледа всеки един поотделно. Изненадани, мъжете се смушкаха един други в ребрата и си размениха намигвания, а после един от рицарите подхвана песен, в която се говореше за един велик барон и неговата любовница. Лиз-Ан я беше чувала и в Пенфорк, когато там имаше среднощни веселби, макар техните хора да пееха за граф, а не за барон. Ядосана, тя изправи рамене и продължи да върви. Макар Рейналф да не се сети защо те решиха да изпеят точно тази песен, тя много добре

разбра намека. Почти подминала групата, се поддаде на импулса си и се завъртя така рязко, че глезените ѝ се показаха под полата. Дрезгавите гласове незабавно заглъхнаха. Когато погледите на всички се спряха на нея, тя сложи ръце на хълбоци, усмихна се и довърши куплета вместо тях, като весело щракаше с пръсти. Настъпи гробна тишина. Чувахе се само пращенето на огъня. Доволна от себе си, Лиз-Ан се усмихна дяволито и направи реверанс. А в следващия момент Рейналф вече буквално я влачеше, хванал я за ръката. Заслужаваше си, мислеше си тя през целия път до палатката. Независимо, че Рейналф беше ядосан, в ситуацията имаше и много хумор.

Рейналф я блъсна в палатката, влезе след нея, тръшна платнището и я погледна. И гневът му веднага се възпламени с нова сила. Раменете ѝ се тресяха от сподавен смях. Като видя изражението на лицето му, тя не можа да се сдържи и се засмя на глас, давайки воля на чувствата си. Смееше се все по-силно и по-силно, докато накрая падна по гръб на леглото и се хвана за корема. Рейналф я гледаше безмълвно, изумен. Никога досега не беше виждал дама, която да изразява доброто си настроение по този начин. Мъже — да, но никога дама. Трябваше да си спомни, че тя всъщност не беше.

— Луда ли си? — Той се приближи към нея.

Тя го погледна през радостни сълзи.

— Не... — задъхваше се от смях — казвай на никого, но... мисля... че съм.

— Веднага престани с тези глупости!

Лиз-Ан си пое дълбоко дъх, за да се успокои поне малко.

— Ах! — въздъхна тя и разтри очите си. — Моля те, не казвай нищо, Рейналф. Това е единственото забавление, което съм имала досега. За толкова малко те моля.

Той не отделяше поглед от нея.

— Видя ли лицата им? — каза тя, когато си възвърна способността да говори.

— Прекалено ясно — изръмжа той.

— О, приемаш нещата много сериозно! — Тя седна на леглото. — Предполагам, сега ще ми кажеш за колко покварен смяташ Джилбърт.

— Ако някога се срещна с брат ти, наистина ще говоря с него за твоето възпитание.

— Ще се срещнеш с него. Поне това мога да ти обеща.

И Рейналф беше сигурен като нея, но не каза нищо по въпроса.

— Не искам повече подобно поведение, разбра ли ме?

— Нямах чувство за хумор — каза тя, но побърза да кимне с глава, когато той смръщи вежди. — Добре, давам ти думата си. Няма повече да пея с хората ти. Това ли е всичко? Наистина съм много уморена.

— Това е достатъчно засега. Хайде, съблечи се и се пъхни под завивките.

— Много е студено, за да се спи без дрехи — запротестира тя и демонстративно обгърна раменете си с ръце. Беше постъпила така и вчера, когато той каза абсолютно същите думи.

— Не спори с мен! Съблечи се.

Отиде до сандъка и вдигна капака. Когато се обърна и видя, че тя все още е напълно облечена, я погледна заплашително. Тя вдигна театрално ръце.

— Знам... знам. Ако не го направя аз, ще го направиш ти. Познах ли?

Той кимна.

Тя въздъхна и измъкна блузата през главата си. Той посочи шемизетата.

— И това също.

Без да прави опит да скрие раздразнението си, тя бързо я съблече и останала само по бельо, се пъхна под завивките. Придърпа ги чак до брадичката си.

— Можеш да облечеш това.

Той ѝ хвърли туниката, която беше измъкнал от сандъка. Тя беше изненадана. Защо ли се беше загрижил за нея? Досега не ѝ беше предлагал дрехи. Знаеше, че е безполезно да му задава въпроси, затова бързо се облече.

— Имам малко работа — каза той. — А ти поспи. Утре денят също ще бъде дълъг и изморителен.

— Кога ще се върнеш? — попита тя, като се постара да изрази безразличие.

— Скоро, не се тревожи. Аарон и Харолд ще бъдат до входа на палатката, ако имаш нужда от нещо.

Тя разбра думите му като предупреждение, каквото всъщност бяха.

— Не бива да ги лишаваш от почивка заради мен — отговори Лиз-Ан и блажено се протегна. А после му обърна гръб.

Часове по-късно, Рейналф се върна. Главата му беше замаяна, защото се беше опитал да победи сексуалната си неудовлетвореност с помощта на алкохола. Влезе с препъване и залитайки в палатката. Гореше само една свещ и тя едва мъждукаше. Съблече се, докато вървеше. Седна в края на леглото. Едва успя да фокусира погледа си върху спокойната, заспала Лиз-Ан. Тя лежеше на една страна, а дългите ѝ крака бяха притиснати в тялото. Желанието отново се разгоря в него. Прокара длан по извивката на бедрото ѝ, а после още по-надолу, докато стигна до прасеца. Тя беше необичайно топла. Кожата ѝ, като че ли беше влажна. Той отдръпна ръка и замислено прокара палеца на едната по дланта на другата. Упоен от алкохола, бавно осъзна, че нещо липсва. Смръщил вежди, постави ръка на рамото ѝ и почувства как трескавото ѝ тяло потрепери при допира му. А после тя простена — тихо и нещастно — звук, който никак не му хареса.

— Лиз-Ан — повика я той и я обърна по гръб. Свита на кълбо, тя се търкулна към него.

Като разбра, че продължава да спи, Рейналф се зачуди дали да направи нов опит да я събуди. Докосна косата ѝ и откри, че тя също е влажна. По лицето ѝ бяха залепнали кичури. Той протегна ръка, за да ги отстрани, но тя реагира буйно. Дори го плесна през ръцете. Той я хвана за раменете и силно я разтърси.

— Не! — извика тя и се опита да се отскубне.

Той отново я извика по име и я разтърси още по-силно. Тя отново замахна да го удари и пръстенът ѝ остави следа по бузата му. Той вдигна ръка към драскотината, а когато я отдръпна, видя кръв по пръстите си. Милостиви Боже, беше го направила отново! Чудеше се още колко ли рани ще успее да му нанесе, но нежно я настани в скута си. Тя ридаеше на сън. Хвана здраво предницата на туниката му и се сгуши в него.

— Лиз-Ан — прошепна той. Погали косата и гърба ѝ. — В безопасност си.

Стори му се, че тя поклати глава, но не беше сигурен. Нежно целуна слепоочията ѝ, а после и влажните ѝ като от сълзи очи. Риданията ѝ постепенно утихнаха и тя се отпусна, но не се събуди. Рейналф изпъна краката си и се облегна, като все още я държеше в скута си. Тя незабавно се притисна още по-силно в него. Бедрото ѝ докосна члена му, който веднага се изправи. Той простена и смъкна крака си малко по-надолу. Тя промърмори нещо неразбрано и се размърда. Тайно проклинайки алкохола, защото виното не беше потушило изгарящия го огън, се примири с мисълта, че едва ли ще може да спи тази нощ. Пригответи се за продължително бодърстване. Втренчи поглед в мрака и се запита дали въобще ще заспи някоя вечер, докато Лиз-Ан е в леглото му. На лицето му се появи усмивка. Надяваше се, че няма, но при съвсем други обстоятелства.

ГЛАВА 10

На другия ден, докато яздеха, Рейналф мислеше за кошмара на Лиз-Ан. Не говориха за това, макар тя да го запита за новата драскотина на бузата му. Не си спомняше нищо нито за съня, нито за случилото се. Рано следобед стигнаха до замъка на васала на лорд Бърнард, сър Хамил Форстър. Сградата беше огромна и заплашителна, съвсем наскоро строена от камък. Издигаше се високо в сивото небе, като се открояваше ясно на фона на голите хълмове. Макар да не желаше нищо по-силно от това да се завърне в родния си дом, трябваше първо да свърши работата на краля. Беше решил бързо да приключи преговорите между двете страни.

Сър Хамил си беше присвоил известна част от имуществото на барон Лангдън. Ако васалът му не беше прекалено близък с крал Хенри, Лангдън щеше да разреши проблема чрез сила. Най-вероятно щеше да плени, а после и да убие, сър Хамил. Но при настоящото положение на нещата мъдро се беше обърнал към краля с молба да му помогне да изгони рицаря от земите си. Тъй като имаше и други грижи, крал Хенри беше изпратил Рейналф да постигне компромис, който да удовлетворява и двете страни.

Очакваха ги. Рейналф и един от придружителите му бяха допуснати в замъка, но повечето от хората му останаха отвън.

— Очаквам, че напълно ще ми се подчиняваш, Лиз-Ан — каза Рейналф, след като слязоха от конете, и направи знак на Геоф, който тъкмо минаваше покрай него.

Лиз-Ан успя да зърне, че към тях се приближава огромен, набит мъж. Геоф обаче застана пред нея — дали за да не бъде забелязана, или за да не види нищо, не се разбра. Тя реши да извика, да запротестира, но Геоф бързо запуши устата ѝ с ръка. Лиз-Ан се опита да се отскубне, но напразно. Обидена от грубото му държание, тя се опита да го ухапе, но успя само да ухапе вътрешната част на бузата си. Трепна, защото изпита силна болка, и престана да се бори. Примири се и зачака.

— Барон Уордю — чу да казва техният домакин, — добре дошъл в Килиън.

— Пътуването беше дълго — каза Рейналф и поздрави мъжа. — Хората ми са уморени и гладни. Искам бързо да се погрижите за тях.

— Веднага ще им сервираме — отговори му домакинът. — Наредих на слугите отрано да започнат да приготвят храната.

Рейналф одобрително кимна с глава.

— Трябва да се извиня за посрещането — каза сър Хамил, — но ви очаквахме още преди няколко дни. Вече бяхме решили, че няма да дойдете.

— Бях възпрепятстван — обясни накратко Рейналф.

— Добре ли вървят преговорите?

Последвалата тишина, която трябваше да изрази неодобрението на Рейналф, увисна заплашително във въздуха и накара и двамата да се почувстват неудобно.

— За това ще говорим по-късно — каза той остро. — Бих искал първо да се изкъпя.

— Разбира се — съгласи се сър Хамил. — Ела, ще те заведа вътре.

Рейналф и Уолтър изкачиха рамо до рамо стъпалата, които водеха към замъка. Геоф махна ръката си от устата на Лиз-Ан и ѝ се закани с пръст.

— Нито дума! — предупреди я той и я накара да се присъедини към групата мъже, които тръгнаха напред.

Главната зала се оказа доста впечатляваща. Лиз-Ан се захласна по gobлените, които висяха на всяка една стена. Но думите на сър Хамил привлякоха вниманието ѝ.

— Дъщеря ми Елспет ще те заведе до стаята ти, барон Уордю.

Тъй като Геоф все още я държеше здраво, Лиз-Ан едва успя да обърне глава, за да разгледа по-добре момичето. Огромната фигура на баща ѝ я закриваше отчасти, но въпреки това веднага се виждаше, че е красавица. Лицето ѝ беше сърцевидно, очите — огромни, а косата — кестенява и се спускаше на вълни по раменете ѝ. Тялото ѝ имаше идеални пропорции, но беше дребно и крехко. Стигаше едва до средата на ръката на Уордю. Беше толкова невероятно женствена, че Лиз-Ан заскърца със зъби, макар да не знаеше защо.

— Надявам се, че не сте срещнали трудности по време на пътуването, милорд? — учтиво се интересува Елспет. Гласът ѝ беше толкова сладък, като подсладен с мед. Лиз-Ан беше сигурна, че наблизо има кошер.

— Беше поносимо. — Рейналф ѝ целуна ръка.

Лиз-Ан почувства да я разкъсва странна болка, болка, която едновременно с това я и задушаваше.

— Ревнуваш ли? — прошепна Геоф в ухото ѝ.

Тя смело срещна погледа му. Скуайърът обаче не отмести своя.

— По-добре е този звяр, когото наричате свой господар, да легне с нея, а не с мен — отговори тя също шепнешком.

Той се усмихна.

— Не е вероятно да го направи. Все пак тя е дама.

Многозначителната му забележка дълбоко нарани Лиз-Ан. Беше готова да заплаче, но с много усилия успя да потисне риданията си. Наведе глава, като се престори, че нещо в облеклото ѝ не е наред. Следващите думи на Елспет обаче я накараха да вдигне очи.

— Милорд, с вас има и дама?

Като че ли забравил за нея, Рейналф се обърна и потърси с поглед Лиз-Ан. Погледна я с презрение, а после отново се обърна към Елспет.

— Не.

— Тогава коя е тя? — Елспет посочи с пръст към Лиз-Ан.

И всички като един насочиха погледите си към нея. В този момент, ясно усещайки нередностите в своята външност, на Лиз-Ан най-много от всичко ѝ се искаше да побегне.

— Слугиня — отговори Рейналф, след като се позамисли малко.

Лиз-Ан рязко си пое дъх, пригответи се да отрече току-що казаното от него, но Геоф ѝ попречи, като заби ноктите си в ръката ѝ. Лицето ѝ се изкриви от болка, тя стисна здраво зъби и не отдели втренчения си поглед от жената. Елспет запърха с мигли, повдигна красивите си вежди и отново посвети вниманието си на Рейналф.

— Сигурно сте много богат, щом обличате слугините си в такива прекрасни дрехи — каза тя, като неприкрито кокетничеше с него.

Сър Хамил излезе напред.

— Елспет, заведи барон Уордю до стаята му. Вземи и едно от момичетата, за да се погрижи за банята му.

— Това няма да е необходимо — спокойно го прекъсна Рейналф.
— Моята слугиня, Лиз-Ан, се грижи за всичките ми нужди.

Елспет повдигна вежди и няколко пъти погледна от Рейналф към Лиз-Ан. А после, с многозначителна усмивка, се обърна и започна да се изкачва по стъпалата. Геоф настъпи Лиз-Ан по крака, за да ѝ напомни, че трябва да се държи добре, и двамата ги последваха.

— Стаята не е голяма — говореше Елспет, докато ги водеше по късия коридор, — но е с добро разположение, както можете и сам да видите, милорд.

— Чудесно — отговори кратко Рейналф.

На прага на стаята Геоф принуди Лиз-Ан да застане зад него.

— Ще изпратя гореща вода, за да напълнят ваната ви — продължи да говори Елспет. — Ако имате нужда от нещо друго, изпратете да ми кажат и аз ще направя всичко възможно, за да се чувствате добре.

Лиз-Ан стискаше здраво длани в юмруци и си мислеше, че много би искала да удари дамата по малкото носле. Следвана от Рейналф, Елспет излезе от стаята, като се усмихваше широко и поклащаше бедра. „Моите зъби поне са равни“ — помисли си Лиз-Ан, като забеляза, че долните зъби на Елспет изпъкват пред горните.

— Лиз-Ан! — Гласът на Рейналф рязко я изтръгна от мислите ѝ.

— Какво? — войнствено отговори тя.

— Влез вътре.

Геоф я избута пред себе си, а после я преведе през прага. Разтривайки ръката си на мястото, където Геоф безмилостно я беше стискал, тя мина покрай Рейналф, като подчертано клатеше бедра, за да се подиграе на Елспет. Рейналф и Геоф си размениха погледи. Лицето на единия беше като огледално отражение на лицето на другия. Леглото беше много широко и заемаше по-голямата част от стаята. Лиз-Ан стигна до средата на стаята и твърдо реши, че ще остане там. Скръсти ръце на гърди и почака, докато Рейналф влезе и затвори вратата. Изправиха се един срещу друг като врагове. Лиз-Ан беше тази, която направи първото движение. Тя се втурна и го бутна, при което двамата залитнаха и щяха да паднат на пода, ако Рейналф не беше опрял гръб във вратата. Тя го нападна със зъби, нокти, юмруци и крака, но той успя да хване китките ѝ с огромната си длан и да сложи край на атаката ѝ. А после я вдигна от пода и я занесе до леглото.

Сложи я да легне и натисна гърдите ѝ с крак, за да не може да се съпротивлява.

— Веднага престани с тази враждебност! — нареди той.

Тя не му обърна внимание. Хвана крака му и се опита да го отмести, но безуспешно. Не за първи път, Рейналф бе изумен от силата ѝ. Господи, нима никога не се уморяваше? Усмихна се горчиво. Да, беше по-ядосана от всякога. Не беше я виждал такава, а си мислеше, че вече познава най-лошата ѝ страна. Да не би ревността да я подтикваше към тези чувства? Беше я видял как гледа Елспет. Беше видял и как ѝ се подигра, имитирайки движенията ѝ. Останала без въздух, Лиз-Ан прекрати борбата и легна по лице.

— Как се осмели да ме наречеш слугиня? И... и да намекнеш, че съм твоя любовница? Отречи го, ако можеш, но аз съм дама!

— Откога?

Тя го погледна злобно.

— Аз съм лейди Лиз-Ан от Пенфорк по рождение.

Той поклати глава и свали крака си от тялото ѝ.

— Не, Лиз-Ан. Бих искал да се държеше като дама, но твоето поведение е в пълен разрез с титлата ти.

Тя седна, като си забрани утехата, която сълзите щяха да ѝ донесат.

— Може и да не си съгласен, че съм дама. Но не съм нито твоя слугиня, нито твоя любовница.

— Не, не си — съгласи се той. — Но не забравяй, че си моя пленница. И мога да те изкарам каква ли не — слугиня, любовница, а и двете заедно.

Почукване на вратата прекрати по-нататъшните им спорове.

— Влез! — извика Рейналф.

В стаята влязоха три момичета, които носеха ведра, пълни с вода, която вдигаше пара. С очи, извърнати встрани, те изляха водата в дървената вана и побързаха да излязат. През следващите няколко минути нито Лиз-Ан, нито Рейналф проговориха, защото момичетата се върнаха още два пъти, за да напълнят ваната догоре. Рейналф им благодари, усмихна се, когато те по момичешки се изкикотиха, и твърдо тръшна вратата след тях. Без да погледне към Лиз-Ан, отиде до ваната и с гръб към нея бързо се съблече. Лиз-Ан не можеше да откъсне поглед от голото му тяло. Беше се изчервила, затова се насили

и сведе поглед към сключените си в скута ръце. Онова, което пълзеше във вените ѝ и караше кожата ѝ да гори, не беше страх. Беше нещо друго. Нещо ново, което едва сега се събуждаше и което я плашеше повече от мисълта, че той може да я изнасили. Защо се безпокоеше толкова, и самата тя не можеше да каже. Нима той не беше нейният враг? Тя вдигна поглед едва когато чу как водата прелива извън ваната. Той се беше изцяло потопил в горещата вода. Дългата му коса беше мокра и изглеждаше по-тъмна. През следващите няколко минути той беше зает с това да се измие възможно най-добре, а дървеният му сандък беше оставен без надзор в средата на стаята.

— Ще те помоля да ми помогнеш да измия косата си — каза той, с което наруши спокойствието на Лиз-Ан.

Не молбата му я накара да се подчини. А камата, която лежеше всред разхвърляните му дрехи, камата, с която тя го беше нападнала в Пенфорк. Не можеше да бъде друга, защото бижутата, с които беше украсена, бяха съвсем същите. Защо не го беше забелязала да я носи досега? Не една нощ оттогава тя беше прекарала в търсене на скъпото за нея оръжие. Беше сигурна, че е у него, защото не можа да я намери никъде другаде. Спомни си дуела, който бяха провели на поляната. Спомни си погледа му, когато беше пристъпил към нея и ѝ беше казал да изпълни своята част от сделката. Най-после разбра и отново се поддаде на гнева. Стана от леглото и бавно запристъпва към него. Умът ѝ трескаво работеше. Клекна до ваната, но погледът ѝ беше другаде. Автоматично пое сапуна от ръцете му. Започна да мие косата му, но умът ѝ беше зает с това как да вземе оръжието, преди той дори да се е досетил. А какво ще прави с него, след като го поеме в ръцете си? Притежаването му нямаше да доведе до нейното освобождаване. Да, не беше вероятно да извоюва свободата си, но трябваше поне да опита.

— Готово — каза тя и седна на петите си. — Можеш вече да я изплакнеш.

Той посочи ведрото с чиста вода, което момичетата бяха оставили до ваната, и каза:

— Използвай тази.

Известно време тя остана загледана във ведрото, а после се впусна в действие. Изля наведнъж цялото му съдържание върху него, като разчиташе на това, че водата ще му попречи да вижда. Захвърли

ведрото и се затича към камата. Но нямаше време дори да я извади от калъфа. Рейналф я бутна, тя извика и падна върху него във ваната. Глътна малко вода и се задави. Сапунът щипеше в носа ѝ, а лицето на Рейналф беше само на няколко сантиметра от нейното. Очевидно беше, че е много ядосан.

— Щях да те убия! — заяви тя, макар това да беше най-голямата лъжа, която някога беше изричала.

Рейналф се втренчи в нея и се запита дали първоначалното му заключение, че не е способна на това, не е било погрешно. Не, все още мислеше, че не би могла да го направи.

— Добре е, че ме предупреди, че трябва да си пазя гърба — изръмжа той. — Благодарен съм ти за съвета.

Тя се опита да се изскубне от ръцете му. От движенията ѝ водата започна да прелива извън ваната. Без предупреждение, той натисна главата ѝ под водата и я държа така, докато преброи до десет. Когато я пусна, тя рязко изправи глава и изпрати струя вода в лицето му.

— Как се осмеляваш! Ти, долно копеле с черна душа... ти...

Като видя, че не си е взела поука от урока, той реши, че трябва още веднъж да потопи главата ѝ. Тя отскочи назад и седна между краката му. Погледите им се срещнаха. Беше готов да я хване, само тя да направи още едно движение.

— Камата е моя!

— Не, вече не. — Той протегна ръка, извади я от калъфа и започна да ѝ се любува. — Сега е моя, Лиз-Ан, и няма скоро да забравя как съм се сдобил с нея.

Дълги, безкрайни минути, в които заплахата му тегнеше във въздуха между двамата, преди Лиз-Ан да събере смелост и да проговори.

— Мразя те! — извика тя.

— Да, това е очевидно — съгласи се той. Ноздрите му се бяха разширили от съдържания гняв. — Но ще е добре да запомниш, Лиз-Ан, че омразата е също толкова силно чувство, колкото е и любовта. Внимавай, защото едното чувство лесно се бърка с другото.

Като каза това, той се надигна и излезе от ваната. Думите му я обезпокоиха силно и я принудиха да замълчи. Тя наведе глава, за да не види голото му тяло. Какво ли искаше да каже с тези думи? Дали не мислеше, че тя е влюбена в него? Не би могла да обича човек като

него. Желание, може би, призна си най-сетне, но любов? Затвори очи. Ако той не беше човекът, причинил толкова много болка на Джилбърт и на нея... Ако...

— Приличаш на мокра мишка — каза той остро и събра разхвърляните си по пода дрехи. — Измий се и лягай в леглото. Когато се върна, не искам да те заваря да седиш все още там.

Тя не го погледна, докато той не се облече. Осмели се да вдигне поглед едва когато застана до ваната. Лицето му изразяваше неудоволствие, чистите дрехи бяха прилепнали до тялото му. Тя прикова очи в камата, която той беше затъкнал в пояса си.

— Ще се измия, след като излезеш — каза тя.

— Добре ще е наистина да го направиш. — Той се завъртя на пети.

Лиз-Ан успя да види двамата души охрана, които бяха поставени пред вратата, преди той да я затвори отново.

Навън, в коридора, Рейналф се поколеба. Не обърна внимание на любопитните погледи на хората си. Напрягаше слух, за да долови някакъв звук отвътре. Звук, който да докаже, че Лиз-Ан е подвластна на слабостта на всички жени — сълзите. Дочу приглушените ѝ ридания миг по-късно. Макар никога да не беше обичал женските сълзи, особено ако той беше причината за тях, сега беше доволен, че Лиз-Ан все пак е уязвима. Беше започнал да мисли, че тя е направена само от гняв, омраза, предизвикателство и, разбира се, страх. Отвори тихо вратата и пристъпи обратно в стаята. Лиз-Ан не го чу. Беше подпряла ръце на ръба на ваната и заровила лице в тях. Рейналф безшумно затвори вратата и дълго време остана загледан в черната ѝ коса и раменете ѝ, които се тресяха от плач. На два пъти тя тихо изплака, но не си позволи изцяло да се отдаде на страданието и мъката си. Когато отново проплака, той отиде при нея. Коленичи до нея, а тя все още не усещаше присъствието му. Беше сигурен, че ще реагира остро, когато разбере, че той е станал свидетел на сълзите ѝ, но въпреки това нежно погали косата ѝ. Тя не го отблъсна. Просто се вцепени. Беше толкова силно изненадана, че не успя да реагира. Отвори широко очи и ги втренчи във водата, отчаяно опитвайки се да запази спокойствие. Защо се беше върнал? За да види унижението ѝ? За да ѝ се подиграе? Сигурно беше доволен, че я е докарал до тази слабост? Не, не мислеше така. Той я галеше нежно, успокояващо по

врата. В движенията му нямаше нищо заплашително. Съчувствието направо струеше от огромното му тяло и тя не можеше да не го усети. По дяволите неговото търпение! Къде беше безсърдечният звяр, който беше преобърнал света ѝ? Тя си пое дълбоко дъх и бавно вдигна глава. Погледна го въпросително. Той нежно изтри с пръсти сълзата, която се беше спряла на бузата ѝ.

— Наистина ли се чувстваш толкова лошо? — попита той, усмихвайки се само с крайчеца на устните си.

Тя премигна. Лошо? Не, не беше достатъчно лошо. И точно в това беше нейният проблем.

— Аз нямаше да те убия — прошепна тя с треперещ глас.

Усмивката му стана по-уверена.

— Знам — каза той. — Макар още да не съм разбрал каква точно си ти, поне това знам. Не си онова, за което толкова упорито искаш да се представиш.

Тя смръщи вежди и прехапа долната си устна.

— И аз не те разбирам, Рейналф Уордю. Мислех, че знам какъв си, но ти не отговаряш на представата ми за теб.

— И каква е тя?

Лиз-Ан знаеше, че не бива да казва и дума повече, но въпреки това думите се отрониха несигурно от устните ѝ.

— Мислех, че си зъл — каза тя. — Мъж без съвест. Мъж, който иска на всяка цена да получи удоволствието си, без значение колко болка ще причини на другите. Така си те представях...

Тя избегна пронизващия му поглед и втренчи очи в кокалчетата на пръстите си, които бяха побелели от силата, с която тя стискаше ръба на ваната.

— Затова ме затвори в мазето и искаше да ми отмъстиш — довърши той вместо нея. Разтвори пръстите ѝ и взе ръцете ѝ в своите. — Кажи ми, Лиз-Ан. Кажи ми какво е онова, което съм направил. С какво съм те наранил?

Тя погледна замислено очите му, носа, устата и лъскавата му светла коса. Толкова красив... Обвини се за чувствата, които изпитваше. Променен или не, той беше същият онзи човек. Ако само можеше да убеди тялото и сърцето си в същото. Те не приемаха това, което очите ѝ виждаха. И откога пък и сърцето ѝ се беше оплело в паяжината, която тялото ѝ плетеше? Тя поклати глава.

— Не мога. — Не успя да прикрие силната мъка, която изпитваше.

Макар и разочарован, защото беше сигурен, че тя най-после ще му се довери, Рейналф не се поддаде на гнева, към който гордостта му го тласкаше.

— Един ден ти ще дойдеш при мен, Лиз-Ан — каза той и я прегърна. — Ще ми се довериш.

С лице, заровено в широките му гърди, тя дълго време мълча.

— Знам — каза най-накрая. — И от това се страхувам най-много.

Той се усмихна, но тя не можеше да го види. Не осъзнаваше, но вече беше започнала да му вярва. Беше отхвърлила представата, която имаше за него. А това все пак беше начало.

— Очакват ме в залата — каза той и се отдръпна от нея.

Избягвайки погледа му, тя издърпа ръцете си и седна във водата.

— Ще изпратя да ти донесат вечеря — добави той и се изправи.

Тя кимна.

— Благодаря ти.

Макар да би предпочел да остане с нея и дори да ѝ помогне да се изкъпе, той трябваше да изпълни задълженията си. Едва тогава можеше да се отдаде на желанията си. Без да каже нито дума повече, излезе от стаята.

ГЛАВА 11

На следващата сутрин Лиз-Ан се събуди от студ. По-точно — от липсата на топлина. Но дори на себе си не искаше да признае, че ѝ липсва топлината на неговото тяло, притиснато в нейното. Погледна през рамо, като очакваше, че той ще е до нея. Но беше сама в леглото. Той не беше лягал в него и през нощта. Обезпокои се, но не се осмели да се запита защо беше така. Не искаше да се замисля много дълбоко. Седна и завивката се смъкна надолу, с което изложи гърдите ѝ на хладния въздух. Потрепервайки, тя се загърна плътно и се огледа. Прозорецът нямаше завеси. Слънцето изгряваше и започваше да разпръсва сенките. По пода се образуваха призми цветна светлина — като дъга след дъжд, — а после запълзяваха и по стените. Наистина бе сама. Не можеше да не се запита къде е Рейналф. Очевидно не беше се върнал през нощта. Помисли си, че е бил с някоя от слугините, а може би дори с Елспет. Без да знае, беше стиснала здраво устни, а ноздрите ѝ се бяха разширили от гняв. Странно, но не ѝ харесваше мисълта, че е потърсил друга, която да облекчи нуждите му. Упрекна се за грозното чувство, което изпитваше, но не се осмели да признае, че това е ревността. Отблъсна неприятните мисли, стана и отиде да провери дали дрехите ѝ са сухи. Бельото и шемизетата бяха, но роклята — не. Беше приятно, че те отново бяха чисти и шумоляха. Импулсивно погали кожата на лицето си с тях. Миришеха приятно. До този момент не беше осъзнала колко много ѝ липсва ароматът на чистите дрехи. Усмихна се доволно и на бузите ѝ се откриха приятните трапчинки. Въздъхна и започна да се облича. Настръхна от студ, затова бързо обу долните гащи и сръчно ги завърза на хълбоците си. Също така бързо навлече долната риза и вече позатоплена, облече шемизетата по-бавно. Когато завърза и нея, прекара пръсти през косата си, за да я подреди поне малко. Но попадна на кичур, който сякаш се беше завързал на възел, и се запита дали Рейналф е заключил гребена в дървения сандък. Въпреки многобройните опити, снощи не беше успяла да се справи с ключалката. Значи и днес щеше да мине без гребен. Преметна

косата си напред и започна да я сплита. Беше стигнала до средата, когато светлината, струяща през прозореца, промени ъгъла си и попадна върху мъжа, който седеше на стола до камината. Пръстите ѝ моментално се вдървиха. Със страшно предчувствие, тя премести погледа си от протегнатите крака на Рейналф към широките му гърди, още по-нагоре и... срещна пронизващия поглед на черните му очи. Значи не беше прекарал нощта с друга! Облекчението ѝ бързо беше изместено от паника, когато разбра, че той е станал свидетел на голотата ѝ. Отпусна ръце край тялото си и остана загледана в него. Той седеше неподвижно, подпрял глава на дланта на ръката си. Единият му крак беше праметнат през страничните облегалки на стола. Май че се усмихваше!

— По-красива си, отколкото мислех — каза той с глас, изпълнен с копнеж.

Искаше да изрази гнева си, но не можеше да намери думи, с които да го стори. Рейналф се усмихна широко и все още сънливо. Милваше с поглед всяка частица на тялото ѝ. Гледаше я като омагьосан, неспособен да се помръдне. Не беше си представял, че е толкова красива, направо съвършена. Мускулите се очертаваха под кожата ѝ като мускулите на котка, дебнеща плячката си. Краката ѝ бяха дълги, с идеална форма, едновременно закръглени и стегнати. А гърдите ѝ... Високи, едри, с тъмни ореоли, те като че ли молеха мъжа да ги засмуче. Тя беше едновременно твърда и мека, странна комбинация от сила и женственост, каквато той не беше виждал досега.

Продължаваха да се гледат. Въздухът между тях беше наситен с желания, прекалено дълго потискани, непризнавани. Желанието пораждаше вълни, които заплашваха да ги погълнат.

Вместо врага, Лиз-Ан виждаше мъжа, който вчера се беше върнал, за да ѝ предложи утеха. Мъжа, който не само караше тялото ѝ да реагира, но беше успял да докосне и сърцето ѝ. Но трябваше да се бори, не можеше да се остави да я погълнат предателските води. Поклати глава, отстъпи крачка назад, а после продължи да отстъпва, докато гърбът ѝ не опря в стената на камината. Желание, жестоко, но точно. Желание, плътско желание към твоя враг, нашепваше ѝ вътрешният глас. Погледни го, това е той. Напомни си, че това е мъжът, виновен за всичката болка на света. Той се беше опитал да я изнасили. Беше пролял кръвта на Джилбърт... Но тялото и сърцето ѝ

не искаха да знаят. Те виждаха друго. Мъж, способен на нежност и търпение. Мъж на честта, който спазваше дадената дума. Мъж, който никога не би взел онова, което не му се дава от сърце. Господи, но защо той изглежда точно като негодника, който отдавна населяваше сънищата ѝ, а можеше да бъде съвсем различен?

Рейналф не проговори. Гледаше лицето ѝ и видя всички чувства, които се изписаха на него. Протегна ѝ ръка в мълчалива покана. В настъпилата тишина се чуваше единствено тежкото дишане на Лиз-Ан. По гърба ѝ полазиха тръпки, а краката ѝ омекнаха. По тялото ѝ пропълзя странна, непозната топлина. Сърцето ѝ заби по-бързо и по-силно. Струваше ѝ се, че ударите му могат да бъдат чути. В областта под корема ѝ се породиха болка, болка като от копнеж. Какво беше това? Тя не разбираше. Умът ѝ се противопоставяше, не искаше да се предаде, но тялото ѝ не мислеше така. Краката ѝ сами прекосиха стаята и я накараха да застане пред Рейналф. Без да отделя поглед от лицето ѝ, той свали крака си от страничната облегалка на стола и я настани между бедрата си. Дълбоко в очите му Лиз-Ан прочете какво желание го изгаря. Внезапно почувства устата си пресъхнала, не можеше дори да преглътне. Желание? Каква беше тази дива магия, която я правеше глуха за всичко друго, освен за бушуването на кръвта във вените? Той целуна първо върха на косата ѝ, а после и пламналата ѝ кожа. Тя прие ласката, която бавно се спусна от очите към носа, към извивката на шията, а после се върна към устните ѝ. Потръпна и се задъха. Докосването му имаше странен ефект.

— Красива си — прошепна той.

Натисна долната ѝ устна, принуди я да отвори уста и постави пръста си между зъбите ѝ. Гърлото ѝ се сви, не можеше дори да диша. Заби нокти в бедрата му, като мислеше, че по този начин ще успее да се успокои. Очите му все така не се отделяха от нейните. Разбираха се без думи. Той приближи лицето си до нейното. Дъхът му беше топъл и сладък. Пръстът му описа кръг около езика ѝ, навлажни устните ѝ и отново се гмурна в устата ѝ. Тя нададе тих стон, клепачите ѝ се спуснаха над очите. Инстинктивно, тя затвори уста и всмукна пръста му по-навътре. Сега Рейналф нададе стон, издърпа пръста си и завладя устата ѝ със своята. Тя беше изненадана от силата на реакцията си. Разтвори се за него, езикът ѝ погали неговия — отначало колебливо, а после по-уверено. Искаше да достигне до всяко кътче на устата му и

да го изследва. И в този момент той разбра, че я беше покорил — нея, тази страстна жена. Едната му ръка беше вплетена в косите ѝ, другата галеше хълбоците ѝ. Придърпа я по-силно към себе си и коремът ѝ се допря до члена му, който беше болезнено нараснал и чувствителен. Той я хвана в здравата хватка на бедрата си, плъзна ръката си по тялото ѝ и обхвана с длан коравата ѝ набъбнала гърд. Палецът му намери изправената пъпка и я погали. Лиз-Ан извика, изпаднала в екстаз от докосването му. Отлепи устни от неговите и отметна глава назад. Рейналф прокара устни по шията ѝ и стигна до деколтето на роклята ѝ. Езикът му беше оставил гореща следа. Цялото ѝ тяло трепереше неудържимо, дланите ѝ бяха заровени в косите му. Той лесно я освободи от роклята и шемизетата, които нежно прошумоляха и паднаха на пода. Като видя забранения плод, Рейналф ахна и остана без дъх, видял леката следа, която мечът му беше оставил при дуела им на поляната. Да, всеки един от тях носеше белега на другия. Но той ще я покори, ще успее да я направи кротка и негова... Хванал и двете ѝ гърди, засмука едната, после другата, а тя извиваше неспокойно тяло. Бедрата ѝ инстинктивно започнаха да описват кръгове около пулсиращия му член, изгарящ от желание. Рейналф помисли, че ще свърши веднага. Повдигна долната ѝ риза и прокара длани по тръпнещите ѝ бедра, а после съблече и последната останала ѝ дреха. Плъзна длан между гостоприемните ѝ бедра, които сами се отвориха за него, и откри, че е мека и влажна. Дишането му стана тежко и трудно. Той я обхвана в дланта си. Тя неудържимо потрепери и изви тяло към него. Умоляващият ѝ глас достигна до него сякаш много отдалеч.

— Рей... Рей...

Той вдигна глава и погледна красивото ѝ, изразяващо силна страст, лице, великолепните ѝ очи.

— Кажи го — помоли с дрезгав от желание глас.

Очарована, погълната от новите усещания, които той извикваше у нея, Лиз-Ан отначало не го чу. Не беше дори помисляла, че може да изпитва подобно нещо. Нима наистина се беше усмихвала с пренебрежение, когато жените говореха да сексуалните си завоевания? А сега изпитваше неясна болка в долната част на корема и се стремеше към нещо, което дори не познаваше. Само ако можеше да намери онова място... Рейналф я разтърси.

— Кажи го — повтори той нетърпеливо.

Тя поклати глава и фокусира погледа си върху него. По лицето ѝ се четеше объркване. Смръщила вежди, докосна устните си с пръсти, а после се наведе и впи уста в неговата. Той се отдръпна в мига, в който устните им се докоснаха.

— Не. Искам да го чуя. Каж ми, че ме желаеш, Лиз-Ан.

Тя се опита да му обясни. Премигна, защото в очите ѝ, кой знае защо, се бяха появили сълзи.

— Аз... Аз не знам какво искам.

Боже, тя беше толкова невинна! Рейналф едва дишаше.

— Искаш ли да облекча болката, която изпитваш, когато те докосвам тук? — попита той нежно, докато пръстите му галеха онази нейна дива и сладка част, която се противопоставяше на разума ѝ.

Тя потръпна и се притисна в ръката му.

— Да, Рейналф. Струва ми се, че изгарям.

Дълбоко в подсъзнанието си знаеше, че това, което прави, не е правилно, но точно в този миг не можеше да разсъждава ясно. Доволен от честното ѝ признание, Рейналф неохотно отдръпна ръката си. Хвана я през кръста, обърна я и я придърпа в скута си. Тя незабавно се разтопи в ръцете му, прегърна го здраво и притисна устните си във врата му. Рейналф се бореше с надигащото се все повече и повече желание. Отмести главата ѝ на рамото си и я прегърна като малко дете. Макар да не искаше нищо повече от това да облекчи болката ѝ, а и неговата, инстинктивно усещаше, че все още не я е покорил, опитомил напълно. Искаше от нея повече от миг споделена страст. Искаше тя да го желае до полуда винаги, както той желаше нея. Искаше тя непрекъснато да мисли само за него и за никой друг, така че почти да бъде неспособна да се справя с живота. Та нали тя му беше причинила това същото нещо? Не, в женското тяло можеше да се намери много удоволствие, а той нямаше да отлага още много. Но няма да приеме нищо по-малко от пълното ѝ отдаване, пълното ѝ подчинение.

— По-добре ли си сега? — попита той след малко.

Тя кимна.

— Да, малко. — В гласа ѝ се усещаше разочарование.

Той въздъхна, подпря брадичка на наведената ѝ глава и затвори очи.

— Рейналф?

— Хм?

— Ти... ти не... искам да кажа...

— Какво? — подпита я той, защото не желаше да ѝ помогне.

— И ти ли чувстваш същото? — изстреля тя на един дъх.

Той въздъхна тежко.

— Предполагам, че не.

Тя се отдръпна и той видя огромните ѝ, измъчени очи. Взе ръката ѝ и я постави върху набъбналия си член, който пулсираше от живот и страст.

— Ето го доказателството за моето желание, Лиз-Ан.

Тя остана без дъх, когато усети големината му. Отворила още по-широко очи, срещна погледа му. Уплашена, се опита да отдръпне дланта си, но той ѝ попречи.

— Не се съмнявай в това, че те желая — прошепна той с дрезгав глас и докосна слепоочието ѝ с устни. — Когато дойде подходящият момент, аз ще задоволя нуждите ти. Но не преди това.

На Лиз-Ан ѝ беше трудно да се концентрира върху думите му. Членът му излъчваше топлина, която гъделичкаше дланта ѝ. Просто за да опита, тя склучи пръстите си около него. Рейналф нададе тих, но див стон и хвана ръката ѝ.

— Кога? — попита тя, останала без дъх.

Ужасно го болеше, но каза:

— Когато пораснеш.

Думите му я извадиха от състоянието, което приличаше на транс. Погледна го, смръщила чело.

— Но аз съм на осемнайсет години.

— Да, но си още дете.

— Не, жена съм.

Той присви очи и невъзмутимо видя как очите ѝ се разшириха, а крайчетата на устните ѝ заиграха. Вече приличаше на старата Лиз-Ан, онази, която той добре познаваше.

— Това ли е твоето отмъщение? — попита тя и думите ѝ прозвучаха като думите на ранено дете, колкото и да твърдеше, че е вече голяма.

Той мисли дълго, преди да отговори. Не беше го замислял като такава, но то се оказа сладко отмъщение, дори по-сладко от онова, което беше планирал. Единственият му недостатък беше, че той също страдаше.

— Да, осъдил съм и двама ни с това жестоко отмъщение. Защото трябва да знаеш, Лиз-Ан, че не страдаш само ти.

Лиз-Ан се изтръгна от ръцете му и застана пред камината. С гръб към него, тя зарови лице в дланите си.

— Не разбирам — каза приглушено. — Мразя те, а тялото ми ме предава. Как е възможно това?

Чу проскърцването на стола и разбра, че Рейналф се е изправил.

— Не се противопоставяй — каза той, застанал съвсем близо до нея, но без да я докосва. — Най-накрая и ти ще се предадеш, както направих аз.

И отиде да се преоблече, като я остави да стои там. Неспособна да се справи с желанията на тялото си, Лиз-Ан пожела да се скрие в някоя дупка и да изплаче мъката си. Беше грешно, много грешно да желае Рейналф. Обвини тялото си за тази непростима слабост, после още веднъж си припомни всички престъпления, които той беше извършил. Напразно.

— Лиз-Ан! Облечи се и двамата ще слезем в залата да закусим.

Не ѝ се искаше да го стори. Имаше нужда от време, за да премисли нещата, за да открие отново омразата. Сведе поглед и видя разкъсаната предница на шемизетата си. Това ѝ послужи за извинение да отклони предложението му.

— Не мога — прошепна. — Трябва да ми намериш игла и конец, за да поправа шемизетата си.

С повдигнати вежди, Рейналф я изгледа сериозно.

— Но нали ще облечеш роклята си отгоре. Тя ще скрие всичко.

Тя поклати глава.

— Още е мокра.

Силно ядосан, той отново отиде до камината и с рязко движение грабна роклята.

— Достатъчно е суха. Вдигни си ръцете!

Тя се поколеба, но нямаше какво друго да направи. Послушно вдигна едната си ръка, докато другата придържаше предницата на шемизетата. Рейналф направи недоволна гримаса, защото смяташе скромността ѝ за неуместна. Бързо навлече роклята през главата ѝ. Под прикритието на роклята, Лиз-Ан отпусна предницата на шемизетата и пхна ръцете си в ръкавите. Той сръчно завърза връзките на гърба ѝ.

— Обувките — напомни ѝ.

След като се обу, тя се извърна към него.

— Готова си — каза той и тръгна към вратата.

— Косата ми! — Тя наведе глава напред и отново започна да я сплита.

Рейналф я гледаше ядосано, но тя не забеляза, тъй като не вдигна глава. Той се облегна на вратата, скръсти ръце на гърди и нетърпеливо я зачака да приключи с тоалета си. Смръщи вежди, когато тя върза косата си на възел, за да не се развали плитката.

— Нямах ли панделка? — попита я.

Тя поклати глава отрицателно.

— Но плитката няма да се развали. Косата ми е послушна, за разлика от мен.

— Да, но ако беше красива като тази на Елспет, бързо щеше да се разплете.

В момента, в който произнесе думите, се увери в естеството на чувствата, които тя изпитваше към въпросната дама. Макар да гледаше встрани, не успя да прикрие руменината, избила по бузите ѝ. Рейналф беше повече от доволен. Очевидно беше, че тя ревнува. И той можеше да използва ревността ѝ в своя полза...

Настроението на Лиз-Ан не се подобри, когато влязоха в залата. Елспет се появи отнякъде и застана до Рейналф, като собственически сложи ръката си върху неговата. Погледна го дяволито.

— Ще седнете отново до мен, нали, бароне?

— За мен ще бъде чест — каза той и тръгна към масата, която се намираше в другия край на залата.

Лиз-Ан гледаше безмълвно след тях и не знаеше дали трябва да ги последва, или да се оттегли. Самодоволната усмивка на лицето на Геоф се стопи, като видя нещастното ѝ изражение. Той се изкашля дискретно.

— Можеш да седнеш до Роланд и мен. — И посочи дългата маса зад тях.

Тя кимна и го последва. Седна между тях и наведе глава. Скоро в залата влязоха още петдесет гладни мъже и жени и настана неопишуема глъчка. Лиз-Ан се хранеше, като често поглеждаше към Рейналф, който седеше между сър Хамил и красивата му дъщеря. Всеки път се изчервяваше и се упрекуваше за слабостта, която я принуждаваше да гледа натам. Елспет непрекъснато докосваше ръката му и се кикотеше

на всяка казана от него дума. Дете! Така мислеше Лиз-Ан. Защото тя не се кикотеше, откакто беше навършила десет години. Как можеше Рейналф да ги сравнява! Как можеше да я смята за дете! Тя отново погледна към Елспет и я намрази още повече, като забеляза присмехулната усмивка, с която тя се обърна към нея. Лиз-Ан също ѝ се усмихна и не отмести поглед. Беше решила, че няма да се предаде първа. Елспет отметна глава назад, засмя се и се облегна на рамото на Рейналф. Лиз-Ан съсредоточено дъвчеше. Храната нямаше никакъв вкус. Реши, че не иска повече. Облегна се и сложи ръцете си в скута. Огледа се и видя, че Геоф внимателно я наблюдава. Тя отметна падналия на челото ѝ кичур и го погледна с вдигнати вежди и загатната усмивка.

— Не мисля, че ако ти се усмихна, ще приемеш усмивката ми за искрена.

Той смръщи вежди, а после поклати глава.

— Пази усмивките си за Рейналф. Той ще им се радва повече от мен.

Тя погледна към предмета на разговора им, направи неопределена гримаса и отново погледна младия скуайър.

— Аз не мисля така.

— Значи грешиш.

Тя повдигна още по-високо вежди, но Геоф не ѝ обърна повече внимание. Обърна се към Роланд.

— Може би ще се упражняваме малко тази сутрин, а? — предложи той.

Роланд се наведе напред, за да види приятеля си.

— С мечове ли?

Геоф се усмихна.

— Ако не се упражняваш с оръжията, няма да се научиш да боравиш с тях.

— Е, но...

Изключиха напълно Лиз-Ан от разговора, като че ли тя не съществуваше. Не ѝ обърнаха внимание дори когато нарочно се наведе напред, за да им попречи да се виждат един друг. Просто се облегнаха назад и продължиха да говорят.

— Аз съм по-добър стрелец от теб — похвали се Роланд.

— Ха! — усмихна се широко Геоф.

Лиз-Ан прехапа устни и погледна първо единия, а после и другия.

— Мога да ви помогна — предложи тя и отново успя да привлече вниманието им. — Наистина — увери ги. — Служа си много добре с ловната прашка.

Те си размениха погледи и насочиха вниманието си към храната. Лиз-Ан хвана Геоф за ръката. Той я погледна неодобрително. Тя се извини и го пусна.

— За мен няма да е проблем да ви покажа — каза тя.

— Жена да ми показва как да си служи с оръжие? — попита той недоверчиво. А после си спомни как стрелата ѝ прониза знамето им. От такова разстояние, това явно беше преднамерено действие. Беше се опитал да се убеди, че е случайност, но не беше успял.

— Искаш отново да ме изиграеш, така ли? — попита я той.

Тя поклати глава.

— Не, заклевам се, че не тази е причината за предложението ми.

Той се замисли за миг над думите ѝ, а после рязко се изправи и се отдалечи. Разочарована, Лиз-Ан гледа след него, докато той излезе от залата, и си мислеше, че го е ядосала, напомняйки му за предишната измама. А после посвети вниманието си на другите хора, които се намираха в огромната зала. Имаше две групи — хората на сър Хамил и хората на лорд Рейналф, които далеч не бяха равни по брой. Всяка една от тях се открояваше, защото странеше от другата. Хората на Рейналф бяха по-възпитани и се държаха по-добре и все пак бяха ужасно груби според Лиз-Ан. Отвратена, тя извърна очи от един особено противен възрастен мъж, който неприлично повдигаше бедрата си към едно от младите момичета. Когато погледът ѝ се спря на един красив червенокос младеж, който седеше в далечния край на масата на сър Хамил, тя с изненада установи, че е привлякла вниманието му. Буквално не свалише поглед от нея. Когато очите им се срещнаха, той ѝ се усмихна широко. Доволна да види поне едно приятелско лице, великодушно му върна жеста и едва тогава погледна встрани. И за първи път от влизането им в залата срещна погледа на Рейналф. Изражението на лицето му ѝ показва, че е видял размяната на усмивки. Тя предизвикателно отметна глава и отмести очи. Как се осмеляваше! Беше я изоставил, седеше до онази харпия, която вече се беше наместила в скута му, и дори не помисляше за нея. А само една нейна

усмивка към непознат мъж и той вече беше готов да удужи и двамата. Дяволите да го вземат Рейналф!

— Ето! — Геоф се беше върнал на мястото си и дискретно пусна нещо в ръката ѝ.

Лиз-Ан погледна първо прашката, а после него, широко отворила очи от изненада. Той се усмихна, а после ѝ подаде парче сирене.

— Няма камъни — каза той. — А и не бих искал да хвърлиш някой към лейди Елспет.

Лиз-Ан погледна към другия край на залата. Рейналф отново се беше посветил на дамата. Да, ако имаше камък, изкушението щеше да е голямо. Един премерен удар щеше да е от полза за момичето.

— Да — каза тя и прокара пръсти по кожата, — ще е по-добре, ако ти покажа навън.

— Сигурен съм, че и без камък можеш да ни покажеш как се използва оръжието — предизвика я Роланд.

— Да — отговори тихо тя и се отмести, за да може и той да вижда.

Направи сиренето на топка и го постави в средата на кожата.

— Ако предположим, че това е камък, трябвала се постави точно така.

Скуайърите си размениха весели погледи. Роланд беше поставил ръка на устата си, за да не се вижда, че се смее. Лиз-Ан им се закани с пръст.

— Много е важно как се разполага камъкът. Защото ще искате да уцелите мишената, нали?

Те кимнаха и се наведоха напред.

— Пръстите се прекарват през примките... виждате ли? — Тя им демонстрира как да хванат прашката. — Не прекалено здраво, защото, когато дръпнете...

Рейналф кимна благосклонно на нещо, казано от Елспет, погледна към Лиз-Ан и силно смръщи чело при гледката, която видя Роланд и Геоф буквално се притискаха в нея, главите им бяха сведени над скута ѝ. Тя им говореше оживено, а те кимаха усилено с глави. Когато ръцете ѝ се показаха над масата, той успя да види само нещо дълго и тясно, преди те отново да се скрият под плота. Не можеше да каже какъв е предметът на разговора им, но реши, че не му харесва. Ядоса се още повече, когато след няколко минути чу смеха на Лиз-Ан.

Обърна се и видя, че двамата младежи ѝ се усмихват, отново попаднали под нейната магия. До края на закуската Рейналф непрекъснато поглеждаше към тяхната маса, но не успя да види онова, което Лиз-Ан криеше. Когато най-последно приключиха, той се извини и тръгна направо към нея, но Уолтър го пресрещна.

— Трябва да говоря с вас, милорд — каза неговият подчинен тихо, така че само Рейналф го чу.

Рейналф с мъка откъсна очи от Лиз-Ан, която двамата младежи държаха за ръцете, за да ѝ помогнат да стане от стола.

— Толкова ли е спешно, че не може да почака?

Уолтър погледна многозначително към Лиз-Ан, която беше причината за неговото раздражение. Стисна решително устни и пристъпи напред.

— Отнася се за преговорите, които крал Хенри ви изпрати да водите — напомни му той.

Рейналф се намръщи.

— Добре, но първо трябва да се погрижа за други неща. Ще се срещнем след малко в конюшната.

Уолтър кимна и се отдръпна, за да стори път на господаря си. Геоф, Лиз-Ан и Роланд срещнаха Рейналф в средата на залата.

— Господи, мило... — подхвана Геоф.

— Забавлявахте ли се? — прекъсна го Рейналф. Застана, разкрачил широко крака и скръстил ръце на гърди.

Усмивката на Геоф моментално се стопи. Той сведе поглед към пода.

— Милорд, лейди Лиз-Ан само ни показваше как се държи прашка. Тя знае много за...

— Прашка! Нима не си взехте поука от онзи път, когато тя успя да ви избяга? Не ви ли дойде наум, че може да я насочи към вас?

Лиз-Ан заобиколи Геоф и се повдигна на пръсти.

— За разлика от някои други, твоите скуайъри няма да сглупят два пъти, милорд.

Тя сложи прашката в ръката му и надменно му обърна гръб. Рейналф разтвори пръсти и сведе поглед към тях. Изкриви устни, когато буцата сирене падна на пода. Незабавно беше погълната от слабо, дори мършаво куче, което после доволно изтича в ъгъла.

— Значи сте си взели урок — обърна се Рейналф към Геоф и потупа младежа по гърба. — Но за в бъдеще оставете мъжете да ви учат на бойните изкуства.

Геоф се усмихна и пое подадената му прашка. Рейналф хвана Лиз-Ан за ръката и им подхвърли през рамо:

— И не я наричайте „лейди“. Тя вече не е такава.

Лиз-Ан се преструваше на спокойна, докато стигнаха в стаята. Седна в края на леглото и зачака упреците му.

— Какво беше намислила този път, Лиз-Ан?

Тя кръстоса глезени и започна да люлее крака.

— Нищо ли няма да кажеш? — попита той, тъй като тя продължи да мълчи.

Тя поклати глава, стисна здраво устни и вдигна поглед към тавана.

— Добре — каза той, с което я изненада. — Сега нямам време да обсъждам това с теб, но те уверявам, че по-късно отново ще повдигна въпроса.

Тя въздъхна тежко и кимна с глава, за да покаже, че е чула. Рейналф я изгледа с присвити очи, а после бързо излезе от стаята. Лиз-Ан легна на леглото и се запита какво да прави с многото свободно време, което се очертаваше пред нея.

Скуката накара Лиз-Ан да започне да оглежда подробно стаята. Беше зашила шемизетата си, бе подредила вещите им, бе гледала забавленията на младите скуайъри, провеждани в двора под прозореца ѝ, беше дремнала и сега нямаше какво повече да прави. Напразното тършуване не трая дълго. Легна отново на леглото, като въздъхна недоволно, и се загледа в рисунките по стените и тавана. И докато си лежеше така, неочаквано ѝ хрумна нещо. С подновен интерес, скочи от леглото и повдигна края на един от гоблените, които украсяваха стените. Вдигна се прах. Тя кихна, разтри носа си и вдигна гоблена още по-високо. И видя зад него само мръсотия. Готова да се откаже, усети течение на хладен въздух. Беше ли възможно? Прокара длан по стената. Миг по-късно пръстите ѝ напипаха очертанията на вратата. Стената беше просто маскировка. Развълнувана, тя се скри зад гоблена и трескаво започна да търси тайната ключалка. Беше съвсем до пода. Натисна я, вратата проскърца и се прибра в стената. Разкри се тъмен

коридор. Без да се колебае, пристъпи напред и затвори вратата след себе си. Коридорът беше толкова тесен, че тя спокойно можеше да постави дланите си на стените от двете си страни, за да върви по-сигурно. Откри още две площадки, на които имаше врати, но не спря, защото нямаше търпение да види какво има в края на коридора. Можеше да ги разгледа и на връщане. На връщане? Тази мисъл я накара да спре. Не, ако намереше път, който да води навън от Килиън, нямаше да има нужда да се връща. И решително продължи напред. Не намери нищо по-интересно от няколко паяжини. И ето, че най-после видя края на тунела. Взе последните няколко стъпала бързо, с безразсъдно вълнение. Стигна до последната площадка и прилепи лице към пролуката на вратата. И видя зеленина. Намери ключалката и бавно отвори вратата. Озова се сред гъсто растящи розови храсти.

Намираше се в цветна градина. Пристъпи предпазливо и излезе на ярката слънчева светлина, затвори тихо вратата и няколко минути остана неподвижна, като се заслушваше внимателно. Нищо. Опряла гръб на стената, тя вървя, докато видя пролука в храстите. Замисли се какви възможности за бягство ѝ се предоставят. Стените бяха високи, но не чак толкова, че да не могат да бъдат прескочени, ако се наложи. Наоколо не се виждаше никой. Тя внимателно се промъкна между бодливите храсти и се затича към другия край. Като стигна там, махна листата и бодлите от полата си и се огледа. Скоро откри, че пътеките в градината са оформени като лабиринт — виеха се, пресичаха се и често внезапно изчезваха. За миг забравила за бягството, Лиз-Ан си откъсна една особено красива роза и я забодде в косата си. Зави зад храста и веднага застина на място. Там, седнал на пейка по средата на четвъртит вътрешен двор, видя червенокосия младеж, който ѝ се беше усмихнал по време на закуската. Изненадана, тя направи крачка назад, но той се обърна и я видя. И веднага скочи на крака.

— Аз... аз съжалявам — заекна тя. — Не исках да ви преча.

— Не, не сте — побърза да я увери той и пристъпи към нея — Може би ще се присъедините към мен? — Той ѝ се усмихна топло и посочи с ръка пейката.

Тя направи още една крачка назад.

— Как така се озовахте в градината? Тя има само един вход. — И той кимна с глава по посока на входа от другата страна на двора.

Само един вход и той водеше обратно в замъка. Значи все пак ще трябва да прескочи стената... С поглед, забит в земята, тя се размърда неспокойно и промени темата.

— Кой сте вие?

Той се приближи до нея и галантно се поклони.

— Аз съм сър Робин Форстър, най-големият син на лорд Хамил.

Това я изненада, защото, за разлика от Елспет, той никак не приличаше на баща си.

— Лейди Лиз-Ан Балмейн от Пенфорк — представи се тя, като небрежно направи реверанс.

Усмивката изчезна от лицето му.

— Лейди? — повтори той. — Разбрах, че сте... въъ... слугиня на лорд Рейналф.

Тя беше забравила как беше представена първоначално.

— Е, предполагам, че и такава мога да се нарека — съгласи се недоволно и силно се изчерви.

— Извинете, ако ви изглеждам много глупав, но се страхувам, че не разбирам. — Той я хвана за ръката и я поведе към пейката. — Може би ще можете да ми обясните — подкани я с чаровна усмивка.

Отношението му предизвика гнева на Лиз-Ан. Струваше ѝ се, че напоследък все някой мъж я дърпа и я принуждава да прави нещо, което не иска. Беше започнало да ѝ омръзва. Искаше да му зашлеви шамар, но размисли. Той можеше да се окаже съюзник, чиято помощ щеше да ѝ е необходима. Макар и неохотно, му позволи да я настани на студената каменна пейка.

— Искам да науча повече за вас — каза той и поднесе ръката ѝ към устните си.

И точно тогава Рейналф влезе в градината.

ГЛАВА 12

Рейналф застина на входа на градината, сърцето му спря да бие. Гледаше с невярващи очи. Премигна, за да прогони видението. Но то остана. Все още незабелязан, той гледаше как червенокосият целува ръка на Лиз-Ан.

Гняв, дълбок и неудържим, изригна в душата му и премахна всякаква разумна мисъл. Това просто беше повече, отколкото той можеше да понесе. Блъсна вратата с такава сила, че тя се изтръгна от пантите. Настъпи гробна тишина. Рейналф изтегли меч си от ножницата. Изненадани и уплашени, Лиз-Ан и Робин скочиха на крака. Във въздуха тегнеше неизказана заплаха. Лиз-Ан страхливо срещна погледа му. Дори когато беше прикован към стената, дори когато тя му се присмиваше, дори когато го нападна с камата, гневът му не можеше да се сравнява с чувството, обзело го сега. Като животно, див и опасен, той стоеше пред тях напрегнат, готов за действие.

Робин погледна първо Рейналф, а после Лиз-Ан и застана пред нея, за да я защити. Но по този начин само ѝ попречи да вижда.

— Робин от Килиън — гласът на Рейналф прогърмя като гръмотевица в мъртвата тишина, — извади меч си, защото днес ще почувстваш колко опасен е моят.

Робин стоеше безмълвен и неподвижен. Досега не се беше изправял срещу такъв враг. Не му харесваше, че ще трябва да се бие с човека, изпратен от краля, но честта го принуждаваше. С усмивка, която не беше искрена, той вдигна ръце с дланите нагоре.

— Аз не съм въоръжен, барон Уордю.

— Тогава тичай да вземеш меч си.

Робин остана на мястото си. Премести тежестта си на другия крак и спусна ръце край тялото си. Не мислеше, че ще постъпи умно, ако се движи рязко.

— В какво ме обвинявате?

— В прегрешение — изрева Рейналф. — Искам удовлетворение за нанесената ми обида.

— Обида? Ако така наричате краткия ми разговор с лейди Лиз-Ан, трябва да знаете, че грешите. Ние само разговаряхме, нищо друго. На вас не е нанесена никаква обида и дори не съм замислял такава.

— Нима мислите, че съм сляп? Или пък със замъглен разсъдък? — изрева отново Рейналф и пристъпи напред. — Донеси меча си, човече.

Лиз-Ан реши, че не ѝ подхожда ролята на безпомощна, вайкаща се жена. Излезе напред псе изправи срещу разярения Рейналф. За това ѝ беше необходима всичката смелост, но го направи. Така отблизо, той изглеждаше още по-страшен. Мускулите на лицето му играеха, вените на челото му пулсираха. А очите му бяха като две черни бездънни дупки. Тя преглътна тежко, но вирна брадичка.

— Няма да позволя да се пролее кръв — каза тя с глас, който далеч не беше така уверен, както ѝ се искаше. — Ако непременно трябва да обвиниш някого, тогава обвини мен, защото аз наруших уединението на сър Робин.

— Не се съмнявай дори за миг, че те държа отговорна за тази измяна, Лиз-Ан. За твоето наказание ще се погрижа по-късно — след като се разправа с този нахалник. — Блъсна я настрани и пристъпи към Робин. — Мечът ти!

Младият рицар местеше поглед от Рейналф към Лиз-Ан. Лицето му беше силно поруменяло.

— Да — каза той. Гласът му прозвуча уверено, безстрашно. — Ще се бия с теб.

— Не! — извика Лиз-Ан и се хвърли между двамата.

— Не изкарвай любовника си страхливец! — извика страшно Рейналф.

Като чу обвинението му, тя пребледня.

— Рейналф — замоли го тя, — нищо не се е случило. Сър Робин казва истината.

Тя постави длан върху мускулестата му ръка, която здраво стискаше меча. С лице, като издялано от камък, той отказа да я погледне. Тя леко го погали.

— Умолявам те, недей.

Той се отърси от ръката ѝ, като че ли тя беше досадно животинче, и отново я бутна встрани. Без да мисли, тя се хвърли на врата му и здраво го прегърна. Беше решена да се бори докрай.

— Рейналф — прошепна тя в ухото му, — желая само теб и ти го знаеш. Исках просто да използвам сър Робин. Исках да ми помогне да избягам. Нищо повече.

Усети колебанието му — едва доловимо отпускане на мускулите. Той все още не я поглеждаше.

— Спомни си, че за мен не си заслужава да се умре — напомни му тя.

Неговите собствени думи отекнаха в главата му. Да, той го беше казал и тогава наистина мислеше така, но сега не беше сигурен. Въпреки дивата ѝ природа и омразата ѝ към него, желаше тази жена така, както не беше пожелавал никоя друга. И ако трябваше, щеше да се бори за нея. Като осъзна това, се стъписа. Погледна лицето ѝ и си спомни как същата тази сутрин го беше молила за нещо съвсем различно.

— Нямам намерение да умра. — Гневът му се беше стопил. — Дори за да ти доставя удоволствие.

— Аз не искам смъртта ти — каза Лиз-Ан на пресекулки, като разбра скрития смисъл на думите му. Въпреки мъката, която той беше причинил на семейството ѝ, тя не искаше да го види мъртъв. Объркването, в което се намираше, се отрази в очите ѝ. Погледна го изпитателно. — Ти наистина ме познаваш по-добре и от мен самата.

Той присви очи и също я погледна изпитателно. Тя разбра, че е изпаднал в нерешителност, и продължи да настоява.

— Моля те — прошепна отново.

Той погледна към Робин, който стоеше и ги наблюдаваше, смръщи вежди и отново погледна лицето ѝ.

— Ще престанеш ли да ми се съпротивляваш? — попита я той.

Дъхът ѝ спря, като чу какво условие ѝ поставя.

— Не мога да обещавам това. Има много неща, които са се случили преди и които не мога да забравя.

Той повдигна вежди.

— Много добре. Значи дуелът ще се състои. — Прекъсна прегръдката и направи опит да я отстрани от себе си.

— Не, ще се опитам — каза тя отчаяно и притисна дланите си към гърдите му. — Ще се опитам да не се съпротивлявам.

Рейналф не искаше тя да долови, че гневът му вече беше изчезнал напълно. Отново беше готов да прояви търпение.

— И няма повече да се опитваш да избягаш?

Силно пребледняла, тя се съгласи.

— Да, няма да правя повече опити. Но, ако Джилбърт...

— Ще се съгласиш да останеш при мен, докато аз...

— Имаш думата ми.

Невярващ на ушите си, Рейналф се обърна към Робин.

— Предизвикателството е оттеглено. Остави ни сами.

Без да каже дума, младият рицар влезе в замъка. В напрегнатата тишина, която последва, Лиз-Ан отново седна на пейката. Рейналф я последва, но остана прав, загледан в тъжното ѝ лице. Махна цветето от косите ѝ и най-последно проговори.

— Той ли ти даде това?

Тя инстинктивно се опита да си го върне, но не успя.

— Не — отговори. Сключи ръце в скута си и съсредоточи поглед в тях. — Сама си го откъснах.

— И как се озова тук? Не мога да повярвам, че така лесно си изиграла охраната, която поставих пред вратата ти. — Въздъхна и се сети, че думите му са абсурдни. Все забравяше, че тя не прилича на никоя друга жена. — Или може би си успяла да го направиш? — добави той.

Тя поклати глава.

— Те дори не знаят, че съм излязла.

Рейналф погледна отвесните стени на замъка.

— Не може да си се спуснала през прозореца — заключи той, макар че нямаше да се изненада много, ако разбереше, че е нарязала чаршафите и ги е използвала като въже.

— Не, минах по тайния проход, който открих.

Разбира се! Рейналф се обвини, че не беше помислил за съществуването на такъв проход. Обикновено тайни стълби имаше във всеки замък, за да може да се избяга по тях по време на обсада. Много по-често обаче те се използваша, за да улесняват прелюбодеянията. Изнерви го колко невнимателен беше станал.

— И си мислеше, че ще избягаш, а? — попита той, като повдигна лицето ѝ към своето.

Тя сви рамене.

— Отначало само скуката ме накара да тършувам из стаята. Искях да се позабавлявам.

— Но по-късно... — подпита я той.

— Да, след това ми хрумна, че по тайния проход мога по-късно да избягам.

Устните му представляваха само тънка резка.

— Според новото ни споразумение, Лиз-Ан, на тези опити ще бъде сложен край.

Тя спусна клепачи.

— Ти няма да допуснеш да го забравя, нали?

Рейналф я вдигна от пейката и я притисна в прегръдките си.

— Хайде, докажи ми, че думите ти са били истина.

Тя сложи длани на гърдите му и поклати недоумяващо глава. Не знаеше какво иска от нея. Той се наведе към устните ѝ. Бавно прокара език по долната ѝ устна. Лиз-Ан се задъха, макар докосването да бе кратко, и се зачуди на бързата реакция на тялото си. Дали някога ще може да разбере защо става така?

— Покажи ми, че ме желаеш — каза той.

Сега тя разбра за кои нейни думи говореше той. Да, не беше го излъгала. Не беше ги казала просто от отчаяние. Със затворени очи, го целуна така, както той ѝ беше показал по-рано същата сутрин. Отначало като припламващ пламък, после желанието ѝ се разгоря. Крайниците ѝ като че ли натежаха. Цялата беше предчувствие за онова, което той ѝ беше обещал, но не беше изпълнил. Притисна се в него и потръпна сладостно, когато усети доказателството за надигащата се и у него страст. Когато откъсна устни от неговите, тя беше замаяна и щеше да падне, ако той не я беше хванал за рамото.

— Доволен съм да разбера, че си казала истината. За нещастие, мястото не е подходящо, за да продължиш да ме убеждаваш. — Поведете я по пътеката. — Хайде, искам да ми покажеш тайния проход.

Съвзела се достатъчно, Лиз-Ан забърза след него.

— Оттук — каза тя и посочи ниската пролука, скрита зад розовите храсти. Наведе се и изчезна вътре.

За Рейналф не бе така лесно да я последва, но и той успя да мине през вратата.

— Нашата стая е на третата площадка — каза тя и затвори вратата след тях.

Настъпи пълен мрак. Той я хвана за ръката.

— Не носиш ли факла?

— Не, не се сетих — прошепна тя и усети, че лицето му е само на няколко сантиметра от нейното. — Но мракът не може да ме уплаши.

— Не, аз дори не си го помислих, Лиз-Ан. Знам, че много малко неща могат да те уплашат. Но можеше да си счупиш врата!

— О, за това ли...

Той мина пред нея, плъзна ръката си по нейната, докато намери пръстите ѝ, склучи своите около нейните и я поведе нагоре. Когато стигнаха първата площадка, тя стисна ръката му, с което му даде знак, че иска да спрат.

— Само да надникнем — прошепна тя и се обърна към вратата.

Искаше да ѝ откаже, но нещо, може би детинското ѝ вълнение, го накара да ѝ се подчини.

— Добре — съгласи се той с дълга, примирена въздишка.

Тя освободи ръката си от неговата и лесно намери тайната ключалка. Отвори тихо вратата и в прохода нахлу светлина. Видя се гърбът на гоблен. Когато отвори по-широко вратата, до тях достигнаха гласове. Ръката на Рейналф я спря.

— Достатъчно — прошепна той и започна да притваря вратата.

Гласът на сър Хамил, който говореше доста високо, достигна до ушите им.

— Ти си сгодена за друг, Елспет!

— Този дърт козел! — отговори Елспет.

— Той ще ти бъде добър съпруг. Богат е...

— И Рейналф Уордю е богат. Той ще ми бъде още по-добър съпруг. — Гласът ѝ звучеше пронизително. Беше ядосана. — Искам да се омъжа за него.

Лиз-Ан обърна рязко глава и удари Рейналф по брадичката.

— Той ще ми предложи, татко. Знам, че ще го направи.

— Не, Елспет, не мисля така. Струва ми се, че жената, която дели леглото му, го задоволява достатъчно.

— Тази курва! Тя не е дама, а уличница! Той сам го каза вчера. Забеляза ли как погледът ѝ го следва навсякъде?

Лиз-Ан се чувстваше така, сякаш ѝ бяха ударили плесница. В очите ѝ се появиха сълзи. Отдръпна се от вратата и се подпря на студената каменна стена.

— Елспет — продължи да я укорява сър Хамил, — не знаеш какво говориш.

— Не знам, така ли? Сигурна съм, че той скоро ще си потърси нова съпруга и тогава ще захвърли тази уличница като непотребен парцал.

Трепереща, Лиз-Ан гледаше неподвижната фигура на Рейналф, която се открояваше на прага. Макар да не можеше да види реакцията му, усещаше, че е напрегнат.

— Достатъчно, Елспет. Мъжът е вдовец съвсем отскоро, за Бога. Съмнявам се, че е готов отново да поеме бремето на брака. Аз не бих го направил, ако бях на негово място.

— Да, но ти имаш деца, наследник. А той няма.

Макар да не искаше да слуша повече, макар да беше болезнено, Лиз-Ан научи много повече неща за Рейналф през тези десет минути, отколкото през изминалите четири дни. Странно, но тя не беше се сетила за възможността той да има съпруга...

— Няма повече да говорим за това, дъще. — Сър Хамил решително сложи край на разговора.

Миг по-късно друга врата силно се затръшна. Вибрациите се почувстваха и в стената, на която Лиз-Ан беше подпряла гръб. Рейналф затвори внимателно вратата.

— Ела — каза той и поведе Лиз-Ан.

Тя мъчително преглътна. Гърлото ѝ се беше свило от мъка. Не можеше да се концентрира върху стъпалата. До третата площадка оставаха само няколко, когато тя се препъна и започна да пада. Рейналф здраво я сграбчи, дръпна я и я сгуши в прегръдките си.

— Шшт — прошепна той в ухото ѝ, когато чу първите ридания, изтръгнали се от гърдите ѝ.

Тя прехапа устни и силно си пое дъх.

— Нищо хубаво не произлиза от подслушването на чужди разговори — каза той нежно и прокара палци под очите ѝ, за да изтрие сълзите.

Тя се опита да се отскубне от прегръдките му, за да откаже предложената ѝ утеха.

— Излъгах — каза тя простичко, но гласът ѝ беше напрегнат.

— Пак ли? — Той, като че ли се развесели от признанието, за което моментът не беше особено подходящ.

Тя кимна. А после си спомни, че той не я вижда, затова каза:

— Страхувам се от мрака.

— Защо? Няма нищо, което да съществува в мрака, а да го няма на дневна светлина.

— Грещиш — каза тя и отблъсна опита му да я притисне до себе си. — Има сънища и спомени, от които не мога да избягам и които съществуват само на тъмно.

Сънища? Рейналф си спомни за нощта, когато беше станал свидетел на кошмара ѝ.

— Какво те измъчва, Лиз-Ан?

Тя се поколеба, преди да отговори.

— Аз... страхувам се, че някой ден Джилбърт ще ме изостави. — Гласът ѝ едва се чуваше. — И тогава ще бъда наистина сама.

Рейналф се изненада от силата на ревността, която думите ѝ породиха в сърцето му. Брат ѝ се радваше на абсолютната ѝ преданост — нещо, на което той не смееше дори да се надява. Да, а също така и на нейната любов. Беше шокиран от онова, което едва сега призна пред себе си. Това ли искаше той? Любовта ѝ? Незабавно отхвърли мисълта, но тя се върна.

— В живота никога няма сигурност — каза дрезгаво.

Тя мълчеше. Само дишането ѝ се чуваше в тясното пространство на прохода. Минаха няколко минути, преди да проговори отново.

— Струва ми се, че най-много от всичко се страхувам от теб, Рейналф.

Беше се досетил. Не веднъж беше виждал страха, изписан на лицето ѝ, отразил се в очите ѝ, но до този момент не се досещаше за силата на чувството. То беше по-силно от разума ѝ. И отговорът се намираще някъде там, в онази част от нейния живот, която тя криеше от него.

— Ами миналото? — попита той, защото знаеше, че там ще намери ключа към загадката.

— Ти си миналото, настоящето и... бъдещето. Ти си навсякъде и аз не мога да избягам от теб. — Беше повишила глас. — Защо се върна? Бях доволна все пак!

Той я притисна към себе си.

— Наистина ли, Лиз-Ан? Аз не мисля така.

— Бях — заяви тя, но гласът ѝ прозвуча неуверено, като че ли се опитваше да убеди сама себе си.

Той намери лицето ѝ в мрака и нежно го погали.

— В Пенфорк ти говореше, че сме се срещали и преди. Каж ми в какви прегрешения ме обвиняваше! Не си спомням да съм те виждал някога преди онзи ден в залата на лорд Лангдън. Мисля, че не бих те забравил, ако те бях зърнал дори само за миг.

Тя трепереше, но се отдръпна от топлината на тялото му.

— Не мога, защото тогава още повече ще се страхувам от теб.

Напомни си, че трябва да е търпелив и да потиска непрекъснато гнева си.

— За Бога! — извика той.

Ядосан се обърна и я дръпна по малкото останали стъпала, наведе се и затърси ключалката. Намери я, отвори вратата и бутна Лиз-Ан в стаята пред себе си. Тя застана до прозореца с ръце, склучени на гърба. Рейналф ѝ хвърли поглед, изпълнен с копнеж. После отиде до другата врата и я отвори широко. Двамата мъже, които стояха там, се обърнаха и усмивките замръзнаха на лицата им, когато видяха господаря си.

— Милорд! — извика единият от тях. — Но... как... ?

— Изпратете да повикат Геоф! — изкрещя Рейналф и затръшна вратата.

Застана до Лиз-Ан.

— Тази вечер трябва да свърша много работа, а не мога да те оставя сама. Геоф ще стои при теб, за да не правиш повече бели.

— Аз ти дадох думата си. Повече няма да се опитвам да избягам — възпротиви се тя.

— Да, но аз не мога да ти вярвам, докато ти ми нямаш доверие. Ясно ли е?

Тя кимна.

— Добре.

Той тръгна към вратата.

— И не подлагай момчето на мъчения — добави той, отиде до легена и напръска лицето си с вода. — Ако Бог е рекъл, утре сутринта вече няма да сме тук — прошепна той.

— Къде ще отидем?

Той се обърна към нея. Тя му подаваше хавлия.

— Това не е твоя грижа.

Тя кимна и започна да попива водата от лицето му. Жестът ѝ го изненада и той стоеше, неспособен да направи каквото и да било. Просто я гледаше.

— Готово — каза тя и отстъпи назад.

Той я гледа още известно време, а после каза:

— Не искам от теб пълно подчинение. Искам твоя огън, особено в леглото си. Просто не искам между нас да има спорове, кавги.

— Аз не съм ти се подчинила, не се страхувай — побърза да го успокои тя. — Просто изпълнявам задълженията си на слугиня. Нали, все пак, не съм дама, а?

Той повдигна вежди. Какво ли беше намислила сега?

— Трябва да се срещеш — предложи му гребена тя, като хвърли поглед към косата му, която беше в безпорядък.

Той взе гребена и седна на дървения сандък.

— Ти трябва да го сториш. Такива са слугинските ти задължения — обясни ѝ.

Лиз-Ан скръцна със зъби и пое гребена от протегнатата му ръка.

— Нежно — нареди ѝ той.

Тя коленичи до него и прокара гребена през великолепните му коси. За разлика от нейната, неговата коса лесно се подреждаше. Не образуваше възли. Задачата ѝ беше направо приятна. Когато Рейналф внезапно я придърпа в скута си, сърцето ѝ подскочи.

— Непрекъснато се чудя как си се сдобила с това — попита той и посочи изкривения ѝ палец.

Тя се опита да издърпа ръката си, но не успя.

— Злополука — каза кратко, като се опита да прогони от съзнанието си всички кошмарни спомени, които изплуваха. Не искаше повече да мисли за онази злополука, която я тревожеше и подновяваше борбата, която водеха тялото, сърцето и умът ѝ.

— Разкажи ми за съпругата си, Рейналф — каза тя, внезапно променяйки темата.

Той присви очи толкова силно, че те заприличаха на две тъмни цепнатини.

— Вече знаеш повече, отколкото бих искал — каза той.

— Знам само, че вече не е жива.

— И това е достатъчно — измърмори Рейналф и веднага изпадна в лошо настроение при спомена за невярната Арабела.

— Но...

Силно почукване на вратата накара думите да замрат на устните й. Рейналф я вдигна от скута си и отиде да отвори вратата.

— Викали сте ме, милорд — каза вместо поздрав Геоф.

Рейналф му направи знак да влезе, докато самият той остана на прага.

— Геоф, искам да останеш при Лиз-Ан, докато аз приключа делата си със сър Хамил.

Скуайърът изглеждаше силно объркан. Изкриви врат, за да види охраната, поставена пред вратата.

— Изглежда — продължи Рейналф, — тя е открила таен проход, който води към градината. Заварих я там. Не искам да прави повече проучвания.

Лиз-Ан смръщи вежди. Геоф кимна.

— Ще я пазя, милорд.

Рейналф я изгледа предупредително и излезе.

— Е — каза Лиз-Ан, когато няколко минути изминаха, а нито един от двамата не беше проговорил, — искаш ли да ти покажа как да използваш тази кама?

Геоф опипа оръжието с пръсти и се усмихна.

— Мисля, че игра шах би била по-безопасна.

— Шах? — Тя направи гримаса. — Да местим онези смешни малки фигурки по дъската? Ако питаш мен, тази игра няма никакъв смисъл.

Интересът на Геоф беше събуден.

— Значи не можеш да играеш, така ли?

— Знам правилата, но никога не съм изпитвала интерес.

— Аз ще те науча — заяви скуайърът. Отвори вратата, размени няколко думи с охраната и пак се обърна към нея. — Ако имаме късмет, Аарон ще ни намери дъска и фигури.

Лиз-Ан сви рамене.

— Добре. Но те предупреждавам... аз бързо се уча.

ГЛАВА 13

Напуснаха Килиън на другата сутрин, още преди първите проблясъци на зората да огреят нощното небе. По причини, неизвестни на Лиз-Ан, Рейналф стоеше на разстояние от нея през следващите три дни на непрекъсната езда. На втория ден той ѝ даде малко конче, за да язди сама. Но на нея ѝ липсваше присъствието му. Не веднъж, докато пришпорваше кончето да препуска по-бързо, тя се улавяше, че мисли за ръцете на Рейналф, които я обгръщат, за бедрата и широките му гърди, които топят гърба ѝ. Липсваше ѝ не само утехата на тялото му. Рейналф беше мил с нея и не направи повече опити за физическа близост. Спеше на пода до походното легло. И не само това, той като че ли се беше отдалечил и емоционално от нея. Тя предположи, че вече се е уморил от нея, и се опита да се примири с тази мисъл.

В късния следобед на третия ден направиха лагер в покрайнините на Лондон. Нетърпеливи да продадат нещичко, амбулантните търговци нападнаха лагера и започнаха да предлагат сладки, бонбони, вино, платове, панделки — всичко. Гледката си заслужаваше да се види. Настанила се на един огромен камък, Лиз-Ан наблюдаваше добродушното пазарене между един от рицарите и продавач на пасти. Накрая продавачът отстъпи, взе предложените пари, които бяха по-малко от първоначално поисканите от него, и подаде пастата на рицаря. Като мърмореше недоволено, той размени още три малки сладки срещу монетите, които рицарят му предложи. Към Лиз-Ан се приближи набита жена с престилка и ѝ предложи разноцветни панделки, като се усмихна подканващо с беззъбата си усмивка. Когато видя богатия избор от панделки, очите на Лиз-Ан светнаха. Тя обаче нямаше пари, с които да си купи каквото и да било. Със съжаление поклати глава и обърна глава към мястото, където бяха застанали Рейналф и Уолтър — в близост до конете. Макар да бяха далеч и да не можеше да чуе нито дума от разговора, предположи, че разговарят за неща, които са от особена важност. Беше забелязала завръщането на Уолтър от града. Без съмнение, носеше важни новини от краля.

— Милейди — настоя набитата жена и дръпна Лиз-Ан за ръкава, — ето тази ще изглежда особено добре на черната ви коса.

Лиз-Ан откъсна поглед от мъжете и го насочи към жената.

— Нямам пари. — И показва празните си длани.

Жената се замисли за миг, стиснала здраво устни, а после се отдалечи, като поклащаше огромните си бедра. Геоф и Роланд се засмяха високо и намигнаха на Лиз-Ан, когато тя обърна към тях лицето си, на което се четеше разочарование. Плъзна се по гладката повърхност на камъка и отиде в палатката на Рейналф, където с благодарност се изтегна на леглото.

Навън беше паднал пълен мрак, когато Геоф пристигна с вечерята. Храната беше богата, защото амбулантните търговци ги бяха снабдили с доста неща. Хранеха се в относителна тишина и когато свършиха, разпънаха малка шахматна дъска на пода на палатката. Не беше изненадващо, че Лиз-Ан отново загуби — за пети път.

— Играеш все по-добре — похвали я Геоф, събра фигурите в шепи и ги пусна в чантата си.

Тя сви рамене.

— Играта ми се струва все по-лесна. Не разбирам защо продължавам да се боря да не ми вземеш някоя фигура. Та те са толкова много.

Той се засмя, изправи се и ѝ протегна ръката си, за да ѝ помогне да стане.

— Трябва ти практика — каза той. — Много, много упражнения.

Тя се усмихна.

— Знаеш, нали, че някой ден ще те победя.

— Значи ще останеш при лорд Рейналф? — попита той.

Тя се съвзе, но не преди Геоф да види объркването и почудата, изписали се на лицето ѝ.

— Нямам кой знае какъв избор по този въпрос — отговори тя.

— Мисля, че имаш повече възможности, отколкото съзнаваш, милейди.

Лиз-Ан мълчаливо го изслуша и запомни думите му. Сметна, че те са обезпокоителни, затова ги зарови надълбоко в подсъзнанието си. Усмихна му се и каза:

— Значи ще трябва по-скоро да те победя.

Геоф отметна платницето на палатката и вече на входа, каза:

— Не се съмнявам, че ще успееш. — И ѝ се усмихна, преди да излезе на хладния нощен въздух.

Лиз-Ан скръсти ръце на гърди и започна да си припомня ходовете, които бяха довели до нейното изпадане в мат. Той беше толкова умен!

Няколко минути по-късно, когато Рейналф влезе в палатката, тя скочи на крака.

— Ти си се нахранила — каза той, като забеляза таблата с храната.

— Да, вечеряхме заедно с Геоф — отговори тя, — но оставихме предостатъчно и за теб. — Обърна се и отиде до легена с водата.

Рейналф седна, изу ботушите си и започна бързо да се храни. През цялото време не отдели погледа си от Лиз-Ан, която се приготвяше за сън. Когато тя започна да съблича роклята си, сърцето му заби по-учестено. Тъй като през последните няколко нощи той не спеше в едно и също легло с нея, тя си лягаше с тънката шемизета, за да ѝ бъде по-топло. Гледаше я как разресва дългата си коса и ставаше все по-неспокоен. Бутна таблата с храната и се приближи до нея. Тя го погледна въпросително, после му подаде гребена. Той седна на леглото, придърпа я между бедрата си и започна да разресва гъстата ѝ коса. Търпеливо работеше с гребена, докато най-последно косата ѝ заблестя в цялото си великолепие. Хвърли гребена встрани и зарови пръсти в косите ѝ. Погали нежно бузата ѝ, прибра косата ѝ на тила и я завърза с яркозелена панделка. Малко по-надолу завърза още една — яркочервена, а още по-надолу — червена, с цвета на узрели малини. Лиз-Ан седеше със затворени очи и мислеше само за топлината, която струеше от мускулестите му бедра. Струваше ѝ се, че е минало безкрайно време от последната му ласка. Наистина ѝ липсваше докосването на ръцете му. Когато той престана да се движи, тя се върна в настоящето. Изпълнена с подозрение, обърна глава и го погледна. Той ѝ се усмихна, а после топло я целуна по устните. Тя не можеше да си обясни защо изпита чувство на загуба, когато той се отдели от нея. Погледна несигурно встрани и докосна с пръсти сплетената си коса. И веднага напипа панделките — коприната беше хладна и приятна на допир. Нетърпеливо преметна плитката през рамо и ахна при вида на богатите им цветове. Докосна всяка една по ред.

— О, Рейналф — възкликна тя, — прекрасни са! — Усмивката очерта трапчинките ѝ. Тя вдигна към него очите си, грейнали от щастие.

Той също ѝ се усмихна. Да, тази жена беше много специална. Тя се биеше като мъж, но се топеше в ръцете му, поддаваше се на ласките му. Искаше този миг да трае вечно. Искаше усмивката ѝ никога да не изчезва. Блясъкът на очите ѝ да бъде само за него. Искаше устните ѝ да нашепват думите, които жените казват на мъжете, които обичат. Да, това искаше най-много — Лиз-Ан да признае, че е негова. Ако го направеше, той нямаше да ѝ позволи да си отиде. Ако не успееше да я подчини на волята си до пристигането на брат ѝ...

Лиз-Ан продължи да го гледа, учудена от топлината на погледа му. Той беше толкова красив, че сърцето ѝ се свиваше. Обстоятелствата, които ги бяха срещнали и събрали, вече нямаша значение. Те принадлежаха на миналото — минало, в което тя вече не беше сигурна. Импулсивно го прегърна, при което двамата се търкулнаха върху леглото. Ръцете му я държаха здраво през кръста, а очите му не се отделяха от нейните.

— Благодаря ти, Рейналф — каза с глас, станал странно дрезгав. — Много мило, че си помислил за мен.

А после леко го целуна по устните. Озадачи го това, че тя доброволно го дари с ласките си. Дни наред изпитваше непрестанен глад за близостта ѝ. Всеки път, когато я погледнеше, чувстваше напрежение в слабините. Но беше решил, че ще даде време и на нея, и на себе си да осъзнаят чувствата си, затова избягваше близостта ѝ. Знаеше, че ако я докосне, може да изгуби разума си. Прие с радост дълбоката ѝ целувка и ѝ отвърна с нарастващо желание. Членът му мигновено се втвърди и се притисна до мекото хълмче между бедрата ѝ. Господи, каква нужда имаше от нея! Въздържанието и търпението, които си беше наложил през последните дни, бързо се стопиха, като да не ги е имало. На тяхно място се разгоря дива страст. Плъзна ръка по гърба ѝ, зарови пръсти в косата ѝ, а после хвана здраво главата ѝ и задълбочи целувката. Езикът му се опиваше от близостта с нейния, искаше да получи всичко от нея. Тя тихо простена и се притисна към него. Когато почувства ръката ѝ да се плъзга по гърдите му, а после и надолу към бедрото му, той я хвана и я постави върху твърдата си и топла мъжественост. Без колебание, тя склучи пръсти около члена му

и отново простена тихо. Отначало плахо, тя се притисна до него и започна да върти бедрата си — движение, което го накара почти до полуда. Не беше изпитал такова неконтролируемо желание дори с първата жена, която беше имал. Всяка клетка на тялото му гореше от дива нужда, трупаше се напрежение, което се фокусираше в онази негова част, която искаше час по-скоро да бъде освободена. Придърпа я на леглото толкова силно, че то се прекатури. Загубил вече напълно контрол над себе си, той погледна в очите ѝ. Трябваше да се увери в нейната страст, преди да вземе крайното решение — да я притежава напълно. Лиз-Ан усети погледа му, повдигна клепачи и му се усмихна.

— Вече достатъчно голяма ли съм? — попита тя. Шепотът ѝ прозвуча като залп в тишината, изпълнена с очакване.

— Да, тази нощ ще бъдеш моя, Лиз-Ан. Мои ще бъдат и тялото, и душата ти.

В очите ѝ се появи странно пламъче. Може би беше страх? Желаше го безразсъдно, силно, но в думите ѝ се усещаше и нещо друго.

— Аз... аз... Страх ме е — призна тя и спусна клепки над великолепните си зелени очи.

Рейналф усети, че тя му се изплъзва. Целуна я страстно, погали цялото ѝ тяло и наново запали огъня в нея. Тя се заизвива неудържимо в ръцете му. Когато започна да диша тежко, на пресекулки, той повдигна мекото ѝ, податливо тяло и бързо го освободи от дрехите. А после, също така бързо, се съблече. Когато се обърна към Лиз-Ан, видя смайването в очите ѝ, предизвикано от вида на огромния му член.

— Лиз-Ан, какво има? — попита той, изправи леглото и я придърпа върху него.

Прегърна я здраво и я залюля. Очевидно, можеше отново да я загуби. Тялото ѝ постепенно ставаше по-твърдо и неподатливо. Стана почти невъзможно да я държи. Погледът ѝ се спря първо на гърдите му, после дълго се задържа върху устните и най-после стигна до очите му.

— Не разбирам — каза тя. — Не може да съм сбъркала...

Тъй като нуждите на тялото му потискаха ума му, Рейналф дори не се опита да разбере смисъла на думите ѝ. Той отчаяно я прегърна и отново потърси устните ѝ. Отначало тя се съпротивляваше, обърна главата си настрани и отказа да му поднесе устните си, но огънят в тялото ѝ не можеше да бъде потушен лесно. Рейналф се възползва от

слабостта на плътта ѝ. Обсипа с горещи целувки пламналата ѝ кожа, а ръцете му непрестанно галеха тялото ѝ, докато то затрепери неудържимо. Настоятелните му опити да върне изгубеното накрая победиха. Тя се разтопи в ръцете му. Желанието отново гореше в нея. На лицето ѝ се изписваха последователно различни чувства. Като видя това, Рейналф докосна много нежно първо босите ѝ ходила, после добре оформения глезен, погали ямката на коляното ѝ и най-накрая стигна до бедрата. На тях отдели особено внимание. Дълго гали нежната кожа от вътрешната им страна, докато се осмели да докосне блестящите черни косми, покриващи венериния ѝ хълм. Тя задиша учестено и потръпна, кожата ѝ беше станала непоносимо гореща. Очите им се срещнаха. Бавно, съвсем бавно, той плъзна ръцете си нагоре и обхвана твърдите ѝ, набъбнали гърди. Прокара палци по зърната, които веднага отговориха на ласката.

— Рейналф — въздъхна тя, — моля те, облекчи болката ми.

— Сигурна ли си, че искаш? — попита той, като че ли не вярваше на ушите си. Не мислеше, че ще може да се спре дори тя да го помолеше за това.

— Да. — Думите ѝ бяха леки като дихание.

Рейналф нямаше нужда от окуражаване. Постапи единия си крак между бедрата ѝ и покри тялото ѝ със своето. Тя се изви в дъга към него и заби нокти в хълбоците му, като инстинктивно очакваше навлизането му в тялото ѝ. Твърдият му член се притисна в меката ѝ плът в радостната тръпка на очакването. Той не искаше веднага да се възползва от утехата, която нейното тяло предлагаше.

— Не бива да бързаме. Трябва да си напълно готова да ме приемеш — каза той задъхано. — Така ще те боли по-малко.

Тя го погледна. По очите ѝ виждаше, че не го разбира. А после въздъхна, изпълнена с наслада, когато той пое едното ѝ зърно в устата си и го засмука. Там, където телата им се допираха, се породил топлина и влага. Ръцете и устните му я галеха умело и изтръгваха от гърлото ѝ стонове и въздишки. Той се повдигна на лакът и ръката му обхвана мекото топло хълмче. Тя извика и се притисна в дланта му. Пръстите му нежно разтвориха гънките плът, които скриваха входа към горещата ѝ пулсираща сърцевина. Беше влажна и тръпнеща в очакване. Треперещ от възбуда, той навлезе в нея бавно, докато стигна до тънката мембрана, свидетелството за нейната девственост. Той изпита

огромно облекчение. Беше се надявал, че ще е първият, но не беше абсолютно сигурен. Все пак тя беше на осемнайсет години, а повечето момичета се омъжваха още на четиринайсет.

Неспособна да чака повече, Лиз-Ан рязко вдигна бедра и го пое в себе си. Извика изненадано при последвалата болка, която я заля на вълни. Той беше така огромен, че тя беше сигурна, че я е разкъсал на две. Опита се да се отдръпне, но нямаше накъде. Той потъна още по-дълбоко в нея. И спря, защото искаше да ѝ даде време да свикне с усещането, макар забавянето да беше особено мъчително за него. Тя бавно се отпусна, което беше знак за него, че може да продължи. Прошепна името ѝ, покри устата ѝ със своята и започна да се движи — отначало бавно, а после, когато усети пробуждането на тялото ѝ, по-бързо. Ръцете ѝ се плъзгаха по гладката му кожа и увеличаваха удоволствието му, заличаваха всички съмнения у него, че тя го желае. Той обхвана бедрата ѝ с ръце, за да ѝ помогне да се движи в ритъм с него. Болката беше изчезнала. На нейно място се беше появила сладка нега. Лиз-Ан инстинктивно следваше движенията на тялото му, разтвори по-широко крака, за да го приеме още по-надълбоко. Беше се отдала изцяло на страстта. Ноктите ѝ оставяха следи по гърдите и гърба му, устните ѝ тихо шепнеха името му. Зад притворените клепачи очите ѝ виждаха как тялото ѝ се издига нагоре, как се стреми към нещо великолепно, но все още изплъзващо се. Тя знаеше, че то си струва дългото очакване. В утробата ѝ гореше огън, изпитваше дълбока нужда от ласките му. Отчаяно се стремеше към кулминацията. Едва дишаше. Дъхът излизаше от ноздрите ѝ горещ, на пресекулки...

Съвсем близо до върховното удоволствие, Рейналф чу нейния вик на задоволство и почувства ритмичното свиване и отпускане на плътта, която обгръщаше члена му. Темпото, което наложи, стана бясно, неудържимо. Нуждата го тласкаше напред, той повдигаше тялото ѝ от леглото, за да го почувства по-добре. Най-после. Тялото му се напрегна, той отметна глава назад и извика. Семето му се изля в топлата ѝ подканваща плът. Никога преди, с никоя друга жена, не беше постигал такава пълнота на чувствата. Сливането беше нещо повече от обикновена страст, макар много да му се искаше да върва в обратното. Каква ли магия ѝ даваше тази власт над него? Той се отпусна върху гърдите ѝ, меки като възглавница, и зарови лицето си във влажната ѝ коса. Тялото му все още тръпнеше сладостно. Сърцата и на двамата

биеха силно. Лежаха неподвижни, докато страстта бавно угасваше, задоволена, в телата им.

Лиз-Ан обърна глава и го погледна. Далечният пламък на свещта осветяваше лицето му. Сега чертите му бяха отпуснати и по-меки, дългите му светли мигли хвърляха сенки по бузите му, устните му също бяха отпуснати, меки. Тя смръщи чело, когато осъзна какво се бе случило. Рейналф я беше любил и това ѝ беше доставило огромно удоволствие. Тя прехапа устни. Не разбираше тези странни чувства, които владееха сърцето ѝ и предизвикаха хаос в ума ѝ. И най-много от всичко я озадачаваше това, че тялото на Рейналф вече нямаше онзи ужасен, отворотелен белег. Беше сигурна, че това е той. Не можеше да бъде друг човек, защото не можеше да има двама души, които да си приличат толкова много. Всичко друго си беше същото — ръстът му, телосложението, очите и най-вече косата! Дали не си беше въобразила, че вижда белег? Или може би си го беше измислила? Спомените се върнаха съвсем живи и тя отново видя белега. Не, не се беше излъгала. Погледна отново лицето му и я обхвана паника. Сълзи на разкаяние се появиха в очите ѝ, студени пръсти сграбчиха сърцето ѝ толкова силно, че я заболя.

Шестото чувство на Рейналф го предупреди за промяната в нейното настроение. Вдигна глава и погледна Лиз-Ан право в разплаканите очи. Тя потисна риданията си и извърна глава. Рейналф не можеше да повярва. След като се бяха любили, след като бяха стигнали заедно до върха, тя щеше да развали всичко с тези сълзи.

— Защо плачеш? — попита я той и хвана брадичката ѝ с ръце, за да не може тя да избегне погледа му.

Тя дълго го гледа. Той загуби търпение и я разтърси.

— Какво не е наред с теб? В един момент си огън в ръцете ми, а в следващия ставаш като парченце лед! — Арабела. В паметта му изплува образът на красивата жена, която беше негова съпруга. Тя правеше същото — играеше си с чувствата му. Те като че ли бяха любимата ѝ играчка. — Господи! — почти проплака той. — Напомняш ми за моята съпруга!

Лиз-Ан отново го погледна.

— Сега, след като получи каквото искаше, след като си отмъсти, ще ми позволиш ли да се върна в Пенфорк?

Гняв, дълбок и неудържим, го завладя.

— Не съм взел от теб нищо, което да не си ми дала доброволно — остро ѝ напомни той. — Не съм те изнасил.

Спомените извикаха гнева на Лиз-Ан — гняв, който можеше да съперничи достойно на неговия.

— Но щеше да го направиш!

— Ако това ти носи утеха, можеш да вярваш в него — каза той троснато. — Аз ще ти кажа само, че тази нощ беше първата и че ще има още много нощи, в които ще правим любов. — Освободи тялото ѝ от своето, легна до нея и втренчи поглед в кръвта, свидетелство за нейната девственост. — Ти си моя, Лиз-Ан, и ще те вземам всеки път, когато те пожелае. И те уверявам, че ти всеки път ще бъдеш съгласна.

— Надявам се да си доволен, защото вече никога няма да ти позволя да ме съблазниш с ласките си! Никога вече!

Тя придърпа завивките до брадичката си, но само секунда покъсно той ги дръпна силно надолу. Тя решително протегна ръка към тях, докато погледът му смело обхождаше тялото ѝ.

— Мразя те! — изпищя тя и покри гърдите си с ръце. — Мразя те! Мразя те! Мразя те!

— Може и така да е — каза той и плъзна длан по ребрата ѝ. — Но тялото ти не ме мрази, а това ми е достатъчно.

Неоспоримата истина на думите му я накара да притихне. Тялото ѝ желаше неговото, отговаряше на ласките му и тя не изпитваше разкаяние за постъпките си. Но нямаше да го признае пред него. Легна по корем и скри лицето си.

— Надявам се, че ще спиш удобно на пода, милорд — прошепна тя и се сгуши във възглавницата.

Рейналф се изправи и се загледа в извивката на хълбоците ѝ.

— Не, никога вече — отговори той и загаси свещта.

Върна се след миг, накара я да му направи място и легна до нея. Тя беше готова да побегне, рязкото ѝ движение почти прекатури леглото, но той я задържа и я грабна в прегръдките си. Тя се съпротивляваше, гневът ѝ беше противник, който той не можеше лесно да подчини на волята си. Но Рейналф беше търпелив, затова спокойно изчака тя да притихне. Ето сега, помисли си той, когато дръпна завивката над голите им тела, тя ще заплаче. Но тя не заплака. Не искаше да му покаже колко объркана се чувства. Той беше неин враг и

тя нямаше да му позволи да види слабостта ѝ, защото можеше да я използва срещу нея.

— Спи, Лиз-Ан — прошепна той. — А утре сутринта ще отидем да се видим с краля.

Тялото ѝ се вцепени.

— Ние? Ще отидем?

Той кимна в мрака.

— Да, ти ще ме придружиш.

Тя се завъртя и носовете им почти се допряха.

— Ще ме заведеш като своя пленница при краля? — попита тя недоверчиво. — Нима си толкова смел!

— Не, не такава е целта ми. Не съм чак такъв глупак. Но кралят настоя да те заведе при него.

— Но откъде той знае, че съм с теб? Сигурна съм, че не ти си му казал!

— Не, но в града има много уши и очи. Забелязали са те още при пристигането ни. Трябваше да те скрия.

Лиз-Ан не успя да скрие внезапно осенилата я мисъл. Изрече я на глас:

— И мислиш ли, че кралят ще одобри това, че си ме отвлякъл?

Рейналф я прегърна още по-здраво.

— А ти мислиш ли, че ще одобри това, че ти ме беше затворила в мазето и ме бе оковала, Лиз-Ан? Нима ще одобри раните, които ти нанесе на един от неговите предани барони? — Когато тя не отговори, той продължи: — Не мисли, че ще ми избягаш, като се обърнеш с молба към него. Той няма да се поколебае да те накаже за неуместното ти поведение спрямо мен.

— Как тогава ще обясниш присъствието ми?

— Ще дам толкова подробности, колкото да стане ясно, че оставаш при мен — каза той тихо — Нали не си забравила клетвата си, Лиз-Ан? Дори кралят не може да те освободи от нея.

Тя му обърна гръб.

— Правя всичко възможно, за да не я забравя — изръмжа тя, — но ти не бива да забравяш, че не можеш да пренебрегнеш кралската воля, нито пък... божията.

— Нито пък ти — отговори Рейналф.

На следващия ден, когато преминаваха през портите на Уестминстърското абатство, Лиз-Ан беше кисела, а Рейналф — замислен и като че ли отдалечен от нея. Не бяха разменили нито дума от предишната вечер и мълчанието започваше да става неудобно. Геоф яздеше тихо след тях, усетил настроението им. Макар да не знаеше какво е предизвикало поредното спречкване, усещаше, че то е сериозно. Чудеше се на безпокойството, което то предизвикваше у него. Наистина, беше започнал да харесва и дори да обича любовницата на господаря си. Дори може би я обичаше прекалено много, упрекна се той. Лиз-Ан се беше подчинила и яздеше на женско седло, както беше настоял Рейналф. Беше вдигнала надменно глава и не обръщаше внимание на любопитните погледи на хората, които ги срещаха из града. Скритото местенце между бедрата ѝ я болеше и ѝ напомняше за предишната вечер. Тя се отпусна назад, за да го облекчи от тежестта на тялото си, но не престана да мисли нито за случилото се, нито за виновника за него.

Гледаше спокойно как Рейналф слиза от коня и се приближава, за да ѝ помогне. Пренебрегна протегнатите му ръце и бърза като дух, вдигна полите си и скочи от другата страна, преди той и конят да са имали време да реагират. Оправи роклята си и му се усмихна кисело, когато той заобиколи коня и здраво я хвана за лакътя. Макар да мълчеше, очите му казваха много. Помогна ѝ да изкачи стъпалата, които водеха към замъка. Докосването му беше обезпокоително, но Лиз-Ан се опитваше да не мисли за мъжа, който крачи до нея. Огледа внимателно сградата, пред която се намираха. Уестминстър светеше като перла, наскоро достроен и обновен. За първи път Лиз-Ан го виждаше толкова отблизо. Когато предната година, заедно с Джилбърт, беше посетила кралския двор, Хенри и Елинор бяха отседнали в замъка Бермондси, който се намираше в източния, по-оживен край на града. Лиз-Ан беше впечатлена от великолепието му, макар непрекъснато да мислеше как да се освободи от присъствието на Рейналф.

Като влязоха, Рейналф размени няколко думи с един от войниците. Дватамата последваха мъжа, който ги поведе нагоре по стълбите, а после по един дълъг коридор. В неговия край войникът отвори една врата и им направи път, за да влязат. Рейналф побутна Лиз-Ан пред себе си, отново размени шепнешком няколко думи с

войника, влезе в стаята и затвори вратата Лиз-Ан застана в далечния край, с гръб към камината.

— Какво е това? — попита тя, обхождайки стаята с поглед.

— Докато сме тук, това ще бъде твоят апартамент — каза той и отиде до нея.

Тя повдигна вежди.

— Докато останем? — повтори. — Дълго ли ще останем в Уестминстър?

Той сви широките си мускулести рамене, които ясно се очертаха под тънката туника.

— Дотогава, докато е угодно на краля. Докато сме му необходими.

— Угодно? Необходими? — повтори тя, изпълнена с подозрения.

Защо крал Хенри я беше повикал в замъка, запита се за стотен път. Тя беше просто една от многото благороднички. Едва ли беше най-изтъкнатата сред тях. Защо беше това отношение? Погледът ѝ се зарея над главата на Рейналф и за втори път обходи стаята. Мебелите бяха прекрасни. Като осъзна значимостта на обстановката, ужас изпълни сърцето ѝ.

— О, не! — простена тя, отчаяно търсейки изход от новото положение.

Рейналф смръщи вежди и я хвана за рамото.

— Какво има?

— Кралят има намерение да ме омъжи, нали?

Той поклати глава. Не разбираше обърканите ѝ мисли, несвързаното ѝ говорене.

— Да се ожени за теб? — Той се засмя. — Кралят вече е женен за Елинор...

— Не! — Тя се отскубна и отиде до голямото легло, покрито с балдахин — Да ме омъжи за другото.

Рейналф я последва.

— За какво говориш?

— Не виждаш ли? — Тя разпери ръце, за да обхване с жеста си стаята.

— Лиз-Ан, обясни ми! Думите ти нямат смисъл! — каза той и я бутна върху леглото.

Тя поклати глава, легна по гръб и покри лицето си с ръце.

— Миналата година се опита да ме омъжи за сър Артър Фендъл — каза тя глухо. — Аз не исках и кралят много се ядоса.

— Отказала си? Предизвикала си краля?

Тя го погледна през разперените пръсти на ръцете си.

— Не точно...

— Престани с тази словесна игра. Какво точно се случи?

Тя въздъхна тежко и се повдигна на лакти.

— Направих така, че сър Артър да промени намеренията си и вече да не ме иска за съпруга. Толкова беше просто, наистина.

Рейналф нетърпеливо плесна с ръце, за да я подкани да продължи.

— Преборих се с него — призна тя и се изправи на крака.

— Какво? — Той приближи лицето си до нейното.

— Преборих се с него — каза тя и мина покрай него.

Рейналф я хвана за ръката и я завъртя с лице към себе си.

— Ще ми обясниш ли най-после?!

— Няма много за обясняване. — Като видя гнева, който разкриви чертите му, тя сви рамене. — Малко след като крал Хенри обяви, че ще ме даде за съпруга на сър Артър, този ужасен дребен негодник започна да се хвали, че вече е бил с мен в леглото. Чух едно особено нецензурно описание за това, как той... е, ти знаеш. Съвсем случайно — тя повиши глас, изпълнен със сарказъм — го ударих по носа.

Ужасът, изписан на лицето на Рейналф, я очарова. Протегна ръка, за да изглади бръчките, набраздили челото му.

— Не гледай така разтревожено. Не можеше да ми отвърне там, пред краля, макар че сигурно щеше да се опита по-късно. А когато го направи, го проснах по гръб и седнах отгоре му.

Устата на Рейналф зееше широко отворена.

— Наистина ли? Проснала си го на земята?

— Да — потвърди тя и се засмя, забравила за миг настоящите си проблеми, спомнила си объркването на онзи дребен негодник. Той се беше държал надутото и арогантно, а тя го беше повалила без много усилия. И наистина беше много горда със себе си. — Но трябва да призная, че той не беше огромен като теб, Рейналф. Всъщност беше по-нисък дори от мен и с крехко телосложение. Не беше голямо предизвикателство, наистина.

Рейналф поклати глава.

— Сигурен съм.

— Няма нужда да казвам, че той размисли и оттегли предложението си. За щастие, Джилбърт ме отведе у дома, така че кралят не можа да замисли друга женитба.

Рейналф си изясни някои неща, но не успя да разбере защо нейното признание го учуди толкова много. Та нали подобно поведение беше типично за нея и той го беше наблюдавал неведнъж. Едва през последните няколко дни, след тръгването им от Килиън, беше успял да види и някои други страни на характера ѝ.

— И мислиш, че ще опита пак? — заключи той. Нямаше намерение да отстъпи на друг мъж това, което беше завладял.

Тя въздъхна с досада.

— Много е вероятно.

— Вчера сети ли се за това?

— Мина ми през ума, просто като възможност. А сега вече съм сигурна. Защо иначе ще ме настанява в сватбен апартамент?

За първи път Рейналф огледа стаята. А после, като си мърмореше нещо под носа, отиде до вратата и я отвори.

— Къде отиваш?

— Няма да е прилично да делим една и съща стая — каза той и се обърна към нея с ръка на дръжката.

— Знам. Не това те питам.

— Моята стая е по-нататък по коридора. Ако имаш нужда от мен, там съм.

— Няма да имам нужда от теб.

Той сви рамене.

— Наредих да ти донесат гореща вода за ваната. Освежи се. След малко ще дойда да те взема, за да слезем за обяд.

Тя кимна, свела поглед към ръцете си. Когато чу вратата да се затваря след него, вдигна поглед и смръщи вежди. Какво ще направи той, запита се тя, ако кралят я даде на друг мъж? Не можеше да заяви, че е негова, без също да ѝ направи предложение...

ГЛАВА 14

Облечена в дрехите, които Рейналф беше взел назаем и изпратил в стаята ѝ, Лиз-Ан вървеше тихо до него. Двамата влязоха в залата, където щеше да се състои обедът. В далечния край, седнал на леко издигната платформа, се виждаше крал Хенри, а до него — кралицата. Кралят ги забеляза и им направи знак с ръка да се приближат.

Лиз-Ан погледна първо кралица Елинор. Тя беше в началото на трийсетте и беше с десет-дванайсет години по-възрастна от съпруга си, който беше коронясан едва преди две години. Независимо от възрастта, Елинор все още беше легендарната красавица, за която трубадурите пееха много песни. Скоро беше родила трето дете на краля — принцеса Матилда, но лицето ѝ не беше погрозняло ни най-малко от това. Беше така невероятно женствена и силна в същото време, че Лиз-Ан изпитваше добронамерена завист към нея. Особено красиви бяха интеллигентните ѝ ясни зелени очи. Тя се усмихна колебливо на Елинор, а после отправи поглед към четвъртитото брадато лице на краля. Той изглеждаше точно така, както си го спомняше тя, макар от паметта ѝ да убягваше фактът, че косата му е толкова рижава, направо морковена на цвят. По кожата на лицето му имаше лунички. И все пак, той беше красив мъж. Неохотно срещна погледа на големите му сиви очи и се сви, като видя неодобрението в тях. Устните на краля бяха свити, напрегнати. Да, очевидно беше, че той си спомня тяхната последна среща. Тя нервно откъсна очи от неговите и огледа дългата маса. Погледът ѝ се спря на един от мъжете, който неприкрито и неприлично се взираше в нея и Рейналф. Тя премигна и внезапно си спомни момчешкото красиво лице на Филип Чаруик. По бузите ѝ плъзна руменина, предизвикана не от смущение, а от гняв. Беше ирония на съдбата, че сега се озовава в присъствието и на двамата — на Рейналф и Филип — двамата ѝ най-омразни врагове. Бяха минали шест години, откакто за последен път беше видяла бившия си годеник, а две години бяха изминали от срока за сватбата, която така и не се беше състояла. Изненада се, че спомените ѝ са така

пълни, недокоснати от времето. Като се изключи сивата коса по слепоочията му, той си беше съвсем същият. Дали я беше познал? Стомахът ѝ се сви. Тя откъсна поглед от него, защото двамата с Рейналф бяха застанали пред краля и кралицата. Рейналф леко натисна ръката ѝ и те коленичиха. Настъпи краткотрайна тишина, а после им бе наредено да се изправят.

— Барон Уордю и лейди Лиз-Ан, вие сте добре дошли в моя двор — каза крал Хенри и се наведе към Рейналф, изпълнен с очакване. — Вярвам, че ми носиш добри новини.

— Да, Ваше величество, така е.

Хенри се усмихна.

— Тогава нека, докато се наслаждаваме на храната, да поговорим за това. Ела. — Той им посочи двата празни стола от дясната си страна. — Седнете до мен.

Лиз-Ан и Рейналф трябваше да заобиколят масата, за да стигнат до местата си. Като минаваха край Филип, Лиз-Ан смело срещна погледа му. В нейния се четеше силна омраза. Филип ѝ се усмихна, но я огледа презрително от глава до пети — нещо, което не убягна на Рейналф. Ръката му, положена върху нейната, осезателно се напрегна и я стисна по-здраво.

— Може би искаш да се настаниш в скута му? — изсъска Рейналф.

Тя срещна неодобрителния му поглед, но запази мълчание. Устните ѝ бяха здраво стиснати. Страхуваше се, че ако отвори уста, насъбраният ѝ гняв ще се излее в неподходящи думи. Надяваше се, че Рейналф ще оцени усилията, които полага, за да не направи сцена.

— Дръж се прилично — напомни ѝ той, когато ѝ помогна да седне на мястото си.

Настани се до нея и веднага посвети вниманието си на краля. Лиз-Ан се чувстваше изолирана и самотна. Бореше се с изкушението да погледне към Филип. Надигна чашата, която беше пълна с тъмно, пивко вино. Опита го. Беше превъзходно. И преди да се усети, още преди да си е взела и хапка от храната, изпи и последната капка. Чашата веднага беше напълнена отново. Вдигна я пак към устата си и усети нечий поглед. Всъщност наблюдаваха я повече от дузина любопитни очи. Без съмнение, всички се чудеха каква е връзката ѝ с Рейналф. Тя вдигна глава и погледна, с присвити очи, Филип Чаруик.

Сигурно не я е познал, защото никога не беше я гледал по този начин. Не, той винаги беше търпелив, толерантен с нея. Рейналф, който още не беше пуснал ръката ѝ, сега я стисна с всичка сила, което я принуди да обърне глава към него. Започваше да чувства замаяност от виното, но не чак толкова, че да не разпознае гнева, който го обземаше, като наблюдаваше Филип и нея.

— Лиз-Ан — прошепна той, като не откъсваше очи от мъжа, когото смяташе за свой съперник, — помни, че ми принадлежиш. Ти си моя, единствено моя.

Тя вдигна чашата към устните си и смело се наведе напред, като по този начин прекъсна визуалната връзка между двамата мъже.

— За момента — отговори насмешливо тя и посвети вниманието си на храната.

С тихо, гърлено ръмжене, Рейналф пусна ръката ѝ и се обърна към краля. Когато най-последно досадният обяд приключи, главата на Лиз-Ан беше чувствително замаяна. Беше изпила две или три чаши вино, без да хапне нищо. Не каза нито дума, докато Рейналф я водеше към мястото, където Геоф го чакаше. След като предаде Лиз-Ан на неговите грижи, Рейналф се отдалечи. Филип наблюдаваше действията му, скрит в една от нишите извън залата, отбелязвайки колко собственически се държи баронът с жената, която не е негова съпруга. А, че не е такава, беше повече от сигурен. Като всички други, и той се интересуваше от връзката между двамата, но по съвсем различни причини. Страстта гореше в слабините му. В мига, в който я видя, реши, че тя ще бъде негова и че връзката между нея и любимия барон на краля е без значение. Нейната дива и непокорна красота караше всички други дами в двора да бледнеят. Тези закръглени бедра обещаваха много неща, а удоволствието, което криеха високите ѝ едри гърди, сигурно щеше да е несравнимо. Ще бъде истинска наслада да влезе в нея, мислеше той. Сладните мисли станаха причина да изпита ерекция, която му причини известно неудобство. Затова започна да мисли за барон Уордю. Май и преди беше виждал тази светла, почти безцветна коса, тези очи. А и това страховито телосложение... Да, и беше абсолютно сигурен къде го е виждал. Вече беше доловил приликата. А знанието дава сила и макар още да не знаеше как би могъл да го използва за своя изгода, щеше да го направи, когато му дойде времето. Прогони тези мисли от главата си и бързо последва

скуайъра и дамата. И нетактично застана на пътя на Геоф, когато двамата стигнаха до стълбището.

— Аз съм сър Филип Чаруик — каза той на младежа. — А ти си...

Геоф изпъна тяло, така че на височина почти се изравни с другия мъж.

— Аз съм Геоф и съм скуайър на барон Уордю.

— Хм — прошепна Филип и обърна поглед към дамата. Направи го така, че застана в профил към Геоф.

Лиз-Ан се вгледа в лицето на Филип, който беше повдигнал въпросително вежди, и ѝ се прииска да се засмее на глас. Не беше я познал. Наистина ли се беше променила толкова много?

— Бих искал да имам удоволствието да науча името ви, милейди — каза той с кадифен глас, приличен на котешко мъркане. Взе дланта ѝ и я поднесе към устните си.

Когато се наведе да целуне пръстите ѝ, откри, че вече не държи ръката ѝ. Изненадан от отказа ѝ, вдигна поглед към зелените ѝ очи. Стори му се позната. Беше ли възможно все пак да познава дамата? Беше ли я срещал и преди? Челото му се набразди от усилието да си спомни. Ясно чувстваше неприязънта ѝ към него.

— Срещали сме се и преди — каза тя спокойно, с леден тон, и демонстративно избърса длан в носната си кърпичка.

Филип сбърчи чело още по-силно.

— Не, аз не мисля така — каза той.

Геоф мълчеше и поглеждаше ту единия, ту другия, очарован от сцената, която се разиграваше. Макар Лиз-Ан да изглеждаше спокойна и да се полюшваше едва забележимо на пети, той разпозна пробуждането на гнева ѝ. Също като сър Филип, и той се чудеше на враждебността, която не си даваше труд да прикрие. Откъде познава този мъж, питаше се той, и какво ли беше направил, та да предизвиква такива чувства у нея? С кисела усмивка Лиз-Ан направи реверанс.

— Лейди Лиз-Ан Балмейн от Пенфорк — каза тя, без да отделя поглед от лицето му.

Беше възнаградена. Лицето му пламна, той отвори широко уста, а очите му станаха кръгли като пълна луна.

— Лейди Лиз-Ан? — повтори Филип, невярващ на ушите си, и неволно направи крачка назад.

— Да, бившата ти годеница, Филип. Макар да ме боли от това, че толкова бързо си забравил прегрешенията си, трябва да кажа, че съм много изненадана.

Като чу думите ѝ, Геоф почти спря да диша. И по неговото лице плъзна руменина, и неговата уста се отвори от изненада.

— Мисля, че ти дължа нещо — добави Лиз-Ан и вдигна ръка.

Движенията ѝ бяха забавени, защото беше изпила доста вино, а това даде време на Геоф да предугади намеренията ѝ. Успя да я хване за китката и да ѝ попречи да удари рицаря. А тя ядосано се извърна към него. На лицето ѝ се изписа болка, докато гледаше младежа, когото смяташе за свой приятел.

— Не, милейди — каза той и нежно дръпна ръката ѝ надолу, — това не е благоприлично.

Искаше ѝ се да поспори с него, но виното беше сковало езика ѝ. След кратко колебание, тя изрази съгласие, като кимна леко с глава и се обърна, за да тръгне по стълбите. Геоф вървеше до нея и я подкрепяше. Бяха изкачили едва шест стъпала, когато Лиз-Ан рязко спря и се обърна, за да погледне Филип.

— Съжалявам, но не мога да кажа, че за мен е удоволствие да те видя отново — каза тя и продължи да се изкачва.

Когато се скриха от погледа му, Филип се облегна на каменната стена и се замисли. Лейди Лиз-Ан имаше късмет, че скуайърът хвана ръката ѝ, помисли си той, защото ако го беше ударила, той нямаше да може да се въздържи. Очевидно, тя го беше намразила заради отказа му да се ожени за нея. Макар и трудно, той си спомни високото чернокосо момиченце, което непрекъснато го ядосваше, когато той оставаше в замъка на баща ѝ. Не беше и помислял, че може да стане такава красавица, като порасне. Той поклати недоверчиво глава и отново почувства напрегнатост в слабините. Беше се смятал за щастливец, че успя да избегне женитбата с нея, но сега не беше толкова сигурен. Не беше станало прекалено късно, реши той. Щом можеше да играе ролята на любовница на загадъчния барон Уордю, сигурно можеше да забавлява и него. Тази мисъл значително повдигна настроението му.

Рейналф намери Лиз-Ан изтегната на леглото. Лежеше по корем, а стъпалата ѝ висяха извън него. Единият ѝ крак беше обут, другият —

не. Приличаше досущ на малко момиченце. Тихо се излегна до нея и потърси лицето ѝ с поглед. Беше подложила длан под едната си буза, зачервена и затоплена от съня, чертите ѝ бяха отпуснати, спокойни. Струваше му се, че не беше плакала, макар той да го очакваше. Всъщност изглеждаше доволна. Сигурно в резултат на изпитото вино, реши той. Почувства огромно облекчение. Когато Геоф му беше разказал за срещата на Лиз-Ан и Чаруик, го беше обзело силно безпокойство, породено от новината, че двамата са били сгодени някога. Но беше почувствал и увереност, когато Геоф му каза за ненавистта на Лиз-Ан към бившия ѝ годеник. Докосна панделката, която украсяваше току-що измитата ѝ коса. Беше доволен, че носи подаръка му, въпреки промяната в отношенията им. Може би наистина беше пораснала. Тя се размърда, но не се събуди. Той реши, че ще я остави да се наспи, и легна до нея. Втренчи поглед в балдахина над главата си и се замисли за срещата си с краля.

Хенри беше повече от доволен от сделката, която бяха сключили лорд Бърнард и неговият васал и за която той беше допринесъл немалко. Странно, но подробностите по сделката го интересуваха по-малко, отколкото обстоятелствата около Лиз-Ан. Макар и накратко, Рейналф разказа всичко. Обаче, изпълнен с подозрения, през цялото време седеше нащрек и забеляза любопитните погледи, които си размениха Хенри и Елинор. Когато кралят го попита дали е вкарал Лиз-Ан в леглото си, Рейналф се стресна от директността на въпроса. Беше избегнал отговора, а, за негова изненада, кралят не беше настоял. Големият шок за Рейналф дойде няколко минути преди края на срещата му с младия и дяволит крал. Хенри го беше попитал, без заобикалки, дали има намерение да задържи дамата в леглото си. Рейналф веднага отрече подобна възможност. Кралят изглеждаше разочарован, но започна да изрежда на глас имената на всички благородни рицари, за които можеше да я омъжи, включително и името на онзи Чаруик. Беше го разтърсила мисълта, че може да я загуби съвсем скоро. Малко преди да го освободи, Хенри му беше казал да премисли отново нещата и да предложи ръката си на Лиз-Ан. А ако не го направи, той съвсем скоро щял да го информира кого ѝ е избрал за съпруг. Ако не беше крал, Рейналф би го удушил. Когато си тръгна, беше изпълнен с гняв.

Лиз-Ан се обърна по гръб и сложи едната си ръка на гърдите. Изстена в полусън, полуотвори клепачи и го видя.

— О, ти ли си? — прошепна тя и разтри очите си с ръка.

— Сър Филип ли очакваше?

— Какво? — Тя премигна, после отвори широко очи и ги втренчи в него. — О! — Поклати глава. Случилото се изплува съвсем ясно в съзнанието ѝ. — Значи Геоф ти е казал.

— Естествено.

— Естествено — повтори тя. Прокара пръсти през косата си и седна в леглото. Рязкото движение ѝ причини главоболие и тя стисна здраво очи. Виното трябва да е било силно, помисли си. Отвори първо едното си око, после и другото.

— Разкажи ми за разваления си годеж със сър Филип Чаруик — подкани я той.

Тя го погледна, както му се стори, с недоверие. Като през разпръскваща се мъгла, най-сетне си спомни, че самият Рейналф беше виновен за развалянето на годежа. Отчаяно се вкопчи в предишната болка и гняв, които безотказно бяха поддържали омразата ѝ през изминалите четири години. Но чувствата ѝ вече не бяха същите. Надмощие взеха онези, които той беше предизвикал в сърцето ѝ след това. За нея беше голям удар, че врагът ѝ можеше да предизвика такава буря у нея.

— Не е твоя работа — отговори тя и вирна високо брадичка, за да покаже, че отговорът е окончателен.

— Грещиш — каза Рейналф, сам учуден на обзелото го спокойствие. Той също седна в леглото. — Изглежда, кралят е решил да те омъжи на всяка цена. И този Чаруик е сред възможните кандидати. И той като още си под моето покровителство, аз бих искал да знам всичко.

Главата на Лиз-Ан клюмна върху гърдите ѝ, дланите ѝ се свиха в юмруци. Като гледаше сведената ѝ глава, Рейналф закопня да я вземе в прегръдките си и да ѝ даде утехата, от която тя имаше нужда. Но потисна импулса си. Сложи пръст под брадичката ѝ и повдигна лицето ѝ към своето. Тя не избегна погледа му.

— А ти сред кандидатите ли си? — попита тя.

Той беше изненадан от директността на въпроса ѝ. Престори се, че смята прямотата ѝ за нещо естествено.

— Да — призна, — но отклоних предложението.

Все едно че ѝ беше ударил силен шамар. Тя се отдръпна назад, спусна крака на пода и се изправи, като криеше лицето си, така че той да не може да прочете чувствата ѝ.

— Разочарована ли си? — попита той, като също се изправи и я последва до малкия прозорец.

— Разочарована? — Тя се засмя и се обърна с лице към него. В очите ѝ блестяха сълзи. — Нима мислиш, че бих се омъжила за теб? — Тя го промуши с пръст в гърдите. — Нима мислиш, че бих искала да се омъжа за когото и да било? — Тялото ѝ трепереше. Отново се обърна към прозореца. — Може би все още не разбираш — каза тя. — Аз не обичам мъжете. Те са измет, която само замърсява земята.

Преди тя да усети намерението му и да му се противопостави, Рейналф отдели пръстите ѝ от рамката на прозореца и я обърна с лице към себе си.

— Ами Джилбърт? — попита той. — И него ли мразиш?

— Не! — каза тя, като напразно се мъчеше да се освободи. — Джилбърт е различен...

— Различен от останалите мъже? Как е възможно това?

— Той ми е брат... И е добър човек.

— А-а — прошепна той. — Ами Геоф?

Очите ѝ станаха кръгли.

— Той... той е...

— А какво ще кажеш за Роланд? Знам, че не го мразиш.

Тя най-после се отскубна и побърза да се отдалечи от него.

— Те са още момчета! — заяви уверено. — Все още не са се научили на престъпленията и предателствата, които мъжете вършат.

Рейналф се опита да запази търпение — нещо, което му беше особено трудно.

— Нима предателството е нещо, което само мъжете умеят? А жените, Лиз-Ан? — Мислеше за жената, за която беше женен цели пет нещастни години. Стиснал здраво устни, решително направи крачка към Лиз-Ан. Тя продължи да отстъпва, докато гърбът ѝ се опря в стената. — Аз мисля — каза той, като подпря ръцете си на стената от двете страни на главата ѝ, — че жените много по-често от мъжете извършват предателства.

— Не говоря нито за любовта, нито за брака. Говоря за нападенията и убийствата, за изнасилванията — каза тя и притисна слепоочията си с длани.

Изнасилвания? Тя винаги се връщаше на това. Като гледаше разкривените ѝ като от силна болка черти, Рейналф се замисли за различните страни на нейния характер. Последваха дълги минути на мълчание, през които той спокойно анализира всяка една нейна черта, но целостта непрекъснато му убягваше. И изведнъж, като в проблясък, всичко си дойде на мястото. В този миг той разбра каква е силата, двигател на всичките ѝ действия. Отново втренчил поглед в лицето ѝ, видя там страха. Смръщил вежди, нежно погали разтворените ѝ устни с палеца си. Тя трепна, а той я придърпа в прегръдките си.

— Всичко е заради това, нали? — прошепна той. — Някой се е опитал да открадне девствеността ти.

Очите ѝ бяха толкова широко отворени, че зениците почти покриваха ирисите. Мускулите на челюстта ѝ играеха, кожата ѝ беше станала гореща.

— Кой беше той? — настоя Рейналф.

Тя си пое дълбоко дъх, но продължи да се взира мълчаливо в него.

— Чаруик ли беше? — попита той със свито гърло.

Тя реагира бурно на думите му, все едно че я беше ударил.

— Филип? — извика и диво заклати глава. Дъхът излизаше на пресекулки през разтворените ѝ устни. Отблъсна ръката му. — Не, той е много по-почтен от онзи, който се опита да ме изнасили. Филип беше човекът, за когото исках да се омъжа. Исках това повече от всичко друго на света.

Рейналф трепна, сви се като от удар. Значи беше обичала Филип, или поне е мислела, че е влюбена.

— А защо не се омъжи за него?

С поглед, прикован в неговия, тя вдигна гордо глава.

— След онзи случай той помисли, че съм загубила девствеността си, и реши, че вече не ме иска.

Рейналф заскърца със зъби. Филип Чаруик наистина беше копеле! Макар много да му се искаше да я погали, да я приласкае, Рейналф стоеше далеч от нея, защото знаеше, че докосването му няма да ѝ хареса в момента.

— Щом не е бил Филип, тогава кой? — настоя той. Трябваше да
знае. На всяка цена.

И Лиз-Ан избухна.

— Ти беше! Ти, Рейналф Уордю!

ГЛАВА 15

Сега беше ред на Рейналф да реагира бурно. Отстъпи крачка назад. Не вярваше, това не можеше да е вярно, но обясняваше всичко — затварянето му в мазето, омразата ѝ, съжалението ѝ, че тялото ѝ реагира на ласките му... Като през мъгла, той чу, че тя отново говори нещо, и направи усилие да се концентрира, защото съзнаваше, че думите ѝ са като парчетата на мозайка, че те ще разрешат загадката.

— И знаеш ли какво направи? — извика тя и се отблъсна от стената. Вече не беше жертвата, а хищникът, нападаше. — Ти разруши, унищожи всичко, което ми беше скъпо — баща ми, Филип, Джилбърт... — В гърлото ѝ се беше образувала буца от неизплакани сълзи. — Можеше да убиеш Джилбърт, когато нападна лагера ни, но той и така е изгубен както за мен, така и за всички други. — Притисна слепоочията си с длани. — Сега — продължи тя — бих искала да знам как ще се оправдаеш. Дали ще отречеш всичко?

Рейналф трябваше да положи усилие, за да излезе от вцепенението.

— Допуснала си грешка — каза той. — Повярвай ми, Лиз-Ан, не може аз да съм направил това.

Ръката ѝ се стрелна и го удари по лицето. Той не помръдна.

— Ти беше! — заяви тя. Дори ярката червенина, която се образува на бузата му, не можеше да я задоволи.

— Не, друг е бил — настоя той.

Тя се засмя горчиво.

— Не те обвинявам, че отричаш. Сигурно не ти харесва това, че една жена те надхитри и победи.

— Отново не знам за какво говориш.

— За това — изсъска тя, като вдигна дясната си ръка, за да му попречи да се доближи до нея и за да види той изкривения ѝ пръст. — Глупаво от моя страна. Когато те ударих, палецът ми трябваше да е от външната, а не от вътрешната страна на юмука ми. Но нямам право да

се оплаквам, защото успях да те спра. Ти не взе от мен онова, което не исках да ти дам. Спомни ли си сега?

Той поклати глава.

— Видях те за първи път едва в замъка на лорд Лангдън.

Лиз-Ан не обърна внимание на болката, която избухна в главата ѝ, точно зад клепачите. Сграбчи косата му и я дръпна така, че той да я вижда.

— Няма друг мъж с коса като твоята, с цвета на току-що паднал сняг. Нито пък с очи, черни като нощта. — Тя отпусна ръка и отстъпи назад. — И с твоя ръст — каза тя шепнешком. — Не може да съм сбъркала. — Тя извърна глава. — Не, не може да греша.

— Въпреки това грешиш — отговори той и я дръпна към себе си. — Не съм този, за когото говориш.

— Ти нямаш белега, единствено в това е разликата. Но иначе си съвсем същият.

Рейналф се хвана за думите ѝ.

— Белег? — повтори той. — За какъв белег говориш?

Когато тя вдигна коляно и го насочи между краката му, той отстъпи встрани и успя да избегне удара. Наведе се и само с едно движение я вдигна на рамо. Занесе я до леглото и нежно я положи върху завивките. Когато тя се опита да стане, той се наведе и я принуди отново да легне. Приблужи лицето си до нейното. Тя най-сетне се успокои и вдигна поглед към него.

— Мъжът, който се е опитал да те изнасили, не би проявил търпение, Лиз-Ан — каза той тихо. — Не би те чакал, докато станеш готова да му дадеш онова, което иска.

Лицето ѝ изразяваше единствено объркване. У него се породила надежда. Тя беше несигурна. Доближи лицето си още повече до нейното. Гледаше я, без да премигва.

— А и ти не би го пожелала така, както желаеш мен. — И за да ѝ докаже, сведе устните си към нейните.

Лиз-Ан стисна здраво очи. Лежеше съвсем неподвижно. Опитваше се да се абстрахира от топлината на устните му, които искаха, изискваха отговор от нейните. Напразно се опитваше да мисли за друго. Докосването му я връщаше към настоящия момент. Не съществуваха нищо друго, освен ласката на устните и езика му. Острите, настоятелни усещания плъзнаха от гърба ѝ навсякъде по

тялото, приятни като топъл бриз. Макар разумът ѝ да се опитваше да протестира, тялото ѝ беше напълно подвластно на желанието. Тя тихо простена и пъкна езика си в устата му. Той незабавно вдигна глава и погледна в очите ѝ. Тя повдигна клепки и срещна горещия му поглед. Той ѝ се усмихна, макар и с известна горчивина.

— Макар ти да се опитваш да отречеш истината, тялото ти знае най-добре — каза той и погледна подутите ѝ устни. — С твое или без твое съгласие, онзи друг мъж, за когото мислиш мен, щеше да си вземе своето.

Изправи се и отиде до вратата.

— Помисли си върху това — каза той и в следващия миг вече беше излязъл.

Думите му имаха известен ефект. Обърнаха внимание на Лиз-Ан върху някои аспекти, които се опитваше да заобиколи. В тях имаше истина, която упорито не искаше да признае през последните няколко дни. Макар очите ѝ да говореха друго, сърцето ѝ упорито отказваше да повярва, че Рейналф е виновен за онази ужасна нощ. Закри очите си с длани и горещо се помоли на Бога, който я беше изоставил през всички тези години.

Както Рейналф предполагаше, Лиз-Ан заяви, че не се чувства добре, и не слезе за вечеря. На нейното място седна Уолтър. Със сериозно лице и поверителен тон, той предаде на Рейналф всичко, което беше успял да научи за Чаруик. Рейналф се наведе към него, когато той му заговори за рицарската служба на Филип при краля, или по-точно за липсата на такава.

— Той плаща данък, за да избегне военната служба — каза Уолтър.

— Значи е страхливец? — прошепна Рейналф с поглед, отправен край Уолтър, към предмета на техния разговор. Чаруик не забеляза, че го гледат, защото вниманието му беше насочено към едно красиво заоблено слугинче.

— Така изглежда — отговори Уолтър. — Но ми казаха, че все пак има известен опит. През първите три години след удостояването му с рицарската титла, той служил добросъвестно на краля. Само през последните години избягва да прави това.

Рейналф замислено поднесе чашата към устните си и пресуши и последното останало в нея вино.

— Какво друго научи?

Уолтър поклати глава.

— Малко след като Филип развалил годежа си с лейди Лиз-Ан, се оженил за богата на земи вдовица и почти удвоил богатството си.

Като чу това, Рейналф повдигна вежди.

— Предполагам, че тя вече не е жива?

Уолтър потвърди предположението му и се наведе още по-близо към господаря си.

— Умряла преди две години при доста съмнителни обстоятелства. Сър Филип казал, че паднала по стълбите и си счупила врата, но хората говорят, че първо бил счупен вратът ѝ, а после била блъсната по стълбите.

Пръстите на Рейналф стиснаха дръжката на камата толкова силно, че кокалчетата им побеляха.

— Ти мислиш ли, че това са само клюки? — попита той.

Васалът му поклати глава. Беше доловил мъкмата, която господарят му изпитваше.

— Страхувам се, че може би хората говорят истината. Приказките за неговата жестокост надминават всичко, което съм слушал досега. В тях трябва да има и зрънце истина...

Рейналф се замисли над думите му. Поднесе халба бира към устните си и отново погледна към сър Филип. Срещна леденостудения му поглед. Без да отделя очи от неговите, Рейналф отпи от халбата още веднъж, преди да я остави на масата. Външно спокоен, той видя как устните на Чаруик се извиха в злобна усмивка. Значи можеха да се разбират помежду си, помисли си Рейналф. Отлично! Отново се обърна към Уолтър.

— Не мога да позволя той да се ожени за Лиз-Ан — каза решително.

Уолтър очакваше тези думи. Колебливо предложи единственото останало разрешение.

— Значи ти ще се ожениш за нея?

Да — помисли си Рейналф, — *аз забърках Лиз-Ан във всичко това и аз ще трябва да я измъкна.* Независимо дали на нея ѝ харесва. Нямаха значение думите ѝ, произнесени по-рано същия следобед, че

все още предпочита бившия си годеник пред него. Тя щеше да бъде негова.

— Да — каза той. — Ще ѝ предложи ръката си и ще кажа и на краля, че съм един от възможните кандидати.

За негова изненада, Уолтър се усмихна широко, щастливо.

— Макар дамата да притежава дяволски нрав, господарю, аз съм сигурен, че нейната компания няма да ви омръзне скоро.

Рейналф смръщи вежди.

— Мислех, че пет пари не даваш за нея.

— Така беше — призна Уолтър, — но я наблюдавам по-внимателно, откакто напуснахме Килиън. Реших, че преценката ми е била погрешна. И съм сбъркал само защото тя е пожелала така.

— И какво стана с вашето споразумение за взаимна омраза?

Уолтър недоволно смръщи чело. Знаеше много добре за какво говори господарят му.

— Тя ли ти каза за това?

Рейналф кимна.

— Да, даде ми да разбера, че сте стигнали до някакво споразумение.

Споменът за спречкването им край потока изплува в паметта на Уолтър съвсем ясно. Той поклати глава в недоумение и се усмихна.

— Да, предполагам, че сключихме споразумение, макар то да не беше изречено на глас.

— Рейналф! — кралят се обърна към него и сложи край на разговора им.

— Ваше величество?

Хенри се наведе към него. Очите му светеха заговорнически.

— Вече направих избора.

Рейналф беше ужасен, защото разбра, че кралят говори за бъдещия съпруг на Лиз-Ан. Замръзна на мястото си. Почувства напрежението и на Уолтър. Говореше се, че кралят не винаги преценява правилно човешките характери.

— Искаше ми се да поговоря с вас за това — каза Рейналф. — Размислих. Аз самият бих искал да се ожения за лейди Лиз-Ан.

Хенри изрази първо изненада, а после — съжаление.

— Страхувам се, че вече е прекалено късно, Рейналф — каза той, смръщил вежди. — Вече предложих на Чаруик и той се съгласи да я

вземе за съпруга. Знаете ли, че земите на семействата Чаруик и Балмейн са съседни? — Хенри се престори, че не е видял объркания поглед на Рейналф, и продължи: — Странно. Научих, че лейди Лиз-Ан е била сгодена за Филип Чаруик. — Сбърчи чело в опит да си припомни подробностите.

Рейналф отново изпита желание да удуши краля. И отново го потисна.

— Бих искал да размислите и да промените решението си — настоя той.

Кралят вдигна чашата си с вино и пресуши съдържанието ѝ с една-единствена дълбока глътка.

— Няма какво да размислям — каза той. — Вече взех решение.

Във вените на Рейналф пламна огън. Търпението му изчезна, сякаш никога не е съществувало. Надделяваше желанието да удря, да удря жестоко. Мъдро го пренасочи към новия годеник на Лиз-Ан. Лично ще се заеме с този човек.

С чаровна усмивка, Елинор се наведе към съпруга си и нежно постави ръката си върху неговата.

— Може би ще е най-правилно да оставиш лейди Лиз-Ан сама да избере — каза тя. Очите ѝ блестяха, но Рейналф не можеше да разбере чувството, което ги озаряваше. — И двамата са подходяща партия за нея.

Хенри обмисли предложението ѝ. А после се облегна назад. Едната му ръка беше подпряна на дръжката на креслото, другата висеше свободно.

— Да — каза той, като се усмихна лъчезарно на Елинор, — мисля, че това може да доведе до интересни събития. Утре сутринта лейди Лиз-Ан сама ще направи своя избор. — Той се засмя на глас. — Може би най-после ще прояви поне малко желание да се омъжи.

Рейналф не беше доволен, но кралят беше приключил въпроса и се беше изправил на крака. Даде знак, с който обявяваше края на вечерята. Рейналф забеляза Филип сред благородниците, които бързаха да излязат от залата. Стана бързо от стола, като остави Уолтър да го последва, ако желае. Уолтър не само го последва, но грубо му препречи пътя.

— Изглежда, непрекъснато ще ми пречиш да достигна целта си! — изръмжа недоволено Рейналф.

— Не, милорд. — Уолтър не се помръдна от мястото си. — Ще стане така, както каза кралят. Нека лейди Лиз-Ан сама реши съдбата си. — Той смело хвана господаря си за ръката. — Тя ще избере теб.

Рейналф беше изненадан от увереността, която думите му изразяваха. Дали щеше да избере него? След обвиненията, отправени към него, и твърдението, че е била привързана към годеника си? Не, той не мислеше като Уолтър.

— Пуснете ме, негодници такива! — извика Лиз-Ан, като се съпротивляваше отчаяно. Но двамата мъже я държаха здраво. Без да промълвят нито дума, те грубо я блъснаха в залата и излязоха. Тя успя да се изправи на крака — точно когато вратите силно се затръшнаха след тях.

— Решихме, че може да решите да си тръгнете рано-рано, лейди Лиз-Ан. — От другия край на залата до нея достигна гласът на краля.

Беше обхваната от странно предчувствие, че е обречена. Бавно обърна глава към крал Хенри, който стоеше на богато украсен стол върху издигната платформа. До него седеше Елинор облечена в дълга и широка рокля с цвета на сапфир. От лявата страна на кралицата стоеше набит свещеник, който стискаше книга с псалми. От дясната страна на платформата стояха Рейналф и Филип. Изпълнена с подозрение, Лиз-Ан местеше поглед от едно лице към друго, но винаги накрая поглеждаше към Рейналф. Макар да беше далеч от нея, тя се досещаше, че е стиснал здраво устни. Щеше да се случи нещо ужасно, беше сигурна. И не беше ни най-малко изненадана.

— Приближете се, лейди Лиз-Ан — нареди Хенри. — Накарайте ни да ви чакаме достатъчно дълго.

Да, войниците я бяха заловили, когато тази сутрин се промъкваше през градината, и я бяха довели тук, пред краля, без да ѝ дадат обяснения. Тя се приближи с изправени рамене и застана пред краля. Лицето му не предвещаваше нищо добро. Тя повдигна поли и направи реверанс.

— Достатъчно — каза той.

Лиз-Ан се изправи и отново погледна Рейналф.

— Този път ще ви омъжа, лейди Лиз-Ан — каза Хенри. Тонът му много приличаше на онзи, който баща ѝ използваше, когато тя се беше

провинила. — Отдавна сте бремене за брат си. Време е вече някой да смъкне товара от плещите му. — Той ѝ се усмихна.

Лиз-Ан смръщи още по-силно вежди. Не смяташе остроумието му за забавно, но не се осмели да каже нито дума.

— Още веднъж — продължи той — се постарах да ви намеря подходящ съпруг. И този път няма да се оставя да ме предизвикате. Ще се омъжите още днес. Не искам да слушам нищо. Разбрахте ли?

Тя погледна свещеника. Присъствието му в залата беше обяснимо. Очевидно кралят твърдо беше решил да я омъжи, преди да е измислила някакво оправдание. Погледна пак Рейналф и Филип. Обзе я неописуем ужас. Кралят имаше намерение да я омъжи за Филип. А Рейналф като че ли беше готов да му я отстъпи. Зави ѝ се свят и започна да ѝ се повдига. Лицето ѝ силно пребледня. Защо Филип се беше съгласил на женитба, която преди години беше отхвърлил? Сега вече тя наистина не беше девствена. Не, не можеше да мълчи.

— Но, Ваше величество...

— Разбрахте ли ме, лейди Лиз-Ан? — извика Хенри със силно почервеняло лице.

Тя кимна със сведени към пода очи.

— Ще ме гледате, когато ви говоря! — Той тропна с крак, за да подчертае сериозността на думите си.

Лиз-Ан си пое дълбоко дъх, вдигна поглед към него и отново кимна.

— Да, Ваше величество, разбрах...

Той се усмихна победоносно и се облегна назад в огромното кресло.

— Доволен съм, че най-после се разбираме. — Той въздъхна дълбоко и погледна първо Рейналф, после Филип. — Въпреки лошото ви поведение, реших да бъда великодушен към вас. Кралицата вярва, че е по-добре вие сама да изберете бъдещия си съпруг. И така, можете да избирате между тези двама рицари.

Лиз-Ан гледаше краля втренчено, недоумяващо. Изруга тихичко и се обърна с лице към Рейналф и Филип. Рейналф беше готов да я вземе за съпруга? Но нали ѝ беше казал, че е отхвърлил предложението на краля? Не можеше да повярва нито на ушите, нито на очите си. Сигурно кралят е упражнил властта си над него. С натезало сърце, тя срещна погледа на черните му очи. Със скръстени на гърди ръце,

Рейналф я гледаше, без да мигва. Тя видя гняв в очите му. Да, не правеше това по своя воля. Лиз-Ан прокара език по устните си и погледна Филип. Той изглеждаше уверен в себе си, усмихваше й се чаровно. Макар някога да го беше смятала за най-красивия мъж на света, в този миг не можеше да не го сравни с Рейналф. В сравнение с него, Филип беше направо невзрачен.

— Е? — настоя кралят, когато мълчанието й се проточи.

Тя поклати глава.

— Аз... аз не мога — прошепна тихо. Макар да беше далеч от него, чу как Рейналф рязко си пое дъх.

Хенри се наведе заплашително към нея.

— Дадох ви право на избор, лейди Лиз-Ан. Предупреждавам ви, че не бива да ми противоречите повече. Или ще се омъжите за един от тези двама джентълмени, или ще станете монахиня. — Даде й време да осмисли думите му, а после я заплаши с пръст. — Хайде, решавайте бързо. Зает съм. Имам и други, по-належащи, дела.

Манастир? Монахиня? Тя отчаяно се вкопчи в тази възможност.

— Тогава предпочитам манастира — каза тя, вдигнала непокорно глава.

Хенри почервеня толкова силно, че границата между кожата и косата му стана почти невидима. Ясно осъзнала неговото недоволство, Лиз-Ан нервно потърси погледа на кралицата, но тя гледаше встрани. Хенри бавно възвърна естествения цвят на лицето си.

— Хм — промълви замислено той и погали брадата си с ръка, — тогава аз оттеглям предложението си за манастир.

Лиз-Ан направи несигурна крачка напред.

— Не можете да постъпите така!

— Какво? — Той се изправи ядосано. — Вие подлагате властта ми на съмнение? Мога да правя с вас каквото пожелая, в това число и да ви обезглавя зарази вашето нахалство.

Тя притихна.

— Простете, Ваше величество. Просто другата възможност не ми харесва.

Хенри обърна поглед към двамата мъже вдясно от платформата.

— Виждам двама достойни, мъже, на които можете да родите деца, лейди Лиз-Ан. Хайде, или сама ще изберете, или аз ще го

направя вместо вас. И не мога да ви гарантирам, че ще бъдете доволна от избора ми.

Лиз-Ан разбра, че ще трябва да приключат с този въпрос. Пое си дълбоко дъх и отново огледа внимателно двамата мъже.

— И двамата са еднакво лоши — мърмореше си тя тихо, макар вече да знаеше кого ще избере.

— Казахте ли нещо? — попита кралят с едва сдържано раздражение.

Тя поклати глава.

— Не, Ваше величество. Ей сега ще направя избора си. — Искаше да се увери, че двамата рицари ще бъдат толкова унижени, колкото и тя. Изправи рамене и се приближи до Рейналф. Постави ръцете си на хълбоците и се взря отблизо в лицето му. — Нещата се изплъзнаха от ръцете ти — прошепна тя тихо, така че само той да я чуе.

Той посрещна думите ѝ привидно спокойно, но присви силно очи, за да ѝ покаже, че това не му харесва. Тя отстъпи назад и плъзна поглед по мускулестото му тяло. А после бавно го обиколи, за да го види отвсякъде. Беше стиснала здраво устни и въобще се държеше така, както беше виждала Джилбърт да прави, когато избира нов кон за конюшните им. Смело докосна косата му, хвана един кичур и го разтри между пръстите си. После опипа ръката му.

— Хм — прошепна тя.

Сложила пръст на устни, отново го обиколи и, като последна обида, се наведе, за да опипа глезена му. Рейналф полагаше невероятни усилия, за да остане неподвижен. Очите му обаче говореха. Казваха на Лиз-Ан, че може би ще съжалява за отношението си. Тя се усмихна леко. Поклати глава и застана пред Филип. Той наистина гледаше самоуверено. Отново ѝ се усмихна. Тя му се усмихна в отговор, но ледено. Подложи Филип на същия оглед, на който беше подложила Рейналф. Той също стоеше неподвижно, но гневът му нарастваше с всяка секунда. Най-после, с ръце на хълбоци, тя обиколи Филип за последен път и застана пред него.

— Добър ли си в борбата? — попита го тя, но така, че всички да чуят.

Като си спомни историята, която тя му беше разказала за срещата си със сър Артър, Рейналф почти си прехапа езика от изненада.

Стиснал здраво устни, погледна към Хенри и Елиноор. Кралят беше силно ядосан, но кралицата видимо се забавляваше от прикритата насмешка в думите на Лиз-Ан. Кралят обаче извика:

— Достатъчно! Стига вече игрички! Избирайте!

Като въздъхна дълбоко, Лиз-Ан постави ръката си в тази на Филип и сковано се обърна с лице към Рейналф. Повдигна вежди, усмихна му се самодоволно и сви рамене. Рейналф не помнеше да е била по-прекрасна, по-скъпа за него, отколкото в този миг. Гневът му достигна невиждани измерения. Изборът ѝ беше очевиден. Както беше предполагал, тя щеше да се омъжи за това копеле Филип. Трябваше да мине известно време, преди думите, които Лиз-Ан произнесе, да стигнат до ума му.

Филип високо извика.

ГЛАВА 16

— Избрах — повтори Лиз-Ан и с презрение, дори отвращение, пусна ръката на Филип — Рейналф Уордю.

Погледът ѝ срещна този на Рейналф и не се отдели повече от него. Ако обстоятелствата не бяха такива, може би щеше да се зарадва на объркването, изписано на лицето му. Но сега беше готова да го съжалява, защото той искаше това не повече от нея. Постави ръката си върху неговата и се обърна към Хенри и Елинор.

— Добър избор! — възкликна кралят.

Рейналф беше онемял от изненада, а Филип беше побеснял от яд. Не отделяше поглед от профила на Лиз-Ан, който му казваше, че решението ѝ е окончателно, и си мислеше, че Уолтър беше преценил правилно нещата. Възможно ли беше да мрази Филип дори повече, отколкото мрази него? Или беше осъзнала колко безпочвени са обвиненията ѝ? Тя се обърна към него и го погледна. Не мигваше.

— Спазих клетвата, която ти дадох — каза тя тихо. — И се надявам, че не съжаляваш толкова много, колкото аз.

Час по-късно, в присъствието на Хенри, Елинор и неколцина от хората на Рейналф, Лиз-Ан и избраникът ѝ се изправиха пред свещеника и размениха брачни клетви. Забавянето беше причинено от желанието на кралицата да бъде подходящо облечена за случая. А и дрехите на Лиз-Ан, взети назаем, не бяха особено прилични. Три шивачки бяха преправили бързо една от роклите на Елинор, кремава и богато избродирана, за Лиз-Ан. Отдолу прибавиха парче дантела, тъй като Лиз-Ан беше доста по-висока от кралицата. Отчаяна и нещастна, тя седеше мълчаливо и неподвижно, докато няколко момичета прибираха косата ѝ под тънък воал и я украсяваха с гирлянди от цветя. Лиз-Ан нямаше представа, колко е красива така, докато не срещна погледа на Рейналф. Мислеше, че никога не би могла да му прости начина, по който я погледна пред олтара — като че ли я виждаше за първи път. По време на церемонията погледът на Лиз-Ан беше сведен

към пода. Вдигна очи към свещеника само когато трябваше да произнесе брачната клетва. Изпитваше силна болка, че е принудила Рейналф да се ожени за нея, макар да не беше сигурна, че трябва да се чувства точно така. Знаеше, че не е постъпила правилно, но не можеше да избере Филип. Вчера, когато го беше видяла с очите на пораснала девойка, беше разбрала колко слепи са били очите на момиченцето, каквото беше преди години. Не успя да се отърси от мислите си и когато Рейналф повдигна лицето ѝ към своето и я целуна. Не успя да отвърне на целувката му. Олюля се и трудно фокусира погледа си върху обкръжаващите я усмихнати лица. Геоф първи застана до нея и я поздрави. Усмихна ѝ се широко, топло и приятелски стисна ръката ѝ.

— Сега вече наистина си моя господарка — каза той.

Тя се опита да се усмихне. Нещастен опит. Очите ѝ се изпълниха със сълзи. Някой ѝ подаде носна кърпичка. Тя проследи с поглед ръката и видя усмихнатото лице на Уолтър. И застина. Да, той наистина ѝ се усмихваше! Но защо, за Бога? Не мислеше, че е доволен от тази женитба. Нали не я обичаше?! Размаха носната кърпичка под носа ѝ, което беше знак, че настоява тя да я вземе. Лиз-Ан с благодарност я прие и попи сълзите, които заплашваха да тръгнат надолу по бузите ѝ. Рейналф усети настроението ѝ и побърза да я отдалечи от тълпата доброжелатели. Като преглътна конвулсивно няколко пъти, вдигна поглед към лицето му и с изненада видя, че и той се усмихва. Сърцето ѝ прескочи един удар. Той я прегърна, притисна я към себе си и целуна слепоочието ѝ.

— Нека се възползваме от положението, а? — прошепна тихо той. Топлият му дъх накара кожата ѝ да настръхне.

Тя кимна.

— Ще се опитам... съпруже.

Тя не видя усмивката, озарила лицето му. Хареса му думата, отронила се от устните ѝ. Миг по-късно двамата влязоха в залата, където беше сервирана гощавка, макар и приготвена набързо. Тълпата почели ги с присъствието си гости обгърна Лиз-Ан. Стори ѝ се, че цял Лондон се е събрал, за да отпразнува случая. Мъжете бързаха да поздравят Рейналф, да го потупат по гърба и да шепнат в ухото му думи, които Лиз-Ан не можеше да чуе. За разлика от тях, жените не бяха много доволни и весели, особено младите неомъжени девойки, които с копнеж гледаха към красивия младоженец. Смръщила вежди,

Лиз-Ан обърна поглед към ясно очертания профил на Рейналф. Опита се да го види в различна светлина, да се абстрахира от омразата и предварителната си представа за него. И за първи път видя онова, което другите вече знаеха. Рейналф беше не само красив, но също така млад и жизнен. И беше барон, високо ценен от краля. Беше уважаван от всички, търпелив и... мил. Да, онова, което пречеше на жените да общуват с нея, беше завист. Без съмнение, всяка една се смяташе за подстойна да бъде негова съпруга. Всяка се смяташе за по-красива от нея, защото нейната коса беше черна, а ръстът — неподходящ за една дама. Внезапно отново я осени мисълта за качествата на Рейналф. Беше ли наистина той уважаван, търпелив и мил? Изведнъж основите, върху които беше изградила представата си за него, се разклатиха. Мъжът, който се беше опитал да я изнасили, със сигурност не притежаваше тези качества. А мъжът, който сега беше неин съпруг, като че ли беше добър човек.

— Лиз-Ан? — Гласът на Рейналф достигна до нея сякаш много отдалеч.

Изненадана, стресната, тя вдигна поглед към него.

— Хм?

— Всичко наред ли е?

Тя кимна и се насили да се усмихне весело.

— Да, чувствам се добре.

Той не ѝ повярва, но нямаше време да ѝ зададе повече въпроси, защото пред тях застана кралят.

— Хайде, барон Уордю — каза той, — не пази булката само за себе си. Сподели с нас своето щастие.

Като видя очевидната му неохота да се раздели с нея, Хенри се засмя.

— Няма да те задържам дълго — каза той. — Само ще поискам мнението ти по въпрос, който не ми е много по сърце. Ела.

Рейналф се усмихна извинително на Лиз-Ан, преди послушно да последва краля. Разочарована, тя гледаше нещастно как двамата изчезнаха в тълпата. Като се видя сама, фокус на всички любопитни погледи, започна да търси Геоф и Роланд, в чието приятелство беше сигурна. Сигурно бяха наблизко. Не ги намери, но Уолтър намери нея.

— Милейди — каза той, — съпругът ви не може да ви е изоставил така скоро, а? — Усмихна ѝ се съчувствено.

Лиз-Ан наистина беше благодарна да види познато лице сред тълпата, пък било то и на вдъхващия страхопочитание сър Уолтър.

— Страхувам се, че кралят ми го отмъкна — каза тя и се усмихна горчиво.

— В неговия сватбен ден? — Когато тя кимна, той въздъхна. — Тогава може би ще се съгласиш да ти правя компания.

Обзе я неизказано облекчение и тя му се усмихна съвсем искрено. Трапчинките се появиха на бузите ѝ. Уолтър незабавно се поддаде на тяхното очарование. Не знаеше, че усмивките могат да бъдат толкова пленителни. Чертите ѝ бяха напълно променени, озарени.

— Нямах ми доверие, не искаш да ме оставяш сама, така ли? — попита го тя, когато той я преведе през тълпата и двамата се озоваха в едно тихо ъгълче на залата.

Той повдигна вежди и ѝ се усмихна.

— Не, всъщност не бях се сетил за това — каза той, като се подпря с ръка на стената. — Но сега, след като ти и без това повдигна въпроса, ще те попитам дали възнамеряваш да се държиш зле с господаря ми и след сватбата.

Усмивката ѝ изчезна.

— Може и да не повярваш, Уолтър, но не лошотията ме кара да се държа така с господаря ти. Мислех, че действията ми са повече от справедливи.

Той забеляза мъкмата, изписала се на лицето ѝ.

— Хм — прошепна. — А сега?

Тя сведе поглед към върховете на обувките си.

— Сега не съм така сигурна. Може и да съм грешала — призна тя, — макар логиката да говори друго.

— Тогава кое ще следваш? — попита я той. — Сърцето или разума?

Неочакваният му въпрос я изненада. Не беше подготвена да му отговори. Просто стоеше и го гледаше с широко отворени очи.

— Може би и двете.

Неясният ѝ отговор не го задоволи.

— Съобразявай се със сърцето си — посъветва я.

Стоплена от загрижеността му, отново му се усмихна.

— Ще си помисля върху думите ти. Но кажи ми ти винаги ли следваш сърцето си? — Нещо ѝ подсказваше, че не случайно ѝ дава този съвет.

Той незабавно отклони погледа си, размърда неспокойно крака и прочисти гърлото си.

— Би ли искала да пийнеш нещо?

Тя се засмя.

— Сърцето или разумът, Уолтър? Не ми отговори.

— Не, и нямам намерение да ти отговоря.

Тя не настоя, макар да направи гримаса на недоволство.

— Добре, но как искаш да следвам съвета ти, който дори ти не намираш за разумен.

— Не съм казал такова нещо... — Думите му заглъхнаха, когато осъзна, че тя без малко щеше да го надхитри и да изтръгне признание от него.

Като видя, че е загубила схватката, Лиз-Ан въздъхна и скръсти ръце на гърди.

— И защо така изведнъж започна да проявяваш любезност към мен?

— Така ли?

Тя кимна.

— Да. Ако не ме лъже паметта, преди известно време ти със задоволство ме нарече змия.

— Така ли? — глупаво повтори той. — Да, предполагам, че може и да съм го направил.

— И какво промени мнението ти за мен?

— Не съм казал, че то се е променило.

Тя повдигна високо вежди.

— Значи все още мислиш, че съм змия?

Той се засмя, като видя колко е възмутена.

— Не, не мисля така.

— Радвам се да го чуя. — Тя сбърчи нос. В последвалата тишина се чу как стомахът ѝ къркори. Звукът беше обезпокоителен. Объркана, тя го притисна с длани и сви рамене.

— Не си яла нищо, нали?

— Не, от вчера не съм слагала хапка в уста.

Уолтър я поведе към масата, отрупана с превъзходни ястия.

— Тук има ужасно много храна. Почакай ме, ще ти донеса чиния.

Да, мислеше си Уолтър, докато се отдалечаваше, лейди Лиз-Ан наистина не беше лоша жена. Можеше да се надява, че тя и Рейналф ще изгладят противоречията си и ще заживеят спокойно. Рейналф имаше нужда от наследник за обширните си земи и, за разлика от красивата Арабела, Лиз-Ан щеше да му роди здрави синове и дъщери.

Останала отново сама, Лиз-Ан се огледа. Геоф и Роланд не се виждаха никъде. С нарастващ интерес, започна да гледа как хората на Рейналф се домогват до вниманието на момичетата, които сервираха храната, и на неомъжените момичета, чиито брой далеч надхвърляше този на мъжете в залата. Да, ритуалът на ухажването ѝ се стори интересен. Като погледна сватбената си рокля, Лиз-Ан изпита благодарност към кралицата, че е проявила щедрост в нейния сватбен ден. Роклята беше чудесна, подчертаваше тънката ѝ талия и... Изведнъж, неочаквано, ѝ хрумна, че е възможно тя, Лиз-Ан, да се удивлява на типично женското си облекло, още повече — да се ласкае от него. Бяха минали години, откакто за последен път се беше погрижила с радост за външността си. Господи, какво може да е направила женитбата с нея? Поклати глава. Не женитбата, а Рейналф беше виновен за промяната. Можеше ли да се лиши от защитата, която ѝ предлагаша мъжкото облекло и мъжките обноски? Нима вече не копнееше за удобството на широката туника и ботушите? Не, като че ли вече нищо нямаше смисъл.

— Съвсем сама? — чу до себе си подигравателен глас, който грубо прекъсна мислите ѝ.

Лиз-Ан обърна рязко глава и срещна погледа на Филип Чаруик. Той стоеше на не повече от два метра от дясната ѝ страна, едва сдържайки гнева и раздражението си. Тя почувства да я обзема страх.

— Не, не съм сама — отвърна тя. — Сър Уолтър отиде да ми донесе нещо за хапване.

Думите ѝ имаха за цел да го предупредят, а не просто да го информират. Той обаче не обърна внимание на скрития им смисъл.

— А къде е онова копеле? — попита. Думите му бяха пълни със сарказъм. — Любопитно, дали и той като мен не презира онова, което има? Дали не търси забавления другаде?

Лиз-Ан обърна възмутеното си лице към него. Думите му, които разкриваха истинската причина той да я отблъсне преди години, ѝ причиниха дълбока болка. Бяха повече от жестоки. Сви длани в юмруци, готова да го нападне. Но после се сети, че носи рокля, и успя да потисне порива си. Не искаше да се унижава пред него. Изправи гордо рамене и мина покрай него, като че ли той не съществуваше. Той обаче се възползва от близостта ѝ и грубо хвана ръката ѝ.

— Нима мислиш, че бих се оженил за жена, която с такава радост се отдава на друг? — изсъска той. — Не! Благодарен съм ти, че избра онова копеле!

— Думите ти имат за цел да убедят самия теб, а не мен — отговори Лиз-Ан и се взря в зачервените му очи. — Преди малко изглеждаше силно разочарован от това, че отклоних предложението ти.

— Не бива да бъркаш желанието ми да притежавам тялото ти с нещо друго — каза той. — Това, че сега си омъжена за друг, не означава, че не можеш да споделиш леглото ми. А аз твърдо съм решил да те имам.

Тя се опита да освободи ръката си.

— Пусни ме! — каза, като потисна желанието си да извика така, че да я чуят всички в залата.

Пръстите му се забиха така дълбоко в плътта ѝ, че почти докоснаха костта. Тя се огледа отчаяно наоколо, но всички като че ли бяха изчезнали някъде. Дали да не рискува и да не направи неприятна сцена?

— Никой няма да забележи, ако се измъкнем. — Влажният му дъх стигаше до ухото ѝ. — Ела с мен и аз ще те науча на удоволствията на плътта.

В гърлото ѝ беше заседнала буца, душеше я. Нещо я изгаряше отвътре. Преглътна тежко и се обърна към него.

— Ти ме желаеш? След като съм първата курва в Англия? След като ме обвини, че съм била с всеки мъж?

Очите му като че ли щяха да изхвъркнат.

— Значи е истина, не си любовница на барон Уордю — заключи той.

Тя отново преглътна, но успя да потисне желанието си да извърне очи. В душата ѝ се бореха различни чувства — гняв,

отвращение, страх. Гордостта ѝ не би позволила най-слабото от трите чувства да вземе връх. Разчиташе много на гнева.

— Нима мислиш, че щях да го отрека? — Тя се засмя горчиво. — Не, горда съм, че му се отдадох. Той е изключителен любовник. И мислиш, че ще ти разреши да ме докоснеш, след като имам него? Той ме задоволява напълно. — Видя как цветът на лицето му се променя. — Не — завърши тя, — не бих се унижила да легна с теб. Не можеш да ме научиш на нищо, което съпругът ми вече да не ми е показал.

Филип бавно се съвзе след словесната ѝ атака.

— Ще те имам, Лиз-Ан Уордю — каза той глухо. — И когато се отърва от съпруга ти, няма да ти предложи женитба.

Макар заплахата му да я разтърси, тя успя външно да запази спокойствие. Той вече не гледаше нея, а някъде зад рамото ѝ.

— Пусни ме — каза тя и се изненада, когато той незабавно се подчини. Погледна през рамо и разбра, че го е принудило завръщането на Уолтър. А зад него вървеше Рейналф. Изражението му не предвещаваше нищо добро. Той неспокойно местеше поглед от нея към него.

— Съпругът ти — каза Филип, като я погледна за последен път. — Той не ти ли напомня за някого, за някой разбойник, например? — И с подла, многозначителна усмивка, се смеси с тълпата.

Някой разбойник. Лиз-Ан гледаше след него и чувстваше как стените се приближават, как я притискат и задушават, как гневът изчезва и на негово място идва страхът — чувството, което напразно се опитваше да прогони. С ръка, притисната към гърлото си, тя дишаше на пресекулки. Подът се люлееше под краката ѝ. Не, не можеше да припадне сега. Не тук. По гърба ѝ лазеха студени тръпки. Завъртя се, за да посрещне Рейналф и Уолтър. Лицата им бяха близо, но като размазани. Успя да види тревогата, разкривила чертите и на двамата. Премигна бързо няколко пъти, за да може да фокусира поглед върху Рейналф. Но всичко се размаза, а после напълно изчезна. Разбра, че пада, и инстинктивно протегна ръце напред. Малко преди да изгуби съзнание, почувства как я обгръщат силните ръце на Рейналф.

ГЛАВА 17

— Нощта е добра за нападение, милорд — каза Джоузеф, единият от скуайърите. Гласът му беше малко по-висок и по-писклив от обикновено, защото се вълнуваше от възможността да довършат започналото.

Нощта наистина беше топла и приятна, помисли си и господарят на Джоузеф, като сложи ръце на хълбоци и се огледа доволно. Духаше вятър, който раздвижваше листата на дърветата. Той и хората му се бяха разположили в края на една горска поляна, откъдето се виждаше здравата крепост, чиито кули се издигаха в синьо-черното небе. Вятърът духаше свободно през поляната и като че ли се завихряше около стените на крепостта и раздвижваше водите на рова, който опасваше нищо неподозиращия замък. Макар и пълна, луната не осветяваше местността, защото непрекъснато се скриваше зад облаците, които се бяха появили на здрачаване. Светлината ѝ едва ли беше достатъчна, за да се видят всички подробности на хълмистия терен. Макар това да беше добре дошло за нападателите, защото щяха да се приближат незабелязани, не се знаеше дали няма да ги затрудни при прехвърлянето на крепостните стени. Трябваше да бъдат предпазливи, защото им се струваше, че замъкът е добре охраняван и винаги в бойна готовност. Тази нощ не можеха да бъдат допускани грешки. Като мърдаха неспокойно на седлата, въоръжените мъже гледаха как няколкото избрани от господаря техни другари се приготвят тихо за нападение.

Тръгнаха, когато луната се скри напълно зад дълга редица облаци. Когато тя се показа отново, макар и съвсем за кратко, нападателите бяха вече преполовили разстоянието до целта си. Когато лунната светлина освети земята, всеки един от тях легна, за да се скрие във високата трева. Чакаха прикритието на мрака. Чакаха дълго, но не искаха да рискуват. Най-после се озоваха до рова, опасващ замъка. Събраха се до мястото, което им се струваше най-уязвимо — южната стена. Скриха се в храстите до рова и зачакаха появяването на луната.

Когато светлината освети стените, те потърсиха с поглед някакво движение горе. Откриха мястото, където стоеше охраната. Когато отново настъпи пълен мрак, техният господар първи нагази в ледените води на рова. Ботушите му затънаха в калта, дрехите му веднага се намокриха. Той вървеше напред, като се опитваше да не обръща внимание на свързаните с нападението неудобства. Напредваха безмилостно бавно, краката им непрекъснато затъваха в тинята. Струваше им се, че тя ги дърпа надолу — като че ли иска да ги потопи под мътните води. Като стигнаха до средата, дъното изведнъж се изплъзна изпод краката им и те бяха принудени да плуват. Лицата им бяха почернени със сажди и мръсотия, за да им осигурят по-добро прикритие, затова не можеха да ги намокрят. Движенията им бяха тромави, напредването стана още по-бавно. Събраха се в подножието на стената и отново чакаха дълго охраната да направи обиколката си.

Вятърът безмилостно подмяташе мокрите им дрехи и пронизваше телата им. Най-после чуха скърцане на ботуши над главите си. Когато стъпките на часовоя заглъхнаха, младият скуайър беше избутан напред. Двама от другарите му го повдигнаха, за да му помогнат да излезе от тинята и да се изкатери по стената. Джоузеф сръчно изпрати нагоре предварително приготвената стрела, която завършваше с остра кука. Към нея беше прикрепено дълго въже. Един от рицарите го намота здраво около китката си, за да осигури изкачването на другаря си. Никой не можеше да оспори сръчността на Джоузеф. Затова го бяха избрали за тази толкова важна задача. Макар и не особено умел с другите видове оръжия, той беше майстор на лъка. Изпратената от него стрела безпогрешно прикачи куката на стената. Първи щеше да се изкачи господарят им. Ръцете му бяха силни и сръчни. Той се изкачи, без да губи време. Не след дълго вече беше горе, на стената, и се прехвърли през ниския зид, който я опасваше. Хвана въжето и здраво го завърза. Първият от хората му започна да се изкачва. Фенерите на стената му позволиха да огледа замъка. Разбира се, нападателите бяха получили и предварителни сведения. Един от техните хора се беше промъкнал вътре по-рано същия ден с група селяни, като се беше представил за амбулантен търговец. Бяха озадачени от новината, че баронът още не се е завърнал в замъка си, но това им даваше възможност по-лесно да превземат крепостта. Един по един, всички се покатериха по стената и се прехвърлиха през зида.

Джоузеф, скуайърът, беше последен. Когато и той се озова до господаря си, двамата започнаха придвижването от стената към вътрешния двор долу. Задачата не беше лесна, защото замъкът беше добре охраняван. Наложиха се да убият един от защитниците.

Като остави скуайъра си да пази навън, господарят му, с кама в ръка, влезе в голямата тъмна зала. Нямаше никаква светлина, но звуците, които издаваха множеството спящи на пода мъже, жени и деца, му помагаше да се движи в тъмното. Вече уморен, той започна тежко да изкачва каменните стъпала. Звукът от стъпките му му се стори оглушителен. Като стигна първата площадка, подаде главата си иззад ъгъла и огледа широкия, осветен от факли, коридор. Беше тихо. Нищо не помръдваше. Дали не беше прекалено тихо и спокойно, помисли си той, докато се прокрадваше към вратата на стаята, за която му бяха казали, че принадлежи на господарката на замъка. Постави ухото си до отвора и се послуша. Не чу нищо, затова съвсем тихо бутна вратата. Единствената светлина в стаята идваше от огъня, който едва-едва гореше. Погледът му се насочи към голямото легло, където неподвижно спеше неговата жертва. Той затвори вратата и остана на мястото си известно време, колкото да прецени положението. А после пристъпи напред. На походно легло, разположено до краката на голямото легло, спеше камериерката на дамата. Той реши, че първо трябва да обезвреди нея. Бързо пъкна един парцал в устата ѝ, а после завърза ръцете и краката ѝ. Тя отвори изпълнените си с ужас очи и ги втренчи в него. Той ѝ се усмихна подигравателно, потупа я по дупето и мина покрай нея. Когато застана до леглото, дамата, която спеше в него, се събуди, седна, потърка сънените си очи и го погледна. И веднага пое въздух, за да изпищи. Той се хвърли към нея. Успя да запуши устата ѝ с ръка и да я бутне назад върху леглото. Затисна я с тялото си и тя, останала без дъх, едва се съпротивляваше. Той вдигна глава, послуша се и чу първите признаци на тревогата, която обхващаше замъка. Молеше се на Бога хората му да са заели вече позициите си, да са спуснали подвижния мост, а подкреплението да е на път. Ако всичко вървеше добре, след броени минути замъкът щеше да е в ръцете им. Жената под него се посъвзе, успя да си поеме въздух и започна да се бори, като бясно мятеше ръце и крака. Той високо изруга, когато коляното ѝ го уцели между бедрата. Стана от леглото и я повлече след

себе си. Ръката му продължаваше да затиска устата ѝ. Той безмилостно я притисна до мокрите си дрехи. Тя продължаваше да се съпротивлява.

Когато най-после жената се успокои, той я завлече до светлината на огъня. Премръзналото му тяло се радваше на пламъците. Жената вдигна предизвикателно глава и го погледна. Черните ѝ очи горяха като въглени. Те му казваха, че гневът ѝ е безграничен, а страхът — голям. Като се имаше предвид възрастта ѝ, майката на Рейналф Уордю все още беше красива. Кожата ѝ беше гладка и чиста, фигурата ѝ — стройна и приятно закръглена. Дългата ѝ коса беше почти толкова светла, колкото и тази на сина ѝ, но вече прошарена тук-там. С това се изчерпваха приликите между копелето и майка му, защото нейните черти бяха изчистени и деликатни, а и тя далеч не беше висока като сина си. Трудно му беше да повярва, че тази крехка жена е могла да роди такъв син, но косата беше очевидно доказателство.

— Ако се държите добре, няма да имате причина да се страхувате от мен, лейди Зара — увери я той и се запита защо ли пък тя трябва да го интересува. — Дойдох само за да взема онова, което е мое... и да платя старите си дългове към вашия син.

Очите на жената се разшириха, отправиха мълчалив въпрос, но той нямаше време за губене, за да ѝ разказва цялата история. Приблужи острието на камата до тънката ѝ шия и бавно махна ръката си от устата ѝ. Тя погледна към оръжието и не издаде нито звук. Той я дръпна за ръката и двамата излязоха в дългия коридор. Останалите обитатели на замъка бяха насам-натам като обезумели. Спираха се, когато той минеше край тях, и ужасени гледаха как води господарката им към стълбите. В голямата зала, където набързо бяха запалили няколко факли, той се спря и зачака всички да обърнат погледите си към него. Отвън, от вътрешния двор, през отворените врати долетя тропот на копита. Ясно беше, че хората му вече са минали по моста и са в замъка. Щеше да има бой, но добре обучените му войници скоро щяха да вземат надмощие. Това, че лейди Зара им беше заложничка, щеше да им помогне и щяха да избегнат проливането на много кръв. Минаха няколко секунди, преди да го забележат, а когато това стана, из залата се разнесе приглушен шепот. После всички притихнаха, вперили поглед в него, жената и камата, допряна в гърлото ѝ.

— Изпратете съобщение до началника на охраната, че държа лейди Зара в ръцете си — извика той. — Само ако тя се съгласи на

пълно подчинение и да предаде крепостта в наши ръце, няма да ѝ се случи нищо лошо.

— Синът ми ще те убие и така ще платиш за нанесената ми обида — каза остро тя.

— Не, няма да може, защото аз първи ще го заколя — отговори той.

Тя започна да се съпротивлява, въпреки че острието още бе опряно в гърлото ѝ.

— Пусни ме, разбойнико! — извика и го удари през лицето.

Облада го силен гняв, но не ѝ отвърна.

— Разбойник? — Гласът му беше опасно тих и ласкав. Хватката на ръцете му стана още по-жестока. — Аз съм барон Джилбърт Балмейн от Пенфорк.

Тя го погледна.

— Да, знам кой си — каза тя все така остро, — макар да не смятам, че титлата приляга на човек като теб. — И тя отвърна от него поглед, изпълнен с презрение.

Джилбърт се засмя, но смехът му приличаше повече на лай.

— Значи е вярно, че са ви предупредили. Това ме изненадва. Наистина, не се замислих много, за да преодоля вашата защита. Лесно е да се превземе замъкът на барон Уордю.

— Ти си подъл и противен! Ако беше дошъл само с ден по-рано, атаката ти щеше да свърши по друг начин.

— Глупаво е било, че толкова бързо сте отпуснали охраната.

— Не можехме да предположим, че един рицар може да се забави толкова дълго — отговори тя. — Но ти си куц, нали? По рождение ли имаш този недъг?

Нямаше представа, колко дълбоко го засегнаха думите ѝ. Като направи неимоверно усилие, Джилбърт успя да се отдръпне от ръба на бездната, която заплашваше да го погълне.

ГЛАВА 18

Рейналф опря длани в перваза на прозореца и се вгледа навън, в звездната нощ. Бяха минали часове, откакто Лиз-Ан припадна в залата. Сега тя спеше. Беше ядосан на себе си, че позволи на краля да го отдели от нея. Да, дяволите да го вземат, трябваше преди всичко да помисли за нея! Трябваше да се досети, че тя не би могла да се защити от всички онези хора. А той беше изпитал гняв, разочарование и ревност, когато я беше видял със сър Филип Чаруик. Телата им бяха толкова близо едно до друго, че почти се докосваха. Бързото отдалечаване на Чаруик и припадането на Лиз-Ан повдигаха въпроси, на които още не му беше отговорено.

Хората му не бяха успели да открият Чаруик. Най-после някой им каза, че той бил напуснал замъка веднага след сватбата, като взел със себе си и малкото си хора. На Рейналф му се искаше да тръгне след него, но трябваше да остане при Лиз-Ан. Уморено, той хвърли поглед през рамо към мястото, където лежеше тя. Свещта хвърляше сенки по лицето ѝ, което изглеждаше още по-бледо поради рамката от черна коса. Като напрегнаше слух, той долавяше бавното ѝ, равномерно дишане. Личният лекар на кралица Елинор го беше успокоил, че няма нищо страшно и че Лиз-Ан сама ще се събуди, когато му дойде времето. Беше казал, че изтощението и възбудата са причина за припадък ѝ, а в добавка и факта, че цяло денонощие не е слагала хапка в уста. Последното особено тревожеше Рейналф. Беше ѝ изпратил табла с храна предната вечер, но камериерката му беше казала, че Лиз-Ан въобще не се е докоснала до храната. И въпреки това той не се беше погрижил днес тя да хапне нещо, не беше настоял. Не можеше да се отърси от предчувствието, че в цялата работа има и нещо друго, освен умората от преживените вълнения. Беше сигурен, че припадъкът ѝ има нещо общо с думите, които си бяха разменили тя и Чаруик. Разтри челото си с ръка, отиде до леглото и седна на стола, който беше поставил до него. Наведе се над Лиз-Ан и махна кичурите

коса, които покриваха лицето ѝ. Клепачите ѝ потрепнаха. Стори му се, че тя простена насън.

— Лиз-Ан? — повика я той и допря дланта си до студената ѝ буза. Дишането ѝ осезаемо се промени. Тя сгуши лице в дланта му.

Рейналф се изправи. Прокара пръстите си по брадичката ѝ, погали леко разтворените ѝ устни. Клепачите ѝ се повдигнаха.

— Рей... — въздъхна тя и усмивка озари устните ѝ. Най-после, тя отвори широко очи и докосна лицето му.

Заля го вълна на облекчение — бърза и топла. Целуна студената ѝ длан. Тя стисна пръсти, като че ли да задържи топлината на целувката му, и отпусна ръката си на леглото.

— Как се чувстваш? — попита той и седна в края на леглото. Бедрото му се притискаше в тялото ѝ.

— Уморена — отговори Лиз-Ан, а после смръщи вежди, защото първото нещо, за което се сети, беше кавгата ѝ с Филип. Дълбокият шок, който последните му думи предизвикаха, беше причина тя да припадне. *Твоят съпруг... Той не ти ли прилича на някого? На някой разбойник...* Тя прогони спомена. Не искаше да мисли за това сега.

— Съжалявам, ако съм те уплашила — прошепна загрижена. — Не знам как стана така, че припаднах.

Рейналф взе ръката ѝ в своята и сложи палеца си на мястото, където се усещаше пулсът ѝ.

— Не знаеш ли?

— Аз... предполагам, че трябва да се храня по-редовно — призна тя кротко. — А и не спах добре вчера.

— Хм. И сватбата, разбира се.

Доволна, че той ѝ предложи още едно извинение, тя кимна.

— И това също — съгласи се окуражена от усмивката му и проявеното разбиране. А после сбърчи чело. — Много съжалявам за това, Рейналф.

Ръката му застина върху нейната.

— Съжаляваш ли? — попита той и усмивката му изчезна. Разбира се, че беше така. Нима не беше изказала предпочитанието си да влезе в манастир? Тя сведе поглед, кимна с глава и направи усилие, за да седне в леглото. Рейналф ѝ помогна.

— Да — каза тя и се облегна на възглавниците. Не знаеше колко предизвикателно се очертават твърдите ѝ гърди под тънката долна

риза. Ръцете ѝ бяха сгушени в скута и тя ги погледна, преди да продължи: — Не биваше да те насилвам да се жениш за мен, но просто нямах избор. Разбираш ме, нали?

Не, не я разбираше, но искаше.

— Нямаше избор? Но кралят ти предостави избор — Чаруик и мен.

Тя се засмя горчиво.

— Избор? Не, Рейналф, това не беше избор. Никога не бих се омъжила за Филип, дори кралят да не ми беше дал друга възможност. Мисля, че по-скоро бих умряла.

— Защо?

Тя се поколеба. Не знаеше какво да каже, какво да премълчи и въобще как да се държи за в бъдеще. Рейналф взе ръцете ѝ в своите и се наведе към нея.

— Сега съм твой съпруг, Лиз-Ан. Ако искаме да живеем в мир, ще трябва да споделяме всичко един с друг. Трябва да ми се довериш.

Да му се довери. Нямаше да ѝ е трудно да го направи, разбра тя с почуда. Искаше да му се довери. Пое си дълбоко дъх, кимна и каза:

— Ако на света има някой, когото да мразя, колкото мразех теб, Рейналф, това е Филип. Израснах с любовта си към него. Той беше мой идол, следвах го навсякъде. В моите детски очи той беше съвършен. — Тя се отпусна на възглавниците и се загледа в балдахина над главата си. Хапеше долната си устна в напразни опити да си възвърне спокойствието, което започваше да ѝ се изплъзва. Рейналф чакаше. Чувството в гласа ѝ предизвикваше у него ревност, която стягаше вътрешностите му. Трудно му беше да преглътне факта, че тя е обичала и друг, освен него. — Той никога не беше мил и любезен с мен — продължи тя. — Бях много висока за възрастта си и много неугледна на вид, а косата ми беше като черна конска опашка. Без съмнение, не съм била привлекателна за него. — Тя въздъхна — Под носа ми, а и под този на баща ми, той непрекъснато спеше със слугините от нашия замък. — Рейналф гледеше как по лицето ѝ пробягват различни чувства. — Макар поведението му да ми причиняваше дълбока болка, в края на краищата, започнах да си казвам, че няма значение. Виждаш ли, Филип ми принадлежеше. Никой не подлагаше на съмнение това, че един ден аз ще бъда негова съпруга и ще родя неговите деца. Такава беше съдбата ми и аз бях готова да ѝ се отдам с плам, какъвто само

едно дете може да изпитва. — Тя го погледна в очите. — Две години не го видях, но непрекъснато мислех за него. Бях тръгнала за сватбата и Джилбърт беше с мен, когато... Когато лагерът ни беше нападнат. Бяхме изненадани и почти не оказахме съпротива. — Тя стисна здраво устни. — Когато видях Джилбърт, бях сигурна, че е мъртъв. Имаше толкова много кръв... Навсякъде.

— Но той е жив — вметна Рейналф.

— Да, той има силна воля, по-силна от моята. — Лека усмивка премина през лицето ѝ и бързо изчезна. — И когато Филип отказа да се ожени за мен — каза тя бързо, прекалено бързо, — баща ми не можа да понесе удара и умря.

— И ти все още мислиш, че аз съм този, който е нападнал лагера ви и е осакатил брат ти онази нощ? — попита Рейналф. Гласът му прозвуча по-рязко, отколкото му се искаше.

Тя погледна встрани, защото не искаше да вижда болката, изписана на лицето му.

— Вече не знам — каза приглушено. — Бях толкова сигурна, че беше ти, но сега...

У Рейналф разцъфна надежда.

— Не ми е толкова лесно да ти се доверя, Рейналф. Много дълго живях с тези болезнени спомени и не мога така бързо да се освободя от тях... макар че много ми се иска.

Не му предлагаше много, но все пак беше нещо повече от онова, което беше готова да даде досега. Без да каже дума, Рейналф се изправи и отиде до огнището. Върна се след малко и сложи табла с храна на леглото.

— Искам да изядеш всичко — каза той и отново седна на стола.

Лиз-Ан, със сериозно лице, подгъна крака под себе си и протегна ръка към пая с месо. Той изчака тя да изяде по-голямата част от онова, което беше върху таблата, и едва тогава зададе въпроса, който не излизаше от ума му.

— Бих искал да знам какво ти каза сър Филип, че те разстрои толкова много.

Тя премигна.

— Лиз-Ан! — В гласа му се усещаше предупреждение. — Не си мисли, че ще можеш да ме излъжеш, като ми кажеш, че е било нещо незначително, защото няма да ти повярвам. Хайде истината!

Тя неспокойно прехапа долната си устна и избегна погледа му.

— Не е важно.

Рейналф се бореше със себе си, за да запази търпение. Скръсти ръце на гърди и се втренчи в нея мрачно, навъсен.

— Аз ще бъда този, който ще прецени дали е важно или не. Ще ми разкажеш всичко!

Като разбра, че той няма да отстъпи, тя се подчини.

— Той беше много ядосан. — Пръстите ѝ неспокойно играеха по завивката. — Каза, че за него нямало значение това, че съм омъжена за теб. Че е все така решен... да ме има. — Тя вдигна поглед, за да види реакцията, но срещна непроницаемите му черни очи.

— И? — настоя, защото беше сигурен, че има и нещо повече.

— Каза, че ще се отърве от теб.

— Ще се отърве от мен? — засмя се Рейналф, като че ли дори мисълта за това беше много смешна. — Ще се опита да ме убие?

— Да, сигурна съм.

— И какво още? — Лиз-Ан погледна встрани, тъй като отново чу прощалните думи на Филип. Не разбираше защо не иска да ги сподели с Рейналф. Знаеше, че не може. Намеците му я бяха ужасили. Трябваше първо да помисли за това сама.

— Това е всичко — каза тя и се пъкна под завивките.

Рейналф усети, че има още нещо, но не настоя повече. Целуна я нежно, а после ѝ каза:

— Трябва да поспиш още. — И се обърна да си върви.

Тя хвана ръката му.

— Няма ли да останеш?

Не ѝ се вярваше, че ще си тръгне. Та нали това беше тяхната първа брачна нощ! Той вече имаше право над нея. И освен това наистина не искаше да се лиши от него в този момент. Той я погледна.

— Ако беше добре, съпруго моя, щях с радост да взема онова, което ми се полага, но тази нощ за теб ще е по-добре да бъдеш сама в леглото. Ще прекараме първата си брачна нощ в Чизън.

— Аз... аз не искам да бъда сама — каза тихо Лиз-Ан. — Няма ли да останеш при мен?

Рейналф не очакваше, че тя ще преодолее гордостта си и ще признае, че има нужда от него. Беше толкова изненадан, че за миг

онемя. Когато най-после проговори, в гласа му се усещаше напрежение.

— И къде ще спя?

Тя се изчерви, погледна първо стола, а после прокара длан по мястото до себе си.

— Тук — каза тя.

Рейналф се усмихна.

— Мислиш ли, че ще е безопасно?

Тя все още не беше готова да срещне погледа му.

— Можеш просто да ме държиш в прегръдките си — предложи, прехапа долната си устна и зачака отговора му.

— Ах, искаш да ме подложиш на мъчение, така ли?

Тя най-сетне го погледна и видя весели пламъчета да светят в черните му очи. Едва потискаше смеха си.

— Не такава е намерението ми. Наистина ли ще бъде толкова лошо? — попита невинно тя и се усмихна.

Той кимна.

— Да, но съм доволен, защото поне не искаш да ме приковеш към стената.

Лиз-Ан скри усмивката си, отметна завивките и покани съпруга си да сподели леглото ѝ.

ГЛАВА 19

— Чизън! — обяви Рейналф.

Гласът му беше пропит с чувство. Радваше се, че вижда пред себе си тази земя. Тръгнаха от Лондон преди три дни, които му се сториха като вечност. Не само защото копнееше да се завърне у дома, а и защото още не беше упражнил съпружеските си права над Лиз-Ан. В Чизън щеше отново да я има и най-после щяха да започнат съвместния си живот.

— Какво виждаш, Лиз-Ан? — попита той.

Въпросът му я свари неподготвена и тя смръщи вежди.

— Земя — отговори простиичко, а после добави: — Плодородна земя. — И погледна през рамо към него.

Той очевидно не беше доволен от отговора ѝ.

— И? — продължи да настоява.

Тя отново го погледна, като хапеше долната си устна.

— Това е всичко — заключи тя. — Какво искаш да видя, милорд?

Той я хвана за брадичката и обърна лицето ѝ към своето.

— Това не е Пенфорк — каза той. — Но сега е твой дом. Бих искал да виждаш в него дома си... и да го приемеш.

Погледът му се задържа на устните ѝ за миг, а после погледна в очите ѝ, които не се отделяха от неговите.

— Приела съм го, съпруже мой.

— Доволен съм — прошепна в отговор той и я целуна. Целувката му беше кратка, но топла.

Когато се опита да се отдръпне, Лиз-Ан не му позволи. Обви врата му с ръце и се притисна в него. Той удължи целувката още малко, но в края на краищата се отдръпна, като я остави да го гледа разочаровано.

— Сърцето ти знае истината — каза тихо той.

И потегли надолу по хълма към Чизън. Слънцето беше близо до зенита си, когато един от мъжете, изпратени напред от Рейналф, излезе от горичката и тръгна към тях. От устните му се ронеха неразбираеми

думи. Изведнъж застанали нащрек, хората на Рейналф рязко дръпнаха поводите и спряха на място. Извадиха мечовете си от ножниците. Последва тишина, която изнервяше всички.

— Милорд — каза задъхано мъжът, когато стигна до тях.

— Какво има, човече? — попита Рейналф. Стомахът му се свиваше от лоши предчувствия. — Видя ли се с майка ми?

— Не, милорд. — Той си пое дълбоко дъх, за да се по-съвземе, преди да продължи: — Чизън е превзет и всичките му обитатели са затворници сега.

Рейналф започна спокойно да обмисля новосъздалото се положение.

— А какво стана с другите от групата?

— Нападнаха ни, милорд. Завлякоха всички вътре в крепостта. Мен изпратиха да ви донеса съобщението.

Рейналф му даде знак с глава да продължи. Усещаше как до него Лиз-Ан е като вцепенена.

— Трябва да ви предам, че сега Чизън е в ръцете на барон Джилбърт Балмейн и...

— Джилбърт?! — възкликна Лиз-Ан.

— Това нищо не променя! — изрева той към нея, а после отново се обърна към пратеника и му нареди да продължи.

— Каза, че ако искате отново да видите майка си жива, трябва да му върнете сестрата, а и вие самият да се предадете.

Думите му бяха посрещнати с мълчание, което се проточи дълго.

— И? — попита най-накрая Рейналф, като в същото време беше сигурен, че няма повече съобщения.

Мъжът преглътна, извади изпод туниката си платнена торбичка и му я подаде.

— Каза, че това ще ви помогне да се убедите, ако все още имате някакви съмнения.

С побелели устни, Рейналф въртеше торбичката в ръцете си. Беше лека. Вътре имаше нещо съвсем малко, помисли той с нарастваща тревога. Погледна Лиз-Ан.

— Какъв човек е този твой брат?

Лиз-Ан беше чувала, че понякога похитителите изпращали части от тялото на заложника, за да покажат, че заплахата е сериозна, но не

вярваше, че Джилбърт е способен да извърши такова нещо. Та това беше направо абсурдно!

— Джилбърт не е животно — заяви тя и протегна ръка да вземе торбичката. Той обаче не ѝ я даде.

Рейналф я гледаше с очи, студени като зимна нощ.

— А ако е животно, ще трябва да го убия, както се постъпва с такива като него.

Сърцето на Лиз-Ан се сви и тя отговори, без да се замисли.

— Джилбърт няма да ти даде втора възможност да го сториш.

— Аз не моля за втора възможност. Искам само една! — изрева Рейналф, а туниката не можа да прикрие напрежението в мускулите му.

Лиз-Ан мислеше, че тя ще загуби и в двата случая, независимо от изхода. Най-сетне призна това, което дни наред криеше дори от себе си. Тя обичаше Рейналф. Беше истинска лудост, знаеше и това. Никога досега не беше изпитвала такова дълбоко чувство. Към никого. Затвори очи, за да не чувства болката. Когато отново срещна погледа на Рейналф, в очите ѝ имаше сълзи. Той не беше помръднал.

— Отвори я — прошепна тя.

Стори ѝ се, че всичко е замряло. Пръстите му несръчно се бореха с възела. Никой не помръдваше. Всички следяха движенията на ръцете му. Вътре имаше само кичур коса — дълъг и светъл, почти безцветен. Рейналф едва беше имал време да се наслади на облекчението, когато го завладя гневът. Как се беше осмелил Джилбърт да докосне майка му!

— Ще го убия! — изрева той.

— Но това е само коса — възрази Лиз-Ан и сложи ръката си върху неговата. — Той ми е брат!

— А тя е моята майка! — Той отблъсна ръката ѝ.

Без да я погледне повече, се обърна към Геоф.

— Вземи я на коня пред себе си.

Лиз-Ан гледаше с отчаяние от единия към другия.

— Какво мислиш да правиш, Рейналф?

Рейналф отново я прониза с черните си очи.

— Ти си моя съпруга, Лиз-Ан. И ще останеш такава, каквото и да се случи.

— Ами майка ти?

— Не се тревожи. Скоро ще си я върна. Както и Чизън.

Тя поклати глава.

— Остави ме да поговоря с Джилбърт — помоли го тя. — Не бива да се пролива кръв. Мога да го накарам да се вслуша в гласа на разума.

— Да, но в чий глас?

— Не, Рейналф! — извика тя, но той вече не я слушаше. Вниманието му беше насочено към други неща.

С насълзени очи, Лиз-Ан наблюдаваше как мъжете се строят в редица и приготвят оръжията си за предстоящата битка. Действаха бързо. Бяха отново на конете и последваха Рейналф, който тръгна начело. Спряха се до брега на езерото. От крепостта можеха да ги видят, но бяха извън обсега на оръжията им. Зад тях, защитена от телата им, Лиз-Ан погледна към страховитата крепост. Беше иззидана изцяло от камък. Стените бяха високи и стръмни, а в подножието им имаше мочурище. На върха на една от кулите се виждаха няколко мъже. Знаеше, че Джилбърт е сред тях. Но кой точно е той, питаше се тя. Сред групата настана оживление, тъй като всеки един от хората на Рейналф се готвеше за онова, което му се удаваше най-добре. Лиз-Ан изпитваше дълбока тревога. Знаеше, че само след няколко часа много от тези мъже ще лежат мъртви. А може би и Джилбърт ще е сред тях. Отчаяно търсеше разрешение на проблема само и само да спечели малко време... Трябваше да говори с Джилбърт, да му каже, че е добре и че е останала с Рейналф по своя собствена воля. Сигурна беше, че той ще промени отношението си, когато разбере, че е омъжена за него...

— Геоф — завъртя се към мъжа зад себе си, — заведи ме при лорд Рейналф. Трябва да говоря с него.

— Не, милейди, той не иска да бъдете близо до него. Тук сте в безопасност.

— Но те ще се убият един друг — заяви тя разпалено. — Нима не виждаш това?

Той я погледна.

— Такова е решението на господаря ми. Брат ти го е обидил жестоко, като в негово отсъствие е нападнал дома му и е взел майка му за заложничка. Той с право защитава и двете.

— Ами обидата, нанесена на Джилбърт? — Беше отчаяна. Непрекъснато свиваше и отпускаше длани.

Лицето на Геоф беше като издялано от камък.

— Макар да не знам подробности, милейди, ти си тази, която започна всичко.

С цялото си сърце искаше да може да отрече думите му, да му обясни защо беше затворила Рейналф в мазето, но знаеше, че ще е безполезно. Геоф би останал верен на господаря си при всички обстоятелства. Притисна устата си с ръка и се обърна, за да види докъде бяха стигнали приготовленията. Пред редиците строени мъже видя Рейналф и Уолтър. Бяха доближили главите си една до друга. Очевидно водеха поверителен разговор. След малко мъжът, когото използваха за куриер, пришпори коня си към замъка.

— Какво става? — попита Лиз-Ан.

— Не знам, милейди — отговори Геоф. Очевидно беше много ядосан, че не е включен в групата, която ще проведе атаката.

Пратеникът не беше пуснат зад вратите на замъка, макар да му позволиха да мине по подвижния мост. Предаде съобщението през подвижната решетка на вратата. След няколко минути обърна коня и тръгна обратно към Рейналф. Когато наближи, Геоф, неспособен да сдържи любопитството си, се приближи към редицата мъже.

— Той ще се срещне с вас, милорд. — Гласът на пратеника достигна до Геоф и Лиз-Ан. — Съгласи се на двубой с мечове.

— Не! — изтръгна се вик от гърдите на Лиз-Ан.

Геоф, който беше свикнал с нейните настроения и сега очакваше неприятности, я обгърна здраво с ръце и побърза да отдалечи коня от групата, преди другите да са доловили гневното й избухване. Обаче не успя. Тя първо се развика, после се разплака и най-накрая нападна младия скуайър с юмруци. Той не знаеше как да се справи с нея и едва успяваше да запази равновесие върху седлото. Когато до него застана Рейналф и му помогна да се справи с Лиз-Ан, благодарността му беше толкова голяма, че не можеше да се изрази с думи. Минаха няколко минути, докато Лиз-Ан осъзнае, че я държат други ръце, но когато разбра, че те са на Рейналф, тя притихна.

— Не, Рейналф — замоли го, — не се бий с Джилбърт. Той отлично върти меч...

— Ти се тревожиш за мен? — каза той вече по-меко, с грейнало лице, като й помогна да слезе от коня.

Тя положи дланта си на бузата му.

— Тревожа се и за двама ви — призна.

— Но това е твоята възможност да се отървеш от мен — напомни й. — Да завършиш онова, което беше така нетърпелива да свършиш със собствените си ръце.

Тя го сграбчи за предницата на туниката.

— Рейналф, вече не искам да те видя мъртъв. Мисля, че никога не съм го искала истински.

Веждите му се сключиха, но той остана мълчалив.

— Не виждаш ли и сам? Джилбърт прави това, за да те накаже, че ме отвлече от Пенфорк.

Рейналф прокара длан през косата си.

— Предизвикателството е отправено и прието, Лиз-Ан. Не съм направил нищо на семейството ти, без да бъда предизвикан. Сега е време и Джилбърт да плати за прегрешенията си.

— Позволи ми преди това да говоря с него. Сега съм твоя съпруга. Той не може да промени това, каквото и да направи. Ще го накарам да разбере.

— Не, Лиз-Ан, свършено е.

Той се обърна с гръб към хората си, притисна я до себе си и завладя устните й. Целувката му беше огнена. Дъхът й спря. А после, изведнъж, свърши. Погледите им се срещнаха за миг, а в следващия той вече се отдалечаваше. Лиз-Ан, онемяла, го гледаше как възсяда огромния си жребец, как си проправя път през редиците. Геоф го следваше неотлъчно. Когато вече не можеше да го вижда, тя се обърна към Роланд. Той й се усмихна мрачно и й махна да отиде при него.

Лиз-Ан отчаяно се опитваше да потисне завладяващата я паника, защото знаеше, че тя ще й попречи да мисли трезво и разумно. Умът й отчаяно се опитваше да намери изход. Тръгна бавно към Роланд. Нямаше почти никакъв избор, а нямаше време да търси различни решения. И все пак се радваше, че този път няма да се възползва от Геоф, за да постигне целта си. Застана пред Роланд с изправен гръб, потърси с поглед Рейналф и го видя начело на редиците. Измери на око разстоянието до замъка и горе-долу прецени времето, с което разполагаше.

— Роланд, не може ли да се приближим още малко? — попита тя.

— Не, това няма да се хареса на лорд Рейналф.

— Тогава да отидем само до брега на езерото, за да мога да наблюдавам дуела — направи компромис тя. — Искам да се уверя със собствените си очи, че боят ще бъде честен.

Роланд се колебаеше. Поклати глава. Съжалението му беше съвсем искрено.

— И оттук можете да наблюдавате всичко, милейди.

— Не. — Тя махна с ръка, за да обхване струпалите се пред нея войници. — Те се движат непрекъснато и ми закриват гледката.

Със стиснати устни, скуайърът гледаше от войниците към замъка, а после към полето помежду им, където щяха да се срещнат двамата противници. Лиз-Ан разбра, че все още се колебае, и увеличи натиска.

— Моля те, Роланд. — Тя стисна ръката му и позволи на сълзите да се появят в очите ѝ като израз на мъката ѝ.

Той въздъхна и кимна.

— Добре, но ще застанем най-отпред, в първата редица, и нито крачка повече.

Той бавно преведе коня ѝ до челната редица вляво. Тогава Лиз-Ан забеляза, че и Уолтър, и Геоф, са се върнали и са оставили Рейналф сам. Изглеждаше точно така, както в деня, когато се беше върнал в Пенфорк за нея. Да, той щеше да бъде достоен противник на Джилбърт... Макар брат ѝ да се беше научил да се справя с недъга си, той си оставаше недостатък. Страшно беше да се помисли какво може да стане, ако той падне на земята с противник като Рейналф. С изненада установи, че се чувства съвсем спокойна. Спокойствието идваше от увереността ѝ, че ще успее да сложи край на този безсмислен дуел. Вдигнаха решетката на вратата на замъка и на подвижния мост стъпи един-единствен кон и ездач. Решетката веднага беше върната на мястото ѝ. Лиз-Ан знаеше, че това е Джилбърт. Дали я беше видял? Не беше вероятно, защото зелената ѝ рокля се сливаше със зеленината зад нея. Обърна глава и видя, че конят на Рейналф бавно върви към този на Джилбърт.

Сега! Тя въздъхна шумно, за да чуят всички около нея, а после падна напред и се претърколи през врата на коня. Не знаеше доколко успешно е имитирала припадък, но направи най-доброто, на което беше способна.

— Лейди Лиз-Ан! — възкликна Роланд и придърпа към себе си безжизненото ѝ тяло.

Както и беше очаквала, скуайърът положи усилия да я качи на гърба на коня и да я задържи там. Лиз-Ан не знаеше дали е привлякла вниманието и на другите, затова нададе тих стон и се наклони на другата страна. Роланд изруга. С едната си ръка я придържаше на седлото, а другата беше разперил, за да пази равновесие. Без да се колебае, Лиз-Ан направи рязко движение, при което ритна Роланд в гърдите и го прати на тревата.

— Съжалявам — каза тя и грабна юздите на коня.

Заби пети в хълбоците му и препусна напред. Зад себе си чу възгласите на войниците. Знаеше, че Рейналф ще се опита да я спре, затова продължаваше да се движи по левия фланг, като се криеше колкото може във високата трева. Препускаше право към Джилбърт. Като наближи, тя разплете плитката си и косата ѝ се развя свободно след нея. Това също беше предвидено, защото Джилбърт щеше незабавно да разпознае черната ѝ буйна коса. Движението, което по-скоро долавяше, отколкото чуваше, отвлече вниманието на Рейналф. Той обърна глава, за да разбере каква е причината за него. Видя, че част от хората му са разкъсали веригата и сега препускат бързо напред. Очевидно преследваха някого. Лиз-Ан! Завъртя глава във всички посоки. И я видя. Беше се изравнила с него и препускаше неотклонно към брат си.

— Не! — извика той. Изруга поне хиляда пъти и препусна в галоп.

Щеше да я настигне, но ясно съзнаваше, че по този начин и двамата ще се доближат на опасно разстояние до стените на замъка. Скоро щяха да бъдат в обсега на оръжията им. Накара коня да препуска със сетни сили, с най-голямата бързина, на която беше способен. Лиз-Ан видя, че Джилбърт обърна коня си и сега идва право срещу нея. Усещаше приближаването и на Рейналф, макар да не го виждаше. Знаеше, че съпругът ѝ ще дойде при нея първи. Конят на Роланд не можеше да се мери с този на Рейналф, а Джилбърт беше още далеко. Все едно, тя препусна напред. Ако не друго, поне щеше да забави двамата мъже достатъчно, за да поговори с Джилбърт, преди битката да е започнала. Поради приближаването на Рейналф се наложи да промени курса. Тръгна наляво, към мочурището. Това ѝ спечели

само няколко секунди. Миг по-късно Рейналф вече беше до нея и се опитваше да поеме юздите на коня ѝ. Като не успя, той я хвана и я дръпна върху седлото си, въпреки че тя пицеше и риташе силно с крака. Изведнъж нещо просвистя край ушите им. Двата паднаха на земята, като Рейналф пое удара. Изведнъж, някак смътно, Лиз-Ан осъзна, че онова, което беше ударило Рейналф, беше стрела. Чу приближаването на коне. Извиваше неспокойно тяло в ръцете на Рейналф, който все още я държеше през кръста. Успя да се освободи и остана коленичила до него. Първо видя разкривеното му от болка лице, а после стрелата, която стърчеше между брънките на ризницата му. Точно под дясното му рамо. Кръвта вече струеше през дупките на ризницата и попиваше в земята.

— Рейналф! — промълви тя, като обхвана лицето му с длани.

Той повдигна клепачи. Очите, които се впиха в нейните, бяха измъчени, изразяваха единствено болка.

— Лиз-Ан — едва чуто рече той. Повдигна глава, погледна я и каза: — Защо?

Сълзите потекоха по бузите ѝ и закапаха по лицето ѝ.

— Не исках да стане така — каза тя, като преглъщаше конвулсивно, за да не избухне в ридания. — Исках само да говоря с Джилбърт, да му обясня. А ти не ми разреши...

Обърна глава и видя Джилбърт, който бързо се приближаваше към тях. Войниците му препускаха след него. Рейналф нададе стон и успя да се изправи до седнало положение, отблъсна я и хвана стрелата, която стърчеше от ризницата му. Лиз-Ан протегна ръка към него, но той отново я отблъсна.

— Не, Рейналф, моля те! Трябва да ми позволиш да се погрижа за раната. Ще загубиш много кръв, ако не го направя.

Когато той протегна ръка към меча си, друга стрела разцепи въздуха край тях. Размина се с целта си само на няколко сантиметра и се заби до него в земята.

— Не! — извика Лиз-Ан и застана пред него, за да го защити с тялото си.

Той все още се опитваше да изтегли меча си с лявата ръка. Лиз-Ан го прегърна здраво. Роклята ѝ се напои с кръвта му Рейналф се опита да я отблъсне, но не успя да го направи с една ръка, а не искаше да оставя меча си.

— Махни се! — извика той. — Нямам нужда от женска закрила. Тя бурно разтърси глава.

— Не искам да умреш заради мен, Рейналф.

Той погледна красивото ѝ лице, което сега изразяваше единствено страх да не го загуби. Да, сега тя можеше да избяга от него, но май не искаше да го направи.

— Аз... те обичам — прошепна тя. — Не ме карай да ти обяснявам нищо. Просто те обичам и толкова.

— Лиз-Ан. — Джилбърт закова коня пред тях и скочи на земята с меч в ръка. — Махни се от него.

Рейналф погледна първо много високия мъж, който идваше към тях, а после жената, за която беше готов да рискува всичко.

— Сбъркал съм — каза той с дрезгав глас. — Ти заслужаваш да се умре за теб. — И хвана здраво дясното ѝ рамо.

Устните му докоснаха нейните толкова леко, че тя не беше сигурна дали въобще я е целунал. А после я отблъсна толкова силно, че най-после успя да я накара да отдели тялото си от неговото. Неочакваното му признание все още кънтеше в ушите ѝ. Тя го гледаше недоумяващо и се мъчеше да сложи в ред разбърканите си чувства. Рейналф вдигна тежкия си меч. Смръщи силно вежди и чело, но не поради болката, която изпита. Скъпото му, изпитано оръжие сега не просто тежеше в лявата му ръка. Беше му като чуждо. От замъка заваляха стрели, които пречеха на хората му да се доближат до него. А Джилбърт, леко накуцвайки, неотклонно приближаваше. Лиз-Ан погледна първо единия, после другия и предприе единственото възможно нещо. Повдигна полите на роклята си, изтича бързо при брат си и го прегърна. Той ѝ отвърна, след което побърза да я отстрани от пътя си. И продължи да върви към мъжа, чиято кръв беше решен да пролее.

— Джилбърт! — извика Лиз-Ан и сграбчи ръката му, която държеше меча. — Престани. Рейналф не е направил нищо лошо.

Думите ѝ имаха желанието ефект. Накараха го рязко да спре. Само няколко крачки деляха единия от другия. Джилбърт я погледна озадачено.

— Нима това не е мъжът, който се опита да отнеме девствеността ти, Лиз-Ан? — попита той, като кимна по посока на Рейналф.

И двамата чакаха отговора ѝ. Тя отговори бързо, отчаяно:

— Н-не.

Джилбърт я гледаше така, сякаш го беше ударила.

— Какво? — изрева той. — Погледни го! Нима косата му не е така светла, каквато ми я описа? Нима не притежава същото телосложение?

— Да — съгласи се тя и обърна поглед към Рейналф, който ги гледаше и седеше неподвижен. — Но не може да е бил той.

Рейналф срещна погледа на красивите ѝ очи и изпита огромно облекчение. Думите ѝ го разтърсиха. Беше ли възможно? Беше ли му повярвала най-после?

Хората на Рейналф се бяха приближили. Но като видяха, че нещата са се успокоили, не направиха опит да продължат по-напред. Просто стояха и чакаха развитието на събитията.

Джилбърт местеше поглед от Лиз-Ан към Рейналф и обратно. Спомни си как тя го беше защитила с тялото си само преди няколко минути. Ясно беше, че не искаше да избяга от този Уордю и не за това беше препуснала към замъка. Запита се какво всъщност е положението. Дали не беше възникнало недоразумение?

Като че ли чула неизречения му въпрос, Лиз-Ан му даде така очаквания отговор.

— Той ми е съпруг, Джилбърт.

Джилбърт направи неволно крачка назад и отпусна меч.

— Омъжила си се за този... — Той започна да търси подходяща дума, без да откъсва очи от Рейналф. — Този мерзавец?

Лиз-Ан реши, че е по-добре да не обръща внимание на думите му.

— Да, аз съм съпруга на Рейналф — каза тя, прехапала долната си устна.

По лицето на Джилбърт преминаха множество чувства. Последното, което се задържа най-дълго, беше горчивина.

— Беше ли принудена да се омъжиш за него? — Той си спомни колко усърдно кралят се опитваше да го задържи в двора.

Тя се поколеба. После каза:

— Кралят искаше да ме омъжи на всяка цена. Но ми даде право на избор. И аз избрах Рейналф. — Тя си пое дълбоко дъх и застана гордо пред брат си. — Избрах да остана при него, Джилбърт. Няма да се върна в Пенфорк.

Той видя истината в очите ѝ и разбра искреността на думите ѝ. Смръщил вежди, погледна мъжа, когото тя наричаше „свой съпруг“. Рейналф срещна погледа му. Изражението на лицето му беше твърдо, предизвикателно, въпреки че загубата на кръв беше отслабила силите му. Болката, чийто център се намираше малко под дясното му рамо, вече се разпространяваше и обхващаше цялото му тяло.

— Отговори ми, барон Уордю — обърна се Джилбърт към него. — Ти ли водеше нападението срещу лагера ни, който се намираше близо до Пенфорк, преди четири години? Ти ли изби всичките ми хора тогава?

— Не — отговори Рейналф, без да се колебае. Мечът тежеше в ръката му. Никога преди не беше смятал, че оръжието може да бъде толкова тежко.

— Нима сестра ми не те обвини, че си го извършил ти? — продължи да настоява Джилбърт.

Измерваше го с поглед. Знаеше, че съвсем скоро и последните сили на Рейналф ще се стопят.

— Да, тя ме обвини.

Лиз-Ан видя как челюстта на Джилбърт се стегна, как цветът на лицето му се промени. Но това беше спор, който щеше да ги доведе до задънена улица и можеше да стане причина единствено за неприятности. Поне така смяташе тя.

— Нима не виждаш, че той е ранен, Джилбърт? — попита тя. — Позволи ни да го внесем вътре, където ще мога да се погрижа за раната му.

— Добре — съгласи се той. — По-късно ще поговорим отново за това с него. Все още не искам смъртта му. Качи се на коня си, барон Уордю.

Рейналф искаше да се противопостави на Джилбърт, но знаеше, че първо трябва да спре кръвта, която изтичаше от раната. Погледна към Лиз-Ан и видя треперещата, колеблива усмивка, изписана на устните ѝ. И взе решение. Свали меча си и даде знак на хората си да тръгнат напред.

— Не! — каза остро Джилбърт. — Само ти!

Рейналф го измери с присвити очи. Гневът отново се разгоря в гърдите му.

— Това е моят дом — изръмжа в отговор той. — И ще взема със себе си когото пожелае.

— Тогава няма да те пусна вътре — отговори Джилбърт и застана решително на пътя му с разкрачени нозе.

И отново Лиз-Ан трябваше да разреши спора. Повела коня на Рейналф за юздите, тя застана между двамата мъже.

— Аз няма да дойда без Рейналф. Няма да се случи нищо лошо, ако позволиш на хората му да го придружат.

Джилбърт искаше да откаже, но знаеше, че когато реши, Лиз-Ан винаги постига своето. А най-много от всичко искаше нейната безопасност. Защото дори сега, когато беше омъжена за този Уордю, той не можеше да я изостави.

— Добре — каза той, макар и недоволен, и се метна на седлото. — Може да вземе със себе си двама от своите хора.

— Ще взема около десетина — отвърна Рейналф.

Джилбърт стисна устни и поклати глава.

— Шестима — започна да се пазари той.

Рейналф кимна и направи знак на Уолтър да тръгне напред. Върна меча в ножницата, качи се, макар и трудно, на гърба на коня и протегна ръка на Лиз-Ан, за да ѝ помогне.

— Лиз-Ан, ти ще яздиш с мен — каза Джилбърт.

— Не — отвърна тя и пъкна ръката си в тази на Рейналф. — Ще яздя със съпруга си.

Джилбърт скръцна със зъби, но не каза нищо повече. Като влязоха във вътрешния двор, бяха посрещнати от хора на Джилбърт, които бързо и сръчно взеха оръжията на мъжете, придружаващи Рейналф. Отнякъде се появи жена с коса, светла като тази на Рейналф. Лиз-Ан веднага се досети, че това е майка му.

— Рейналф! — извика лейди Зара и протегна ръка към сина си. Очите ѝ се отвориха широко, като видя окървавената му туника. Като че ли изобщо не забеляза жената, която яздеше пред сина ѝ.

— Мамо — каза Рейналф, като взе малката ѝ длан в своята, — добре ли си?

— Разбира се — отговори тя. — Но ти... Какво се е случило?

— Повърхностна рана. Няма нищо страшно — увери я той, макар да знаеше, че не е така.

— Трябва да го приберем вътре — каза Лиз-Ан. — Загуби много кръв.

Лейди Зара най-последно я забеляза. Погледна внимателно чернокосата красавица, която седеше на гърба на коня пред сина й. Присви очи, защото веднага се досети, че тя ще да е причината за всичките им беди.

— Слез оттам! — нареди тя. — Аз сама ще се погрижа за него.

Лиз-Ан трепна, но поклати глава.

— Не, аз съм лечителка. Освен това съм негова съпруга. И аз ще се грижа за него.

Лейди Зара направи крачка назад с широко отворена уста. Изненадаха я думите на момичето, а не откритата му предизвикателност. Изведнъж до нея застана Уолтър.

— Хайде, ела, ще ти обясним всичко по-късно. Първо трябва да се погрижим за Рейналф.

Уолтър и Геоф помогнаха на господаря си да слезе от коня. Силите му бързо отслабваха, затова той не възрази. Зара реши да не обръща внимание на момичето, което заяви, че е съпруга на сина й, и отиде до стаята на сина си. Веднага щом хората му го положиха на леглото, без да ги е грижа за прекрасните ленени чаршафи, Лиз-Ан взе нещата в свои ръце. Наведе се, за да огледа раната, като непрекъснато даваше команди, едва-едва обръщайки главата си през рамо. Лейди Зара започна да протестира, защото смяташе това за вмешателство, за нахлуване в нейна територия, но Уолтър отново я успокои. После я накара да излезе от стаята, преди да е станала причина за нови проблеми.

— Ще ми трябва и нажежено желязо. Запалете огън — каза Лиз-Ан, напълно спокойна, въпреки тежката задача, която й предстоеше.

— Ти наистина си много опасна жена — каза Рейналф и я погледна с обич. — Струва ми се, че все още съм готов да умра за теб.

Тя му се усмихна. Сърцето й биеше лудо.

— Този път няма да умреш — отвърна му.

Той й се усмихна слабо в отговор, затвори очи и потъна в дълбок сън.

ГЛАВА 20

— Къде е синът ти? — запита Филип жената, която служеше на семейство Чаруик отдавна. Правеше го толкова предано, че работата я беше състаряла с няколко години. А беше едва на четирийсет и пет.

Изнервена и уплашена от внезапната му поява, Мери се сви зад масата, върху която месеше хляб. Отдавна не беше стояла така близо до него, но омразата, която изпитваше, беше все така силна. Защото той беше виновен за характера на сина ѝ и за неговата склонност към насилие и пороци. Твърде много години невръстният Дарт прекара в компанията на Филип Чаруик.

А сега, когато Филип, синът на барон Едуард, владееше земите, къщите и хората на имението, макар баща му да беше още жив, животът в Мидлънд бе станал много труден за бедните хорица. През последните две години те непрекъснато гладуваха и бяха покосявани от болести. Полята, които преди даваха в изобилие храна, останаха неизорани. Само онези, на които баронът беше подарил земя, виланите, живееха що-годе добре и имаха какво да ядат. Но дори те го мразеха, защото Филип им отнемаше всичко. Беше немарлив и не можеше да се грижи дори за собственото си домакинство. Да, синът на барона нямаше съвест.

— Н-на полето, милорд — отговори, заеквайки, тя, като нервно оправяше престилката си.

Филип смръщи недоволно вежди.

— Тогава иди да го доведеш — нареди рязко той.

Тя кимна и изтича през вратата, като триеше ръце, за да махне от тях полепналото тесто. Филип я наблюдаваше как бърза през полето с усмивка на уста. Когато тя изчезна от погледа му, той се облегна на масата и напълни шепата си с тесто. Пъкна го в торбичката, която носеше. После взе още една шепка. Беше преполовил купчината тесто, когато на прага застанаха майката и нейният син. Огромният мъжага, който се казваше Дарт, вървеше първи. Косата му беше съвсем светла, мръсна и завързана отзад на дебелия му врат.

— Искали сте да говорите с мен, милорд? — каза той и застана в средата на стаята, чиито размери като че ли се смалиха.

Филип избърса ръцете си и прекоси късото разстояние, което ги делеше. Приблужи лицето си само на няколко сантиметра от това на другия мъж. Лицето на Дарт беше съсухрено и състарено от дългите години усилена работа на полето. Усмивката на Филип стана поширока и разкри всичките му зъби. Вече беше сигурен в онова, което досега само предполагаше. Хвана брадичката на Дарт и завъртя главата му първо наляво, после — надясно. Засмя се победоносно, отстъпи назад и кимна.

— Добре, барон Уордю — каза той, като изговори много внимателно името, — защо работите на полето като най-обикновен селянин?

На въпроса му реагира Мери, майката на Дарт. Тя въздъхна едва доловимо, а после падна в безсъзнание на пода. Синът ѝ веднага застана до нея.

— Мамо! — извика той и я разтърси.

Тя простена, отвори очи и после пак ги затвори. Дарт я вдигна и я занесе на леглото. Положи нежно главата ѝ на възглавницата и легна до нея. Филип, със самодоволно изражение на лицето, се настани на един стол и загледа как Дарт нежно пощипва бузите на Мери, как вика името ѝ с глас, който издаваше мъка и никак не приличаше на гласа на онзи мъж, с когото си приличаха като две капки вода. За първи път Филип забеляза, че лицето на Дарт излъчва и интелигентност. Може би дори твърде много.

— Нарекохте ме барон Уордю — каза Дарт бавно, като че ли се наслаждаваше на странното, непознато за него, име. — Какво искахте да кажете с това?

Филип си пое дълбоко дъх, наведе се напред и посочи жената, която беше отворила очи и не ги отделяше от него. Лицето ѝ изразяваше страх.

— Мисля, че майка ти може да отговори на този въпрос.

Дарт сведе поглед към нея.

— Ти знаеш ли за какво говори той?

Мери поклати глава. Филип въздъхна. Сега лицето му изразяваше отвращение.

— Аз не знам подробности, но тя знае всичко. Може би ще успее да освежа паметта ѝ...

— Продължавай — подкани го Дарт, когато мълчанието на Филип се проточи толкова дълго, че търпението му се изчерпа.

— На север, в Чизън, живее барон, който се казва Рейналф Уордю. Името ти е познато, нали, Мери?

Като преглътна шумно, жената обърна лицето си към стената.

— Много странно — продължи Филип и скръсти ръце на гърди. — Косата на този мъж е светла като тази на Дарт, а и очите му са също толкова черни. Той е също толкова висок и също толкова широкоплещест. — Той разпери ръце, за да подчертае думите си. — И ако синът ти не беше прекарал толкова много години в усилена работа на полето, човек би могъл да каже, че двамата са съвсем еднакви, като близнаци. Да, близнаци. Спомни ли си вече, Мери?

Мери гледаше Дарт. Беше силно разтревожена. А синът ѝ я гледаше с присвити, пресметливи, очи.

— Не знам за какво говориш! — каза тя упорито.

— Хм — изсумтя Филип. Явно беше, че обмисля следващите си думи. Ако Дарт не беше в стаята, щеше да набие жената, вместо да се опитва да се разбере с нея. — Та, искам да кажа, Мери, че не е ясно как стоят нещата. Или братът на Дарт е от селски произход, или Дарт е от благороднически произход. Ти би трябвало да знаеш. Е, кажи, де!

Мери се изправи до седнало положение, сграбчи силно ръката на Дарт и се наведе към него.

— Дарт, трябва да поговоря с теб, но насаме — настоя тя. Устните ѝ бяха побелели и трепереха.

Дарт местеше поглед от Филип към майка си и обратно. Беше стиснал здраво устни.

— Отговори му! — нареди той с глас, леден като зимния вятър.

— Мога да ти обясня, сине — прошепна тя. По бузите ѝ се затъркаляха едри сълзи.

Той отблъсна ръката ѝ.

— Тогава го направи.

Филип заглуши смеха, който напираше на устните му. Беше му забавно. Мери поклати глава.

— Беше толкова отдавна — каза тихо тя. Главата ѝ беше сведена надолу, а погледът ѝ не се отделяше от скръстените ѝ в скута ръце. —

Бях само на шестнайсет...

— Първо отговори на въпроса му — прекъсна я Дарт, чийто ум работеше трескаво. — Какъв е произходът ми — селски или благороднически?

Мери вече плачеше открито. Обгърна лицето му с длани.

— Ти си мой син.

Той отново отблъсна ръцете ѝ.

— Отговори ми!

Тя събра дланите си като за молитва и отправи поглед към отворената врата на малката колиба.

— Благороден произход... — Признанието се отрони от устните ѝ едва преминало през свитото ѝ, сухо гърло. — Ти си вторият син на барон Байрън Уордю.

Дарт скочи на крака.

— Коя е истинската ми майка? — Тонът му беше заповеднически.

— Жената, която те е родила, се казва Зара Уордю.

— Зара? Тогава коя си ти? — попита той. Лицето му започваше да се налива с кръв. Беше възмутен от сполетялата го неправда, която го беше лишила от полагащото му се място в живота.

Доволен, че сцената се развива и без неговото участие, Филип мълчаливо наблюдаваше двамата. Знаеше, че жената ще направи още някои признания, които биха могли да се окажат полезни.

— Въпреки че не съм те родила, Дарт, аз съм твоя майка. Това не ти ли е достатъчно? Нима не се грижих за теб с обич като истинска майка? Нима не...

Дарт отрече думите ѝ с едно ниско гърлено ръмжене.

— Не, това не е достатъчно? Коя си ти?

Мери затвори очи, защото не можеше да понесе болката, която следващите думи щяха да породят.

— Аз съм незаконна сестра на лейди Зара. Аз съм извънбрачно дете. И бях любовница на съпруга ѝ.

У Дарт се надигаха могъщи чувства. Останалите двама в стаята ги усетиха. Единият се страхуваше от тях, другият беше много доволен.

— И как стана така, че ти ме отгледа, лельо? Майка ми ли ме изостави? — Той се разхождаше неспокойно из стаята. Събори един от

столовете и за малко не прекатури масата, която се намираше до леглото на Мери.

Мери неспокойно се размърда и спусна краката си на пода. Въздъхна тежко, изправи се и обърна лице към сина си. По бузите ѝ продължаваха да се стичат сълзи. В неговите очи видя само гняв и омраза. Любовта, или по-точно слабото подобие на обич, защото този мъж не беше способен на по-силни чувства, беше изчезнало напълно.

— Аз родих син на барон Байрън в нощта, преди лейди Зара да роди теб и твоя брат — поде тя. — Детето ми умря на следващия ден. Загубата разби сърцето ми. Разбираш ме, нали? — Като не видя съчувствие по лицето му, тя извърна глава. — А Зара имаше две здрави, чудесни момчета, докато едно беше достатъчно, за да бъде наследник на барона. Мразех я. Тя имаше всичко, което аз някога исках — благороднически произход, красота и Байрън. — Тя направи пауза, за да събере смелост и да довърши разказа си. — И така, аз размених мъртвото си дете с едно от нейните, с теб, Дарт. Беше съвсем просто, защото моето бебе беше досущ като теб. А после си тръгнах. Не помислих за последиците. Не помислих за нищо. Отгледах те като свое собствено дете, като плът от плътта си...

— И си ме лишила от всичко! Благодарение на теб сега съм селянин! — извика Дарт и жестоко стисна раменете ѝ. — Аз съм благородник! Виж какво са ми причинили твоята алчност и ревност, жено!

— Ти си второто дете! — напомни му тя, като се сви от болка. Хватката му беше жестока. — И без това нямаше да получиш нищо.

— Нищо? Сигурно щях да живея по-добре. Нямаше да мизерствам така. Можеше да стана рицар и да заслужи богатство.

— Не, Дарт, ти не знаеш какво приказваш. Ти ме обичаш! Аз съм твоя майка.

— Лъжа! — Той я отблъсна от себе си толкова силно, че тя падна на леглото. Сви се на кълбо. Вече плачеше неудържимо и раменете ѝ се тресяха.

Дарт се обърна към Филип, който го посрещна с толкова широка усмивка, че се виждаха всичките му зъби.

— Защо ми разказа всичко това? — попита той, като го заплаши с пръст. — Намислил си нещо, нали?

Филип разтри брадичката си.

— Преди четири години ти ми направи неоценима услуга. Донякъде — добави той, като си спомни, че и Джилбърт, и Лиз-Ан все още бяха живи. — Искам да ти върна дълга си.

Дарт веднага разбра за какво говори той — за нападението, което беше извършил над лагера на брата и сестрата Балмейн.

— Всъщност имам предложение за теб — каза Филип и се изправи.

— И какво е то, милорд?

Филип повдигна вежди.

— Хайде, вече не е необходимо да се обръщаш така към мен. Не съм по-висшестоящ от теб, както се оказа. Ти си ми почти равен. Можеш да ме наричаш Филип.

Дарт се приближи до него.

— Е, Филип, какво е предложението ти?

Филип отиде до вратата.

— Ела, ще говорим другаде. И си вземи нещата, защото не е вероятно да се завърнеш в тази дупка.

— Не! — извика Мери и скочи от леглото. — Не ме изоставяй!

Като се смееше високо, Филип излезе и отиде при коня си. Възседна го и зачака. От колибата долитаха плач, молби и шум като от хвърлени предмети... След няколко минути Дарт застана на прага с праметната на рамо торба. Тръгна към Филип. Мери не го последва. В колибата беше тихо, много тихо. Филип се зачуди как Дарт беше успял да успокои жената, но не го запита. Какво го интересуваше?

— Следвай ме — каза той и обърна коня си. От посоката ставаше ясно, че ще напуснат селото.

Нито един от двамата не проговори, докато не стигнаха до едно отдалечено място, което се намираще в близост до бърз поток. Филип слезе от коня и седна на влажния бряг. Без да каже дума, Дарт пусна торбата си на земята и също седна, но на прилично разстояние от Филип.

— Искаш ли да си върнеш всичко онова, което ти е било отнето? И може би дори да спечелиш още? — попита го Филип.

— Едва ли е необходимо да отговарям на този въпрос — каза Дарт. — Нима мислиш, че бих искал да свърша дните си, като обработвам земята?

— Разбира се, не. — Филип се засмя. — Това беше просто предисловие към моето предложение.

— И какво е то?

Филип затвори очи и обърна лицето си към слънцето.

— Толкова е просто — прошепна той. — Ти ще станеш барон, господарят на Чизън.

— На мен не ми изглежда толкова просто. Какво ще стане с брат ми? Нима той не е баронът сега?

— Засега — каза Филип, като замислено дъвчеше стрък трева.

— И как ще заема мястото му?

Филип погледна Дарт право в очите.

— Ти знаеш отговора.

Да, помисли си Дарт. Въпросът му беше глупав. Достатъчно дълго беше приятел на Филип Чаруик и не биваше да пита за начина, по който щяха да се отърват от онзи нещастник.

— Значи с този мой брат си приличаме като две капки вода? — попита той.

— Да. Ако не беше тежкият живот, който водиш, който си водил, приятелю, нямаше да е възможно да ви разпознае човек.

Дарт прокара длан по лицето си и почувства бръчките, които слънцето и вятърът бяха издълбали по него.

— И как ще го убия?

— Как би искал да го убиеш?

— Моят брат? — Дарт сви рамене. — Бих искал първо да се срещна с него.

— Ах, колко си сантиментален... — Филип въздъхна. — Разбира се. Повече от сигурно е, че ще се срещнеш с него.

— Кога?

— Скоро, не бива да се тревожиш за това. Ще бъда до теб.

Дарт кимна.

— Така си и мислех. Какво ще спечелиш ти?

— Познаваш ме добре, стари приятелю. Искам само едно нещо — съпругата на барона.

Дарт смръщи вежди.

— Това ли е всичко?

— Достатъчно е. Сигурен съм, че твоята дълбока благодарност ще ми служи добре през идните години.

Разбира се.

— Защо тази жена е толкова важна за теб?

— Искам я в леглото си... А другата причина е, че тя ми нанесе обида, за която трябва да си отмъстя.

— Красива ли е?

— Да. Но може би аз съм този, който трябва да задава въпроси.

Объркан, Дарт втренчи поглед в него.

— Ти я познаваш по-добре от мен, Дарт. Ти беше този, който първи легна с нея. Каж ми как беше.

Объркването на Дарт стана още по-голямо.

— Не знам за какво говориш.

— Разбира се, че знаеш. Нима не си спомняш лейди Лиз-Ан от Пенфорк? — Очите на Дарт започнаха бавно да се разширяват Филип се плесна по бедрото и се изправи. — Да, същата. Нима не е ирония това, че се е омъжила за човек, който толкова прилича на теб — мъжа, който я е изнасилил? Съвсем скоро ще науча всичко. От самата нея...

Дарт остана безмълвен, защото знаеше, че не може да каже истината на Филип, а именно, че момичето го е проснало в безсъзнание, преди да успее да направи с нея каквото и да било.

— И защо я искаш сега — попита той, — като не я искаше преди?

Филип се изправи пред него.

— Ако знаех, че ще се превърне в такава красавица, може би нямаше така да прибързвам. — Постапи ръце на хълбоци и се усмихна. — С мен ли си, барон Уордю?

ГЛАВА 21

Първите топли лъчи на утрото тъкмо започваха да пълзят по стените, когато Рейналф отвори очи. Видя познатата обстановка на стаята си. Отначало помисли, че сънува и че през последните няколко седмици не се е случило нищо, но когато обърна глава и видя Лиз-Ан, седнала до леглото му, почувства неизказано облекчение. Гледаше нежния ѝ профил. Беше подпряла скръстените си ръце на дюшека и бе положила глава върху тях. Дори така, заспала, тя беше най-красивото същество, което някога беше виждал. Беше силно преbledняла, а под очите ѝ тъмнееха огромни сенки. От дясното ѝ слепоочие до брадичката имаше засъхнала кръв. Неговата кръв, разбра той. Смръщил вежди, погледна чистите превръзки, с които беше покрита раната му, и се зачуди как така не изпитва болка, защото беше ранен сериозно. Но усещаше само тъпо, приглушено пулсиране. Отново погледна Лиз-Ан и си спомни как Самюъл превъзнасяше способностите на господарката си. Да, наистина беше надарена с лечителска дарба.

Като се раздвижи бавно, за да не я събуди, той нежно взе в дланите си кичур от черната ѝ коса, която беше разпиляна по завивките. Зави го около пръста си и той като че ли оживя. Беше много по-различен така, освободен от тежестта на останалата коса. Беше по-гъвкав и по-мек. Рейналф се усмихна и хвана още един кичур. От камината долетя шум и ръката му замръзна във въздуха. Изведнъж, напълно буден и застанал нащрек, той вдигна глава и отправи поглед към стола, където седеше Джилбърт Балмейн. Той безстрастно срещна погледа му. Двамата дълго и безмълвно се гледаха. Най-накрая Джилбърт бавно се изправи. Протегна се, изпъна рамене и тръгна към леглото. Рейналф не го изпускаше от поглед, въпреки че отпусна глава на възглавницата. Цялото тяло на Джилбърт излъчваше гняв, толкова силен, че Рейналф смяташе, че трябва да има оръжие подръка, за да се защити. Реши, че ще успее да го направи и с юмруци.

— Благодарение на умението на сестра ми — каза тихо Джилбърт, — ти ще страдаш малко за онова, което стори. Жалко. — Той спря до Лиз-Ан. Устните му бяха стиснати.

Един мускул заигра на бузата на Рейналф. Той отново погледна Лиз-Ан.

— Значи ми нямаш доверие и не искаш да ме оставиш насаме със съпругата ми — каза той. Гласът му беше дрезгав, защото полагаше усилия да говори тихо.

Джилбърт присви очи.

— Не и когато съпругата ти е моята сестра — изсъска той.

Двамата започнаха мълчалива битка. Напрежението в хладния утринен въздух се долавяше толкова осезаемо, че Лиз-Ан се размърда неспокойно и промърмори нещо насън. Обърна глава, но не се събуди. Потъна отново в дълбок сън. Джилбърт първи отмести поглед. Наведе се над сестра си и нежно я вдигна от стола, на който беше прекарала нощта.

— Рей... — промълви неясно тя. Клепачите ѝ затрептяха, но не отвори очи. Сграбчи инстинктивно туниката му и сгуши глава на гърдите на брат си. Търсеше топлина и я намери. А после притихна и отново потъна в сън.

Силна ревност се разгоря в гърдите на Джилбърт, когато срещна погледа на другия мъж. Дългата нощ му беше помогнала да открие една нова, съвсем различна, Лиз-Ан. Като че ли времето се беше обърнало, като че ли беше изтрило някои от ефектите, които онази нощ преди четири години беше предизвикала. Странно, но това го разтревожи и той загуби спокойствие. Беше живял прекалено дълго със спомена за случилото се тогава. Какво беше предизвикало промяната? Той непрекъснато си задаваше този въпрос, но не беше намерил отговора. Единственото, което сега знаеше със сигурност, бе, че тя обича този мъж, а това предизвикваше гнева му. В неговите очи Рейналф Уордю все още беше врагът. И щеше да остане такъв, докато не успееше да докаже обратното. Джилбърт внимателно заобиколи леглото и положи Лиз-Ан на него.

— Не се е отделяла от теб, откакто те внесоха в стаята — каза той и отново погледна Рейналф. Зави Лиз-Ан с братска загриженост и седна на стола, който доскоро заемаше сестра му, и скръсти ръце. — Ако имаш достатъчно сили, а ми се струва, че е така, бих искал да чуя

за обстоятелствата, които предхождат отвличането на Лиз-Ан от Пенфорк.

— Тя самата не ти ли е разказала нищо? — попита Рейналф. Тонът му показваше, че е силно учуден.

— Не. Хората от замъка ми казаха, че е имало предизвикателство и от нейна страна. Тя те е отвлякла от замъка Лангдън, нали така?

Неудобно му беше да признае, че жена е успяла да го отвлече, но такава беше истината.

— Да, точно така започна всичко — призна Рейналф. Трудно му беше да говори тихо, защото гневът се пробуждаше у него. — Но не мисля, че мястото и времето са подходящи за този разговор.

— Търпението ми започна да се изчерпва, барон Уордю — каза Джилбърт и придърпа стола си по-близо до леглото. — Искам да знам всичко! Нима мислиш, че не можеш да се контролираш?

Търпение, напомни си Рейналф. Стисна челюст и измери с очи Джилбърт.

— Мисля, че и двамата няма да успеем да запазим спокойствие, когато започнем разговора.

Неочаквано, Джилбърт отстъпи.

— Тогава ще почакаме Лиз-Ан да се събуди — каза той и започна да разтрива, с привични движения, мускулите на ранения си крак, които непрекъснато го боляха.

Малко след това влезе лейди Зара, придружена от сър Уолтър. Джилбърт стана от стола и прекоси стаята. С широко разкрасени крака, с ръце, склучени на гърба, той застана пред голямата камина. Рейналф не откъсваше поглед от него.

— Бих искал да остана за малко насаме с майка си и сър Уолтър.

Устните на Джилбърт бяха така здраво стиснати, че образуваха съвсем тясна линия. Той сви рамене.

— Когато уредим нещата между нас, ще можеш да оставаш насаме с когото пожелаеш. Но не по-рано.

Това беше достатъчно да накара Рейналф да скочи от леглото, забравил за раната и за голотата си.

— Рейналф, върни се! — нареди Лиз-Ан.

Тя също скочи на крака и се запрепъва, все още сънена, след Рейналф. Завивката се проточи след нея. Тя се спъна и падна, а одеялото се уви около нея. И Рейналф, и Джилбърт се спуснаха да ѝ

помогнат. Тъй като Рейналф едва се държеше на краката си, а и дясната му ръка беше безполезна, Джилбърт я подкрепи и изправи на крака. Лиз-Ан прошепна думи на благодарност и веднага се обърна към Рейналф. По лицето ѝ беше избила руменина от гняв.

— Не бива да ставаш — каза тя, хвана го за лявата ръка и го поведе към леглото.

Той упорито отказваше да се подчини.

— Искам да излезеш от стаята ми — каза на Джилбърт, като го заплаши с пръст.

Джилбърт не забеляза заплахата в гласа му, защото беше втренчил поглед в корема му.

— Белегът... — шепнеше той.

Лиз-Ан стана извънредно сериозна.

— Нали ти казах, Джилбърт, не е той — каза тя, разбрала объркването му, защото самата го беше преживяла, когато беше видяла, че Рейналф няма белег на това място. — Можем да поговорим, докато лейди Зара е при сина си.

— Какво точно става? — попита лейди Зара. — За какъв белег говорите?

Никой не ѝ отговори. Онемял от изненада, Джилбърт само кимна с глава и тръгна към вратата. Рейналф се освободи от ръката на Лиз-Ан и се върна в леглото. Лиз-Ан го последва. Беше извърнала лицето си така, че да не вижда нито майка му, нито Уолтър. Няколко минути се суети над Рейналф, защото искаше да му е възможно най-удобно. Като се увери, че ставането му не се е отразило на раната, тя вдигна завивката от пода и го покри. Рейналф не ѝ каза нито дума. Джилбърт и Лиз-Ан излязоха заедно от стаята. Джилбърт даде нареждания на двамата души охрана, които беше поставил пред вратата на стаята, хвана Лиз-Ан здраво за лакътя и я поведе по коридора. Изведнъж Лиз-Ан се спря. Когато Джилбърт се обърна да я погледне, тя се хвърли в прегръдките му.

— Ах, Джилбърт — проплака. От очите ѝ потекоха сълзи, предизвикани от нещо по-дълбоко от обикновено изтощение.

Объркан от поведението ѝ, защото отдавна не я беше виждал да плаче, той несигурно я погали по косата. След няколко минути тя се успокои и вдигна поглед към лицето му.

— Съжалявам — каза, но продължи да го прегръща през врата.
— Вината за всичко е моя. Бях глупава и постъпих прибързано.
Трябваше да те чакам да се върнеш, а не да...

— Тихо — успокой я той. — Хайде да излезем навън. Там ще ми разкажеш всичко.

Лиз-Ан кимна и пое предложената ѝ ръка.

Навън се носеше аромат на рози. Имаше ги във всякакъв нюанс на червеното. Градината беше истинска наслада.

— За градината се грижи лейди Зара — поясни Джилбърт.

— Как? — зачуди се Лиз-Ан и зарови лице в цвета на най-близката роза.

Джилбърт сви рамене.

— Не знам как го постига. Сигурно има талант за отглеждане на рози, така както ти имаш талант да лекуваш.

През последните дни беше започнал да изпитва възхищение от жената със силна воля, която беше и майка на Рейналф. Беше крехка, но у нея гореше истински огън. Ако беше по-млада, сигурно щеше да се влюби в нея и да я помоли да стане негова съпруга.

Очите на Лиз-Ан изразяваха възторга ѝ от гледката.

Тя обходи с поглед цялата градина.

— Дори кралските рози не са така прекрасни!

Джилбърт не беше виждал Лиз-Ан да проявява интерес към тези неща от времето, когато тя беше дете, затова сега беше силно изненадан. Защото розите, все пак, нямаха никакво, дори далечно, отношение към оръжията и бойните стратегии.

— Променила си се — отбеляза той. Изпитваше чувство като от тежка загуба и в същото време знаеше, че то е егоистично.

Тя го погледна озадачена.

— Така ли?

Той отмести поглед.

— Ела. — Постави ръката си на гърба ѝ и я побутна напред. — Ще се поразходим и ти ще ми разкажеш за Рейналф Уордю.

Тя кимна.

— Да, трябва да поговорим за него.

Градината не беше голяма, но прекараха цял час в разходка из нея, през което време Лиз-Ан разказа на Джилбърт всичко. Започна от срещата си с Рейналф в замъка Лангдън и завърши с това, как беше

взела коня на Уолтър, за да предотврати дуела. Когато свърши, вдигна очи към Джилбърт и въздъхна.

— О, Джилбърт, защо направи този театрален жест — да изпратиш кичур от косата на лейди Зара? Това силно разгневи Рейналф.

— Защото си помислих, че ще стане така — отговори той рязко.

Но когато си спомни как му беше хрумнала идеята, на устните му заигра усмивка. Беше му се наложило да се прокрадне до майката на Рейналф и да отреже кичура, преди тя да е разбрала какво става. А когато се беше усетила, се беше ядосала толкова силно, че гневът ѝ приличаше на безмилостна морска буря. Едва беше успял да избегне ритника, който може би щеше да го лиши от мъжествеността му.

— Постъпи много жестоко — каза Лиз-Ан.

Острите ѝ думи го накараха да спре. Той я хвана за раменете и я обърна към себе си.

— Не можеш да знам, че си се омъжила за Уордю — обясни той. Ръцете му я стискаха малко по-силно от необходимото, но това беше израз на вълнението му.

— Но той...

Джилбърт я разтърси леко.

— Искан да се върнеш невредима в Пенфорк, Лиз-Ан. Измъчваше ме мисълта, че той може да стане причина да те загубя, дори да те видя мъртва. — Джилбърт дишаше тежко и клатеше глава. Беше стиснал здраво клепачи, за да не види тя болката в очите му. — Да те загубя отново... — Гласът му заглъхна, защото го завладяха различни чувства. А после, като въздъхна още един път, той я пусна и ѝ обърна гръб. Лиз-Ан погледна отпуснатите му рамене и почувства дълбоката му болка. Дълго, много дълго, вече носеше това тегло, а тя не беше направила нищо, за да го облекчи. Срамуваше се заради слабостта си, за това, че толкова време беше сляпа за чувствата на брат си. Преценката на краля за нея беше повече от вярна. Отиде при него и сложи ръка на рамото му.

— Ти не си виновен — каза му тихо, нежно. — Не можеше да направиш нищо. Не би могъл да предотвратиш случилото се. Съдбата е отредила така и аз не съжалявам.

Настъпи тишина. Наруши я Джилбърт, който се обърна към нея и каза:

— Какво? — извика толкова силно, че уплаши птичките, които се криеха в клоните на дърветата, и те отлетяха. — Обясни ми!

Тя неспокойно хапеше долната се устна. Гледаше упорито в гърдите му, като че ли се страхуваше да вдигне очи към лицето му.

— Ако не беше станало така, нямаше да съм омъжена сега за Рейналф. Щях да съм омъжена за Филип — поде тя, като отчаяно търсеше подходящи думи. — Както вече ти казах, Филип е лош, жесток човек. — И тук спря, защото не беше сигурна дали трябва да му разкаже всичко.

— Какво криеш от мен? Какво не искаш да ми кажеш? — попита Джилбърт, като повдигна брадичката ѝ и се взря в очите ѝ. Там прочете единствено несигурност.

— Филип... — Едва произнесе името му — толкова свито беше гърлото ѝ. — Сигурна съм, че той е наредил да нападнат лагера ни.

Джилбърт я гледаше, без да премигва. А после бавно поклати глава.

— Говориш глупости, Лиз-Ан. Кой е напълнил главата ти с тези лъжи? Рейналф Уордю?

— Не — каза тя припряно, а после му разказа онова, което досега криеше.

Когато свърши, го погледна, изпълнена с очакване. И веднага се ужаси от гнева, изписан на лицето му.

— Филип ли ти разказа това?

Тя кимна.

— Да. Стана очевидно, че той познава мъжа, който... — Тя преглътна шумно, пое си дълбоко дъх, за да се успокои, изправи рамене и продължи: — Има още някой, замесен в тази история, Джилбърт. Някой, който много прилича на съпруга ми. Не може да е бил Рейналф.

— Той има ли брат?

Тя премигна.

— Това не ми е известно. Говорил ми е малко за семейството си. Всъщност това дори не ми е хрумвало... — Срамуваше се да го признае, защото то беше очевидното разрешение на проблема.

— Значи трябва да го попитаме — каза Джилбърт, завъртя се на пети и се отдалечи.

Наложи ѝ се да подтичва, за да върви в крак с него. Двамата влязоха заедно в замъка.

Лейди Зара и Уолтър тъкмо излизаха от стаята на Рейналф, когато двамата се появиха в края на коридора. Без да каже дума, без да даде някакво обяснение, Джилбърт хвана майката на Рейналф за ръката и я дръпна обратно в стаята. Като се усмихна извинително на вцепенения от изненада Уолтър, Лиз-Ан последва брат си вътре и затвори вратата. Само след миг отвътре долетяха викове и шум и Уолтър влетя в стаята.

— Вън! — изкрещя Джилбърт.

— За какво е всичко това? — прогърмя и гласът на Рейналф. Той седеше в кресло до огъня, облечен в богато извезана роба.

— Защо си... — Лиз-Ан искаше да го попита защо е станал от леглото без нейно разрешение, но Джилбърт грубо я прекъсна.

— Нека уредим въпроса помежду си, насаме. Не искам никой друг да се намесва. — И той посочи с пръст Уолтър, който се опитваше да се отскубне от ръцете на двамата души охрана пред вратата.

— Той може да остане — каза Рейналф.

— Не, ще излезе — повтори Джилбърт.

Лиз-Ан видя, с нарастваща тревога, как Рейналф присви силно очи.

— Казах, че той ще остане.

Като знаеше, че е само въпрос на време кога двамата ще започнат да си разменят удари, Лиз-Ан се приближи до брат си и постави ръка върху неговата.

— Няма нищо лошо в това да присъства и той — каза тя. — На сър Уолтър може да се има доверие.

Решително стиснатите устни на Джилбърт ѝ подсказаха, че той няма да отстъпи. Но молбата на лейди Зара го накара да промени решението си.

— Позволете му да остане — помоли тя тихо, като го докосна леко по ръката.

Рейналф и Лиз-Ан изгледаха остро първо лейди Зара, а после и Уолтър, чието лице изразяваше гняв и възмущение. Ревност? Да, едва сега Лиз-Ан разбра съвета, който Уолтър ѝ беше дал. Очевидно беше, че е влюбен в лейди Зара. Джилбърт махна с ръка, за да освободи

охраната, а после, все още хванал лейди Зара за ръката, тръгна към Рейналф.

— Май се оставяш да те води сърцето, когато е замесена лейди Зара, а? — обърна се Лиз-Ан към Уолтър толкова тихо, че само той да може да я чуе.

Мъжът се стресна. Когато разбра за какво говори тя, в очите му се появи искрено съжаление:

— Прекалено често се ръководя от разума — призна той.

Тя изпитваше истинска радост от това, че най-сетне беше успяла да сглоби сложните части на мозайката. Кимна и застана до Рейналф.

— Добре ли се чувстваш? — попита тя.

— Толкова добре, колкото може да се очаква — отговори той.

Устните му бяха здраво стиснати, а погледът му не се отделяше от Джилбърт. Нито веднъж дори не я погледна. Джилбърт настани лейди Зара на стола, който се намираще точно срещу този на Рейналф, и застана до нея. Уолтър застана от другата ѝ страна, като неотклонно я следваше с поглед.

Най-после Джилбърт наруши неудобната тишина, която се беше възцарила в стаята.

— Имаш ли брат, барон Уордю?

Рейналф премигна. Погледна майка си, която изведнъж се вцепени, после поклати глава.

— Не, нямам нито братя, нито сестри, поне доколкото ми е известно. Защо питаш?

Джилбърт скръсти ръце на гърди.

— Става въпрос пак за същото — за мъжа, който нападна лагера ни преди четири години. Обвинихме теб, Уордю. Сестра ми казва, че не може да си ти, но, като се изключи белегът, ти напълно отговаряш на описанието.

— Във всяко едно отношение, освен белега, хм? — каза Рейналф и повдигна вежди толкова високо, че се скриха в косата му.

Джилбърт кимна.

— Да, освен белега.

— Лейди Лиз-Ан! — Лейди Зара говореше трескаво, навела тяло напред и вперила поглед в снаха си. — Вие казвате, че има още някой, който много прилича на моя Рейналф?

— Да, има още един. И те толкова си приличат, че сбърках. Взех Рейналф за онзи... И затова...

— Разкажете ми за срещата си с него — настоя лейди Зара.

Лиз-Ан нервно прокара език по горната си устна. Гледаше ту към лейди Зара, ту към другите. Всички чакаха. Тя хвана здраво облегалката на стола на Рейналф.

— Аз... не... искам да говоря за това. Достатъчно е да кажа, че има още един мъж.

Лейди Зара се облегна назад и известно време остана загледана в упоритото изражение на Лиз-Ан. Когато най-после проговори, в гласа ѝ се усещаше странна тъга.

— Родих близнаци — каза тя, като погледна сина си. — Рейналф беше първородният. Вторият ми син се казваше Колин.

Лиз-Ан се хвана още по-здраво за облегалката на стола. Едва се държеше на краката си.

— Може би Колин... — Мъка, силна мъка изкриви чертите на лейди Зара.

— Колин е мъртъв, мамо — напомни ѝ остро Рейналф. Опита се да стане, но падна отново на стола, защото го проряза силна болка.

Лейди Зара закри лицето си с ръце и кимна.

— Да, той умря само няколко часа след раждането.

— Тогава какви глупости говориш? Как би могъл да бъде Колин? — попита я Рейналф.

Майка му поклати глава и протегна умолително ръка на Уолтър. Той незабавно застана до нея и взе ръката ѝ в своята.

— Дори не успях да го подържа в прегръдките си — говореше лейди Зара най-вече на Уолтър. Очите ѝ бяха пълни със сълзи. — Байрън каза, че детето сигурно е било болно по рождение, но... Все пак трябва да е бил Колин.

Като видя мъката, изписана по лицето на майка му, Рейналф си каза, че достатъчно дълго търпи глупавите ѝ приказки. Изправи се на крака, притиснал с ръка пулсиращата рана, и тръгна към нея.

— Но това е смешно! — възкликна той. — Не искам повече да слушам!

— Но нима не виждаш, че е възможно, Рейналф? — попита го тя, вдигнала поглед към него.

Той поклати глава.

— Тревожиш се за нищо. Мисля, че си прекалено разстроена.

— Не, може би някой е откраднал Колин.

Рейналф поклати глава с досада и прокара длан по очите си.

— Кой би се осмелил? Бъди разумна!

— Знаете ли дали по времето, когато са се родили вашите деца, не е родено и някое друго дете, лейди Зара? — попита Джилбърт.

— Достатъчно! — изрева Рейналф и погледна заплашително Джилбърт.

Лиз-Ан веднага се хвърли помежду им. Удара, който беше предназначен за Рейналф, се стовари по слепоочието ѝ. Тя нададе стон и притисна длан до главата си.

— Спокойно, Рейналф — каза тя като видя тревогата, изписана на лицето му. — Добре съм. Нищо ми няма.

Рейналф скърцаше със зъби и не отделяше поглед от лицето на Джилбърт, на което беше изписано искрено съжаление.

— Още не съм свършил с теб — предупреди го той и взе Лиз-Ан в прегръдките си. Макар тя да протестираше, той седна на стола и я настани в скута си, отмести ръката ѝ и загрижено се взря в малката подутина, която се беше образувала на слепоочието ѝ. Започна нежно да разтрива мястото. — Добре, мамо — каза той като отново обърна лице към майка си, — да приключим веднъж завинаги с въпроса. Родиха ли се и други деца по това време?

Зара кимна. В очите ѝ се четеше голяма мъка. Очевидно спомените бяха много болезнени за нея.

— Да, Байрън беше баща на още едно дете. А негова майка беше незаконната ми сестра Мери.

Всички я гледаха с широко отворени очи.

— Когато открих нейната измяна, а и неговата, ѝ наредих веднага да се маха от Чизън. — Зара въздъхна. — Но тя нямаше къде да отиде и Байрън ме убеди да ѝ позволя да остане докато роди детето си. Обеща, че после ще я настани някъде на юг.

Рейналф знаеше за мъртвия си брат-близък, но никога не беше чувал за сестрата на майка си. Слушаше, изненадан като всички останали.

— Тя ме мразеше. Но аз разбрах това едва след като тя легна със съпруга ми и забременя от него. Всеки ден я виждах в замъка и това ми причиняваше огромна мъка. Тя се перчеше с бременността си и

открито, на глас, се питаше коя ли от нас е забременяла първа, коя ли ще роди първа, чие ли дете ще бъде истинският наследник...

Зара покри лицето си с ръце и избухна в ридания. Уолтър ѝ предложи рамото си, за да се облегне на него. Тя се възползва без колебание от предложената ѝ утеха. Когато се успокои достатъчно, за да продължи да говори, му се усмихна с благодарност.

— Мери роди син в деня преди раждането на моите близнаци. Както ми бяха обещали, когато се възстанових от раждането, тя вече беше заминала. Трябваше да се погрижа за погребението на Колин...

Лиз-Ан първа наруши възцарилата се в стаята тишина.

— Лейди Зара, простете ми, но знаете ли как вашата сестра Мери е кръстила детето си?

— Разбира се — отговори тя с глас, изпълнен с горчивина. — Кръсти го на бащата на Байрън. Д...

— Дарт — подсказа ѝ Джилбърт.

Изненадана, Зара вдигна поглед към него.

— Да, точно така.

— Това е той! — извика Лиз-Ан. — Това е името на мъжа, който водеше нападението срещу нашия лагер. Онзи, който изглежда точно като Рейналф.

Отново настъпи тишина. Всички бяха като ударени от гръм.

— Погребали сте сина на Мери, а не Колин — заключи Джилбърт. — А Мери е взела със себе си вашия син, онзи, който се е родил втори. И се е заселила в Мидлънд, в дома на Чаруик.

Споменаването на това име изтръгна Рейналф от вцепенението му. Той се наведе рязко напред, при което едва не избута Лиз-Ан от скута си.

— Чаруик? Той какво общо има с това?

Джилбърт погледна Лиз-Ан.

— Не си ли му казала?

Рейналф обърна лицето ѝ към своето и погледна в измъчените ѝ очи.

— Затова припадна в двореца, нали? Какво криеш от мен?

Лиз-Ан се опита да се освободи от ръцете му. Мислеше, че ще е по-добре, ако помежду им има известно разстояние. Той обаче не искаше да я изпусне. Когато, без да иска, тя закачи раната му с лакът, изпита разкаяние, извини му се и се успокои.

— Не можех да ти кажа — каза тя, без да среща погледа му. Знаеше, че очите му светят гневно. — Трябваше първо да премисля всичко сама. Виждаш ли, Филип не ми каза нищо направо — продължи да говори тя толкова тихо, че останалите трябваше да напрегнат слух, за да я чуят. — Просто подхвърли, че много приличаш на някой друг, и изчезна. Бях така объркана и така уплашена при мисълта, че за нападението е виновен може би той, че е отишъл до такава крайност, за да не се ожени за мен.

— Ще изцапам меча си с кръвта на това копеле! — избухна Рейналф.

— Не, той е мой — каза Джилбърт и постави ръка върху дръжката на меча. — Ще заколя и онзи, Дарт.

Зара скочи на крака, избута Уолтър и се изправи лице в лице с Джилбърт.

— Ако това е моят Колин, няма да направиш нищо подобно. Той е мой син и не може да бъде отговорен за онова, което друг го е принудил да извърши. Няма съмнение, че е бил принуден да живее като селянин въпреки благородния си произход.

Тя се завъртя и сега гледаше право в очите на първородния си син.

— Не е ли така, Рейналф?

Рейналф отмести поглед от нея. Гледаше с обич жената, която държеше в прегръдките си.

— Ще видим — каза той неохотно. — Някои неща могат да бъдат простени. А други... — Той поклати глава и отново погледна Джилбърт. — Ще свършим работата заедно. Когато се възстановя достатъчно, двамата, ти и аз, ще се срещнем с Чаруик и ще поискаме удовлетворение за болката и мъката, които е причинил на нашите семейства.

Джилбърт поклати глава.

— Тогава ще трябва да се възстановиш само за час. Защото тръгвам днес следобед. — Той се завъртя на пети и тръгна към вратата.

— И как ще минеш край хората ми? — подхвърли Рейналф през рамо и успя да накара Джилбърт да спре.

Джилбърт се върна до леглото на Рейналф. Шпорите на ботушите му звънтяха силно в тишината.

— Чизън отново е в твоите ръце. И съм сигурен, че няма да имаш нищо против, ако аз и моите хора си заминем в мир.

По лицето на Рейналф се появи дяволита усмивка.

— Да — промълви той, докато замислено прокарваше длан по наболата си брада, — ако ти, братко, нямаш нищо против да те завържа за някое дърво. Това е единственият начин за напуснеш Чизън жив.

Лицето на Джилбърт силно почервения, но той не каза нищо. Стоеше, свил длани в юмруци и поставил ги на хълбоците си. Лиз-Ан се изплъзна от скута на Рейналф и отиде при брат си.

— Моля те, Джилбърт — замоли го тя, — не заминавай сам. Изчакай Рейналф.

Джилбърт стисна зъби.

— Ти явно ми нямаш доверие — каза той горчиво. — Мислиш, че няма да се справя?

Тя поклати глава.

— Не, Джилбърт. Рейналф е в правото си да иска да дойде с теб.

Джилбърт се обърна и погледна в очите на Рейналф.

— Една седмица — съгласи се той недоволно.

— Не, две седмици — поправи го Лиз-Ан. — Раната е дълбока.

Ноздрите на Джилбърт се разшириха, юмруците му се свиха още по-силно.

— Добре, две седмици. И само толкова. След това тръгвам — с теб или без теб.

Отново се завъртя на пети и този път излезе от стаята.

ГЛАВА 22

През следващите няколко дни отношенията между Рейналф и Лиз-Ан не се подобриха. Той остана все така далечен и като че ли недостъпен. Беше ядосан, че не е споделила с него онова, което знаеше за Филип. Остави я да се грижи за раната му, но рядко ѝ говореше. Отношението му причиняваше болка на Лиз-Ан, но тя си отказа утехата на самосъжалението. Смяташе, че е неин дълг да понесе гнева на съпруга си.

А през същото това време напрежението в отношенията между Джилбърт и Рейналф значително намаля. Лиз-Ан, макар и отдалеч, без да се намесва, наблюдаваше как тяхната враждебност постепенно премина в колеблива дружба. Макар да беше доволна от този обрат, той я накара да се почувства още по-нежелана. Те винаги разговаряха насаме, като че ли нейното присъствие им пречеше.

Тя спеше на твърда пейка в голямата обща зала, но сънят ѝ беше неспокоен. Затова вината беше на обърканите ѝ мисли. Всеки ден тя изправяше гордо рамене и продължаваше обиколката си на замъка. Искеше да се запознае с всичко и всекиго в него. Понякога се обезкуражаваше от това, как я посрещаха местните хора. Но не беше изненадващо, като се вземеше предвид, че беше сестрата на онзи, който ги беше поставил под обсада. Да, хората не бяха настроени приятелски към нея. Те дори се отклоняваха от пътя си, за да я избегнат. Дори появата на Джилбърт не успяваше да лиши една стая от обитателите ѝ толкова бързо, колкото нейната. За тях като че ли нямаше значение фактът, че беше съпруга на Рейналф. Дори лейди Зара, която беше започнала да се отнася с нея малко по-топло, гледаше бързо да приключи разговора и винаги ѝ се противопоставяше. Не трябваше да си кой знае колко интелигентен, за да се досетиш, че хората няма да те приемат, докато това не стори господарката им.

Когато се запозна със замъка, Лиз-Ан започна да прекарва по-голямата част от времето на двора. Гледаше с копнеж как хората на Джилбърт и Рейналф се упражняват в бойните изкуства, как се готвят

за битката с хората на Чаруик. И, както винаги, никой от тях не искаше да премери силите си с нея. Така че тя трябваше да се задоволи с това да отчита грешките им и да си представя, че на тяхно място би се справила по-добре. Това ѝ беше достатъчно... за известно време.

Вечерта на четвъртия ден почувства, че студенината в отношенията ѝ с Рейналф се е проточила прекалено дълго, затова изкачи стъпалата към стаята му. Затвори тихо вратата след себе си, облегна се на дървените греди и се загледа в неподвижното тяло на Рейналф. Нощта хвърляше неясни сенки по лицето му. Нервна, но твърдо решена, събра цялата си смелост, отиде до леглото му и започна да се съблича. Когато остана само по тънката си долна риза, отметна завивките и легна до съпруга си. Усети как той се вцепени, когато голото ѝ бедро се потърка в неговото. Това беше почти достатъчно да я накара да скочи от леглото, но тя се пребори с този импулс и се притисна в него.

— Какво си мислиш, че правиш, Лиз-Ан? — попита я с леко раздражение.

Тя дръпна завивките чак до раменете си, вдигна глава и срещна погледа му.

— Сега съм твоя съпруга — каза смело. — Мисля, че не е необходимо да търся удобства другаде, като мога да ги намери в твоята стая.

— Значи се умори да спиш в общата зала заедно с другите? Да не би там да е студено или прекалено задушно, или пък просто не подхожда на положението ти?

Тя прехапа устни, за да не даде воля на гордите думи, които напиреха на устните ѝ. Поклати глава.

— Не, много съм самотна.

Като размисли малко, той плъзна пръсти в косата ѝ и погали тила ѝ.

— Не знаех, че искаш да останеш при мен — каза с глас, нежен като ориенталска коприна.

Тя потръпна и затвори очи, за да се наслади по-пълно на сладостното усещане. А после повдигна клепачи и се взря в черните му като маслини очи. Нервно прокара език по горната си устна.

— Да, искам да спя в леглото ти, Рейналф — каза тя, макар признанието да нараняваше гордостта ѝ.

— Защо? — Гласът му беше дрезгав. Пръстите му се плъзнаха по-надолу и започнаха да разтриват мускулите на врата ѝ.

— Жената трябва да спи в леглото на съпруга си — каза тя неуверено. Напрежението в тялото ѝ започваше да се стопява. — Иначе между тях няма да цари мир.

— А ти искаш мир?

— Да, бих искала никога да не се караме.

По дяволите, и той желаше първата си брачна нощ! В този момент не беше нужно много, за да може Рейналф да прекоси невидимата граница, която беше издигнал помежду им, и да задоволи страстта си. Той обаче успя да запази контрол над плътските си желания.

— Какво те убеди, че не аз съм извършил ужасните престъпления, в които преди ме обвиняваше?

Тя въздъхна.

— Сър Уолтър ми каза, че трябва да се оставя да ме води сърцето, а не разумът. А сърцето ми казва, че не ти си виновен.

Уолтър ѝ беше дал подобен съвет? Сериозният, винаги трезвомислещ Уолтър? Каква ли магия беше сторила над него, за да изтръгне от устните му такива думи? Рейналф беше силно озадачен. А после се сети за вниманието, с което Уолтър се отнасяше към майка му, и смръщи вежди. Да, дълбоко в подсъзнанието си винаги беше усещал връзката, която съществуваше между майка му и Уолтър, но досега не беше я признавал дори пред себе си.

Следващите думи на Лиз-Ан го изтръгнаха от размисъла му.

— Дори преди да се оженим, сърцето ми подсказваше истината, но аз не исках да се вслушам. Бях много уплашена. — В гърлото ѝ напиряха сълзи и тя едва успяваше да ги сдържа. — И когато видях, че нямаш белег, пак се съмнявах в твоята невинност. И тогава сърцето ми говореше, но аз не слушах. Ах, Рейналф, толкова съжалявам!

Тя сгуши глава на рамото му.

— Но защо не изказа пред мен всичките си съмнения още тогава? Щеше да спестиш много болка и на двама ни.

— В началото бях сигурна, че ти си нападнал лагера ни. И мислех, че негодник като теб няма да остави жив онзи, който знае

ужасните му тайни. Та нали убиецът...

Тя заплака мълчаливо и сълзите ѝ започнаха да падат върху голите му гърди. Плачеше бурно, защото дълго, много години, беше сдържала мъката си. Рейналф я погали по косата и започна да шепне в ухото ѝ успокоителни думи. Въпреки това тя продължи тихичко да хълца.

— Никога вече — каза той, като я галеше нежно по гърба, — никога вече няма да плачеш заради това. Разбираш ли ме?

Тя вдигна глава.

— Ти ми забраняваш утехата, която носят сълзите?

— Не ми харесва, че си тъжна — призна той. — Не искам повече да плачеш заради случилото се. Плака достатъчно и за два живота.

Вярно беше, но на нея не ѝ харесваше някой да ѝ казва какво може и какво не може да прави.

— Свърших с плача... засега — каза тя, — но не мога да обещавам, че винаги ще успявам да сдържам сълзите си.

Рейналф харесваше огнения ѝ темперамент и долавяше неговата изява в думите ѝ. Точно той беше причина за възмущението ѝ. Всичко щеше да бъде наред.

— Ти ме предизвикваш — мен, твоя съпруг и господар? — попита я той шеговито.

— Това не е предизвикателство! — каза тя, като застана на колене до него. — Не можеш да кажеш на някого кога да даде израз на чувствата си и кога да ги потиска. Много по-сложно от това е. Аз не съм кукла, на която можеш да дърпаш конците, и ако очакваш от мен да се държа като такава, съпруге, между нас никога няма да има мир.

Той не можеше повече да се сдържа и смехът му огласи стаята, изпълни я и заплашваше да се разлее и извън нея — звънък и щастлив.

— Защо се смееш? — попита го тя.

Той сериозно поклати глава.

— Доволен съм от теб, съпруго моя, харесваш ми. Това е всичко.

— Доволен си от мен? Тъй като кралят те застави да се ожениш за мен, мисля, че никога не би могъл да бъдеш доволен от мен.

Той я погледна внимателно. В стаята беше станало доста тъмно и фигурата ѝ тънеше в сянка. Не можеше да долови нищо друго, освен контурите на тялото ѝ.

— Кралят не ме е заставил, Лиз-Ан. Аз сам поисках ръката ти от него.

Той беше поискал да се ожени за нея... Изявлението му я накара да онемее от изненада.

— Защо? — успя да каже миг по-късно. — Но нали отхвърли предложението на краля да спориш с другите за ръката ми?

Той сви рамене.

— Това е нещо, върху което все още трябва да размисля сам.

Тя плесна с ръце и каза:

— Добре. Така поне ще има едно нещо по-малко, за което да се чувствам виновна.

Рейналф остана мълчалив дълго време, а после протегна ръка към нея. Тя колебливо положи глава на рамото му и постави длан на гърдите му. И почувства колко силно бие сърцето му. След минута той тихо каза:

— Всеки път ли, когато ме погледнеш, ще си спомняш за онова, което ти е сторил брат ми?

— Споменът избледнява с всеки изминал ден. Когато те видях за първи път в замъка Лангдън, ми се струваше, че се е случило едва вчера. А сега ми се струва, че е било отдавна.

Не точно този отговор очакваше той, но трябваше да се задоволи с него.

— Цяло щастие е, че ни събра тази трагедия, Лиз-Ан, аз съм благодарен на съдбата.

Тя се притисна в него. Рейналф се усмихна, зарови лице в косите ѝ и вдъхна аромата им.

— Рейналф.

— Шшт. Заспивай. Ще отложим още малко нашата сватбена нощ.

Тя понечи да протестира, но после осъзна, че той много правилно е преценил душевното ѝ състояние. Беше объркана, не знаеше, че може толкова лесно да разгадае вътрешния ѝ мир. Откъде се беше сетил, че ѝ е нужно неговото докосване, че копнее отново да изпита огненото преживяване на страстта, която беше запалил в нея? Не можеше да заспи. Лежа неподвижна, както ѝ се стори, цели часове. Макар умът и съзнанието ѝ да бяха изтощени, тялото ѝ не беше. Всяка негова част, която се допираше до Рейналф, изпитваше неясна болка, като от копнеж. Не ѝ помагаше това, че Рейналф също лежеше буден,

че дишането му беше неравномерно, че сърцето му биеше лудо. Тя въздъхна, отблъсна ръката му и отиде в края на леглото, за да не усеща обезпокояващото му присъствие. Нямаше друг начин, по който би могла да си осигури поне малко сън тази нощ. Но той я последва и се притисна в гърба ѝ, прегъна колене, за да ги опре в бедрата ѝ. Чувстваше се прекрасно така. Неговото твърдо мускулесто тяло приемаше формата на нейните меки извивки и като че ли потъваше в нейното. Тя нададе стон на желание и се притисна в него. Потърка бедрата си в неговите. Той не ѝ отговори. Тогава тя постави длан на гърдите му и го отблъсна.

— Ти вече не ме желаш? — Думите ѝ го обвиняваха, но в същото време издаваха горчивината ѝ. Гласът и беше болезнено напрегнат.

— Лиз-Ан — отговори той, — просто не мога да те любя с тази рана.

— Тогава не ме докосвай!

— Какво? — извика той.

— Казах: „Не ме докосвай!“ — Тя се отдръпна от него. — Не мога да спя, когато си толкова близо до мен.

Рейналф объркано премигна. Не беше очаквал подобно признание от нея. По дяволите, дори думите ѝ го възбуждаха. Той я дръпна в средата на леглото, праметна крака си върху нейните и се надигна на лакът, за да се взре в очите ѝ.

— Сигурно е заради съпругата ти — каза тя, без да се постарее да прикрие болката и нещастieto си. — Още я обичаш, въпреки че е мъртва.

— Арабела? — Тялото на Рейналф се напрегна дори само при споменаването на името ѝ. — Не знаеш какво говориш, Лиз-Ан.

— Така ли? Не си ме докосвал от нашата първа нощ.

— Уверявам те, че това няма нищо общо с нея. Да ме прости Господ, но аз дори не съжалявам за смъртта ѝ.

— Защо?

Рейналф не искаше да говори за това, но знаеше, че трябва да ѝ даде обяснение. Въздъхна.

— Тя беше студена и мълчалива жена и непрекъснато ми изневеряваше. Не беше девствена дори преди да се оженим, макар да ме излъга, че е такава.

Лиз-Ан изпита огромно облекчение. Но после ѝ хрумна друга мисъл.

— А ти беше ли ѝ верен, Рейналф?

Чакаше отговора му със затаен дъх. Мислеше, че такава ще бъде съдбата и на нейната женитба. Все пак баща му не беше останал верен на лейди Зара.

— Да — каза той. — В началото.

Сърцето ѝ се сви. Думите му ѝ причиниха болка, каквато тя не смяташе, че е възможна. Рейналф усети тревогата ѝ и я притисна към себе си.

— Не искам да те лъжа, Лиз-Ан, но мога да ти обясня. — Той нежно прокара пръст по шията ѝ. — Всеки от нас живееше свой собствен живот, макар да споделяхме един и същи дом. Арабела си имаше своите любовници и затова се наложи и аз да си намеря такива.

Лиз-Ан сграбчи ръката му.

— И аз ли трябва да очаквам, че ще ми се наложи да те делия с друга?

— Само ако на мен ще се наложи да те делия с друг. — Говореше съвсем близо до ухото ѝ. Топлият му дъх накара космите по врата ѝ да настръхнат. — А нямам намерение да го допусна, Лиз-Ан. Бих убил всеки, който се осмели да те докосне. Ти си моя.

— Но Арабела... — поде тя.

Той постави пръст на устните ѝ.

— Аз не исках Арабела, нито пък тя ме искаше. Но теб те желая, Лиз-Ан, желая те по-силно, отколкото съм желал която и да било друга жена. Разбираш ли ме?

Тя кимна. Обвиняваше себе си за неоправданата надежда да чуе от устата му, че я обича. Да, той я желаше. И това беше всичко. Беше благодарна на мрака, защото скри сълзите, които се затъркаляха по бузите ѝ.

— Ако не Арабела те държи далеч от мен, тогава какво? — Тя го целуна леко по устата.

— Чаках теб.

— Мен?

— Да — каза той, отметна завивките и повдигна долната ѝ риза. — Чаках твоето съгласие, мадам. — Дланите му обхванаха гърдите ѝ.

Лиз-Ан се усмихна, защото си спомни спора, който беше последвал първата им интимна нощ, и думите, които беше изрекла тогава.

— Ами раната ти? — промълви едва чуто, когато през тялото ѝ преминаха вълни на удоволствие.

— Има и други начини. Ще ти покажа. — И устата му завладя нейната.

Този път целувката му беше различна — жадна, изискваща, гореща. Само след няколко секунди Лиз-Ан вече не можеше да лежи спокойно. Езикът му опустошаваше устата ѝ, галеше дори най-скритите кътчета. Тя хвана главата му и с двете си ръце и смело му отвърна, като надаваше стонове на удоволствие. Беше взел едното ѝ набъбнало зърно между пръстите си и го разтриваше леко — нещо, което я подлудяваше. Тя изви тяло към него и се притисна силно в твърдите му гърди. Бавно, влудяващо бавно, ръката му се плъзна надолу, като се спря за малко на стегнатия ѝ корем, преди да продължи по-надолу. После пръстите му се заровиха в къдравите косъмчета, които покриваха слабините ѝ, и започнаха да я галят. Бедрата ѝ потръпваха сладостно.

— Да, Рей... — задъхваше сетя и хапеше долната си устна, за да не закрепчи високо.

Той изпита задоволство, когато я разтвори и пъкна два пръста във влажната ѝ топла вътрешност. Тя нададе стон и отметна глава назад, като в същото време се притисна безсрамно в ръката му. Чу, сякаш някъде отдалеч, накъсаните викове, които излизаха от гърлото ѝ, но не разбра, че това е нейният глас. Беше се отдала изцяло на примитивните нужди на тялото си. Рейналф пое зърното ѝ в устата си, като пренебрегваше болката в раната, макар тя да ставаше все по-настоятелна. Неочаквано за него, ръката ѝ се стрелна надолу и обхвана твърдия му член, без да наруши ритъма, в който повдигаше бедрата си към него. Стискаше го здраво и го караше да ръмжи от желание. Тя дишаше остро, на пресекулки. А после потръпна и извика високо. Той повдигна глава, за да види страстта, озарила лицето ѝ, и дъхът раздвижи косата на слепоочията му. Бавно, много бавно, тялото ѝ се отпусна и бедрата ѝ отново докоснаха леглото.

— Ах, Рейналф — въздъхна тя, — прекрасно е!

Той се усмихна и докосна нежно лицето ѝ, отметна назад мокрите кичури коса, които бяха паднали на челото ѝ.

— Можеш ли да ми го опишеш?

— То е смесица от... различни усещания. От топлина... светлина... и бездиханност. А после идва нещо като сладка смърт.

Той се засмя.

— А ти? — попита тя и го обхвана с длан.

Той веднага се изду в ръката ѝ.

— Аз изпитвам същото — простена. Хвана я здраво през кръста, легна по гръб и я накара да седне върху него. Тя се засмя и съблече долната си риза. Хвърли я на пода и се надвеси над него. Гърдите ѝ докоснаха неговите, а косата ѝ погали лицето му.

— Целуни ме — каза тихо той.

Тя сведе глава, но мракът стана причина да не намери устата му. Целуна го нежно по челото. А после спусна устни надолу. Когато стигна до устните му, тя игриво описа кръг около тях с езика си, а това ѝ подсказа, че той се усмихва. След това притисна устните си в неговите. Не беше нужно дълго да го придумва да пусне езика ѝ в устата си. Рейналф лежеше неподвижно, изцяло отдаден на усещанията, на музиката, която струеше в тялото му, докато съпругата му се опитваше да го съблазни. Чувстваше, че няма още дълго да контролира тялото си. Членът му беше достигнал вече максималния си размер и търсеше, като че ли придобил собствен живот, сладкия отвор в нейната плът. Езикът ѝ се плъзна по врата му, а после намери ухото му. Тя го ухапа малко по-силно, отколкото трябваше, после отново плъзна устни по врата му, докато достигна до ключиците.

— Така — каза той и притисна главата ѝ към гърдите си.

Тя ухапа твърдото зърно на гърдите му и заигра с него така, както беше правил той. Езикът ѝ започна да описва кръгове около него. Когато той нададе стон на удоволствие, устните ѝ потърсиха другото зърно и дариха и него с ласките си. Харесваше ѝ властта, която имаше над тялото му и която току-що беше открила. Намираше все нови и нови места, където да го целува, да прокарва език или нежно да ухапва със зъби. Рейналф чувстваше, че не издържа повече. Повдигна я и я побутна леко назад. Минаха няколко секунди, преди Лиз-Ан да разгадае намеренията му. Тя се плъзна бавно по огромния му член, наслаждавайки се на всяко усещане. Когато го пое целия, сграбчи

силно бедрата му, застана неподвижно и потърси погледа му. Неизказаният ѝ въпрос витаеше из въздуха.

— Вслушай се в гласа на тялото си — прозвуча гласът му в тъмното.

— Но как така! — възкликна тя. Мислеше, че ще е много по-лесно, ако просто успееше да легне по гръб, без да го изпусне.

— Да, по същия начин, по който го направих аз.

Тя изведнъж се почувства обърквана.

— Аз... не мога.

Но като пое тежестта на тялото си с ръце, тя започна колебливо да се движи. Той я хвана през кръста, а после направи движение нагоре. Навлезе силно в нея един път, два пъти... Лиз-Ан беше силно изненадана и не правеше нищо. Просто се наслаждаваше на чудесните усещания, които отново набираха сила в нея. Струваше ѝ се, че той достига до самата ѝ сърцевина. И тогава тя се отдаде на инстинктите си. Объркването беше изчезнало. Тялото ѝ започна ритмично да се движи. Неговият вик на удоволствие дойде преди нейния, но тя беше погълната от нуждата да намери освобождение, затова не престана да се движи. Когато най-после тялото ѝ се отпусна блажено върху неговото, беше толкова замаяна, че не забеляза как той внимателно отмести тялото ѝ от раната си. Изведнъж откри, че се е сгушила на рамото му. Сложи единия си крак върху неговите, при което бедрото ѝ нежно погали члена му. С наслада прокара пръсти по гърдите, по корема му и после по мъжествеността му.

— Вещица! — засмя се доволно той, когато докосването ѝ отново събуди страст в него.

Нито един от двамата не успя дори да мигне през тази нощ, но не съжаляваха за това. Не бяха очаквали обаче гневния изблик на Джилбърт, когато сутринта той нахълта в стаята и видя на леглото голите им преплетени тела. Измина почти час, докато той се успокои и сложи мечата си в ножницата. Едва когато лейди Зара му предложи да се разходят в градината, се сети, че трябва да излезе от стаята. Лиз-Ан и Рейналф направиха усилие да погледнат на нещата откъм смешната им страна и прекараха цялата сутрин в леглото.

ГЛАВА 23

След седмица Лиз-Ан все още се чувстваше като чужд човек, като натрапница. Грижеше се за раната на Рейналф и прекарваше всичките нощи в блаженство заедно с него, но въпреки това оставаха още толкова много часове, които трябваше да запълни по някакъв начин. Струваше ѝ се, че ще полудее. Стана неспокойна. Няколко пъти се беше опитала да вземе участие в управлението на домакинството, но лейди Зара все още не искаше да приеме присъствието ѝ в замъка. Накрая на Лиз-Ан не ѝ оставаше нищо, освен да прекарва свободното си време с Джоузеф, един от скуайърите на Джилбърт. Двамата се упражняваха в стрелба с лък в задния двор, където бяха скрити от любопитните погледи на останалите. За голяма мъка на Лиз-Ан Джоузеф често излизаше победител от състезанията им. Нямаше да се чувства толкова зле, ако самата тя не беше научила младежа да борави с лъка. А сега не можеше да се равнява с него и това беше непресъхващ извор на огорчение за нея. Оплакваше се, че не се е упражнявала много отдавна, че ѝ пречи роклята или пък шемизетата. Джоузеф ѝ даде назаем една от туниките си, но това, което подобри стрелбата ѝ, бяха дългите часове на упражнения. Не след дълго Геоф и Роланд разкриха тайната им и ги помолиха да обучат и тях в стрелба с лък. Лиз-Ан ги накара да обещаят, че няма да кажат нито дума на когото и да било, защото знаеше, че Рейналф ще се ядоса, ако разбере за заниманията ѝ. Едва сега Геоф прояви готовност да прости на Лиз-Ан намесата ѝ за предотвратяването на дуела между господаря му и Джилбърт. Той отново ѝ предложи приятелството си. Благодарна, че ще има с кого да разговаря, Лиз-Ан се зае с обучението му. Той не я разочарова. Но Роланд беше друго нещо. Той беше много сърдит на Лиз-Ан за проявената от нея хитрост. Беше ѝ благодарен за уроците, но не разговаряше с нея.

Един ден четиримата излязоха извън стените на замъка. Отидоха в гората, за да полуват с лъковете си. Изведнъж от храстите изскочи

огромен глиган и се хвърли към Лиз-Ан, която вървеше спокойно и не беше подготвена за нападението му.

— Господи! — извика Джоузеф зад нея.

Лиз-Ан се обърна и видя животното. Не загуби присъствие на духа. Протегна ръка към колчана със стрелите, който беше закрепен на гърба ѝ, и... откри, че е празен. Бягай! Единствено тази мисъл беше в главата ѝ, докато глиганът се носеше неумолимо към нея. Но краката ѝ се подкосиха, не можеше да помръдне. Все по-силно и по-силно чуваше сърдитото ръмжене на глигана, тропота на копитата му. Разстоянието между жертвата и ловеца намаляваше все повече. Тя се втурна да бяга из високата трева. Но беше късно. И тогава го чу да пищи пронизително. Викът му заглъхна и настъпи мъртва тишина. Задъхана, Лиз-Ан се обърна и видя на земята потръпващото животно. Лежеше само на няколко сантиметра от нея. От тялото му стърчеше стрела. Тя изпусна лъка и се отпусна разтреперана, като се учудваше на обзелата я изведнъж слабост. Видя бягащия към нея Роланд, но някак неясно, като през мъгла. Неговата стрела беше повалила звяра. Зад него, иззад дърветата, се появиха Геоф и Джоузеф.

— Добре ли си? — попита я Роланд и коленичи до нея.

Тя кимна, но не намери думи, с които да изрази благодарността си.

— Можеш ли да се изправиш на крака?

Тя си пое дълбоко дъх, за да успокои бясното биене на сърцето си, и протегна ръката си в мълчалива молба да почака. Не отделяше поглед от убитото животно, до което бяха застанали Геоф и Джоузеф.

— За Бога! — възкликна Геоф, като клатеше глава, все едно не вярваше на очите си. — Можеше да...

— Отличен изстрел — побърза Джоузеф да заличи впечатлението от неудачно подобранияте думи на младежа. Изгледа сърдито Геоф, настъпи животното и издърпа стрелата.

Лиз-Ан се изправи на треперещите си нозе, благодарна на Роланд за помощта му. Ръката му я държеше здраво за лакътя.

— Добре ли сте, милейди? — попита той отново, смръщил загрижено вежди.

Лиз-Ан все още не намираше думи, с които да му благодари. Затова се обърна и го прегърна силно. Роланд я потупа по гърба. И двамата бяха загубили дар слово. Когато другите двама младежи му се

усмихнаха весело, той се усмихна в отговор и вдигна поглед към небето. Лиз-Ан продължи да го прегръща здраво дори когато страхът ѝ изчезна. Един от стражите беше забелязал от стените на замъка какво ставаше в гората и беше вдигнал тревога. И след малко Джилбърт пристигна на местопроизшествието. Беше толкова ядосан, че не му се говореше. Отдели със сила Лиз-Ан от Роланд и я качи на коня си. Тръгнаха обратно към замъка. Минаваха по подвижния мост, когато Лиз-Ан се обърна и колебливо му се усмихна.

— Струва ми се, че сега той ще ми прости — каза тя и веднага съжали за думите си.

Смръщил силно вежди, Джилбърт дръпна юздите на коня, спря го напред моста и я завъртя с лице към себе си.

— Какво става, Лиз-Ан? Да не би да играеш някаква глупава игра?

— Не, не съм помолила онзи отвратителен глиган да ме нападне — каза тя, като потрепери при спомена. — Наистина бях много уплашена. Отначало не можех дори да побягна.

— Тогава защо си толкова доволна?

Нямаше желание да се впуска в подробни обяснения, но знаеше, че той няма да остави нещата така.

— Роланд ми беше много ядосан, задето му изиграх номер в деня, когато се опитах да предотвратя дуела между вас. Може би само малко преувеличих страха си... — Тя отправи мълчалива молба към Бога.

Но той остана безучастен. Тя заби поглед надолу, към заключените си в скута ръце.

— Моля те, не му казвай, Джилбърт. Той само ще ме намрази още повече.

— Не знам. Може би ще е най-добре, ако оставя на съпруга ти да измисли подходящо наказание.

— Няма да го направиш! — извика тя.

Той стисна замислено устни. Умишлено удължи мъките ѝ с мълчанието си. А после поклати глава.

— Ще пазя тайната ти, сестричке. Но така или иначе, Рейналф ще научи за вашия лов. И мисля, че това ще бъде достатъчно наказание за теб.

— И какво лошо има в това?! Ти никога преди не си възразявал!

— Да. Постъпвах глупаво, като ти позволявах такава свобода на действие. Не е хубаво, че се държиш като мъж. Вече си омъжена, Лиз-Ан. Надявам се, че скоро ще имаш и деца. Ти си жена. Защо не започнеш да се държиш като такава?

В гърлото ѝ се беше образувала буца и тя не можеше да му отговори. Никога досега не беше виждала Джилбърт толкова ядосан. Мислеше, че не може да стане по-лошо... но стана.

Изведнъж пред нея застана Рейналф, с ръце на хълбоци, със здраво стиснати челюсти. Огледа с презрение мъжките дрехи, които беше облякла, и взе празния колчан. Лиз-Ан знаеше как изглежда. Сутринта беше сплела набързо косата си, но тя се беше изскубнала и разрошила по време на лова. Дори влизаше в очите ѝ. Лицето ѝ беше изцапано с кал, защото беше минала в галоп през голяма локва. Съвсем сигурно беше, че не изглежда така, както един барон би желал да изглежда съпругата му.

— Ти непрекъснато подлагаш търпението ми на изпитание — каза той. — Хайде, слез от коня.

Примирила се, тя му протегна ръката си, но той отстъпи назад. Очевидно беше онова, което искаше да ѝ покаже с поведението си: щом тя се държеше като мъж, той щеше да се отнася с нея като с такъв. Изпълнена с възмущение, тя се плъзна на земята. И застана лице в лице със съпруга си. Рейналф не обърна внимание на предупредителните пламъчета в очите ѝ. Взе лъка ѝ, хвърли го на Джилбърт, взе и камата ѝ, хвана Лиз-Ан малко над лакътя и я поведе към замъка, покрай тълпата от хора, които я гледаха неодобрително. Не забави крачка дори когато влязоха в голямата обща зала. Там стоеше лейди Зара, а до нея — Уолтър. Когато Лиз-Ан влезе в залата, лейди Зара повдигна нежно изписаните си вежди. Като я дърпаше за ръката, Рейналф започна да изкачва стъпалата по две наведнъж. Все така един зад друг преминаха и по коридора, който водеше до стаята му. Когато влязоха вътре, той силно затръшна вратата и почака да види какво ще му каже тя. Лиз-Ан се чувстваше така, все едно играеше в пиеса, която ѝ е до болка позната. Скръсти предизвикателно ръце на гърди.

— Предполагам, сега ще започнеш да ме мъмриш заради лова — каза тя.

— Първо съблечи тези мръсни дрехи.

Тя сведе поглед към тях, после вирна високо брадичка.

— Няма да го направя.

Рейналф нямаше намерение да спори. Направи крачка към нея, но тя веднага побягна. Спря се от другата страна на леглото. Той се закова на място и я загледа. Мислеше какво да бъде следващото му действие. Пристъпи отново напред. Тя не се помръдна. Гледаше го напрегнато, тялото ѝ беше готово да отреагира веднага щом се наложи. Той заобиколи леглото и отново спря. Деляха ги само две крачки. Тя все още не помръдваше. И тогава, когато той сметна, че е настъпил подходящият момент да я хване, на лицето ѝ се появи широка усмивка. Тя се хвърли на леглото, претърколи се по него и скочи от другата му страна. Все още затруднен от раната си, Рейналф я последва бързо. Тя тъкмо минаваше през вратата, когато той я хвана за ръката и я дръпна навътре. Блъсна вратата толкова силно, че чак стената се разтресе. И я прикова с тялото си така, че да не може да мърда.

— Наистина ли мислеше, че ще успееш да ми избягаш? — попита я той.

Тя поклати глава.

— Не, всъщност имах намерение да те оставя да ме хванеш. — Тя се засмя високо, когато на лицето му се появи израз на недоверие.

— Признай, че гонитбата ти хареса колкото и на мен — каза тя и го смушка леко в ребрата. — А пък искаш да ме лишиш от това удоволствие! Защо така?

— Не говориш сериозно — изръмжа той и дръпна ръцете ѝ надолу.

Тя отново поклати глава. В гърлото ѝ напираше смях.

— Няма да ти позволя да помрачиш щастливия ми ден, Рейналф. Стрелбата с лък ми достави удоволствие. Аз не съм ти забранила никакви радости, упражненията с оръжие, нищо. Не е честно ти да ме молиш да се лиша от моите радости.

Искаше да ѝ каже толкова много неща, но каза онова, което непрекъснато се въртеше в ума му:

— Можеше да умреш!

Тя премигна и кимна извънредно сериозно. В очите ѝ се появи страх и Рейналф забеляза. Но той беше бързо заменен от нова усмивка, и то толкова пленителна, че Рейналф се досети за намеренията ѝ. Тя искаше да го съблазни, да забрави за гнева си и лошите чувства.

— Хайде, кажи ми. Какво щеше да ти липсва най-много? — каза тя, повдигнала се леко на пръсти, така че дъхът ѝ да гали ухото му. — Възбудата и напрежението, които внесох в живота ти... или топлите ми бедра?

Той отметна глава и в мига, в който срещна погледа ѝ, беше загубен. Нададе стон и завладя устата ѝ. Да, Лиз-Ан успя да подчини Рейналф. Съблече туниката си и я пусна небрежно на пода. Рейналф се притисна в нея.

— Под мъжките дрехи се крие истинска жена — прошепна тихо той.

Очите му светеха дяволито. Започна да развързва туниката си. А после я пусна и отстъпи назад. Тя го гледаше, озадачена от поведението му. Той сложи показалец на устните си и я огледа от главата до петите.

— Хм. — Той я заобиколи и започна да я оглежда и отзад. Когато се наведе и хвана прасеца ѝ, тя се сети защо прави това. Прокара пръсти по бедрата ѝ и тя подскочи. — Съвършена си! — каза най-накрая и се изправи. На устните му играеше усмивка. Огледа разбърканите ѝ коси, поклати глава и ги разпиля по раменете ѝ. — Но ще трябва да се погрижим за косата ти.

Тя отблъсна ръката му.

— Как се осмеляваш!

Той натисна гърба ѝ към вратата и се засмя тихо, гърлено.

— Дължах ти го, не помниш ли?

— Предполагам, че едва си дочакал този момент.

Той кимна.

— Смятай се за късметлийка, задето сме сами. Можех да го направя и пред другите.

— Ах, колко си внимателен, милорд — каза тихо тя и плъзна език по врата му.

— В бъдеще, когато искаш да отидеш на лов, ще чакаш, докато имам възможност да те придружа — каза той. Искаше последен да има думата. Не можеше да чака още дълго, защото тялото му изгаряше от страст.

Тя кимна. Дори не съблякоха дрехите му. Страстта им не можеше да чака, беше неутолима.

Още преди да е дошъл краят на втората седмица, Рейналф сметна, че се е възстановил достатъчно и двамата с Джилбърт могат да тръгнат на юг. Решиха, че това ще стане след два дни Лиз-Ан гледаше приготовленията им с нарастваща тревога. Терзаеше я мисълта, че го правят заради нея. Искаше да измисли начин да го предотврати. Но знаеше, че заплахата, която представляваше Филип Чаруик, е истинска и сериозна. Хората и на двамата сега имаха много работа и тя нямаше какво да прави, освен да размишлява. Когато предложи да ги придружи, срещна всеобщото неодобрение.

Лиз-Ан беше възседнала един от конете и го галеше по гривата. Беше се замислила толкова дълбоко, че не забеляза приближаването на лейди Зара. Едва когато тя я докосна леко по коляното, Лиз-Ан сведе поглед надолу.

— Лейди Зара! — възкликна тя и скочи на земята.

— Умееш да яздиш и въобще да се справяш с конете — отбеляза лейди Зара. — Този жребец не е от лесните, но при теб идва послушно.

Лиз-Ан не знаеше дали да приеме думите ѝ като комплимент. Животното я гледаше с огромните си очи и стоеше покорно пред нея.

— Но той ми изглежда съвсем безопасен! — отвърна тя.

Зара се усмихна. Това беше достатъчно за начало.

— Не, аз дори на шега не бих се опитала да го възседна — каза тя.

Лиз-Ан също се усмихна.

— Сигурно искате да говорите с мен?

Лейди Зара въздъхна и постави дланта си върху ръката ѝ. Двете тръгнаха към замъка.

— Току-що ми казаха, че едно дете в селото си е счупило крака и че може би ще се наложи да го отрежат. Помислих, че ще искаш да ме придружиш.

Лиз-Ан се закова на място.

— Вие ми имате доверие?!

Зара я погледна, с което ѝ даде да разбере, че смята въпроса ѝ за абсурден.

— Ти вече доказва възможностите си. Раната на сина ми зарасна така, все едно не я е имало.

Лиз-Ан се усмихна.

— Разбира се, с радост ще ви придружа. — Но после изведнъж ентузиазмът ѝ изчезна. — Дали Рейналф няма да има нещо против да отидем двете? Той ми забрани да излизам извън стените на замъка.

Зара беше възмутена.

— Нямам нужда от разрешение, за да се грижа за хората си. Рейналф е свикнал с посещенията ми в селото. Освен това ще имаме охрана.

— Добре — съгласи се Лиз-Ан. — Ще взема билките и лекарствата си и можем да тръгваме.

— Побързай — подкани я лейди Зара. На устните ѝ заигра истинска щастлива усмивка, когато Лиз-Ан се втурна да бяга.

Охраната, която тръгна с тях, наистина беше внушителна. Водеше я самият Уолтър. Рейналф лично ги изпрати, като погали нежно Лиз-Ан по лицето и отметна косите ѝ назад.

— Лиз-Ан — прошепна в ухото ѝ, — моля те, не предизвиквай сър Уолтър. Независимо от състоянието, в което се намира детето, искам да се върнете преди залез слънце. Дай ми думата си, че ще се съобразиш с моите желания.

— Имаш думата ми, милорд — каза тя и му се усмихна мило.

Рейналф помисли малко, извади камата от пояса си и ѝ я подаде. Тя позна онази същата кама, която някога ѝ принадлежеше, и я притисна до гърдите си.

— Благодаря ти, Рейналф, съпруже мой.

Той обви шията ѝ с ръце и я целуна. Лиз-Ан се взря в черните му, прекрасни очи.

— Макар че не го знаеш — прошепна тя, — сърцето ми ти принадлежи.

На лицето му се изписа недоверие. Тя се усмихна и сложи показалец на устните си.

— Обичам те, Рейналф Уордю — повтори тя и подкара кобилата към мястото, където я чакаха останалите.

Струваше ѝ много да каже тези думи, защото знаеше, че той не отвърща на чувствата ѝ. Но когато ги произнесе, ѝ се стори, че огромен товар се смъкна от раменете ѝ. Погледна колебливо назад. Рейналф все още стоеше там, където го беше оставила. Ръцете му бяха на хълбоците, а очите му — вперени в нея.

Яздеха бързо, защото знаеха, че детето има нужда от помощта им. Лиз-Ан се радваше на бързата езда, на вятъра в косите си, на ритмичното полюшване на жребеца, на миризмата на земята. Когато стигнаха в селото, сър Ланселин, който беше на служба при Джилбърт, им помогна да слязат от конете. Тя се усмихна, като видя познатото му лице, извади чантата с лекарствата изпод седлото и побърза да догони лейди Зара, която вече влизаше през вратата на малката колиба. Тя имаше само една стая, която беше мрачна и негостоприемна. На леглото лежеше момченце на не повече от четири години, а до него беше коленичила майка му.

— Лейди Зара! — възкликна красивата млада жена и се изправи бързо на крака.

Зара я потупа успокоително по ръката и каза:

— Не знаех, че детето, за което ще се грижим, е Лорънс.

Жената кимна и погледна сина си през рамо.

— Довели сте и лечителката? — попита тя.

Погледът ѝ се насочи край Лиз-Ан, към сър Уолтър, който стоеше на прага.

— Да, тя е тук, Беки. — Зара протегна ръка на Лиз-Ан. — Това е лейди Лиз-Ан. Тя излекува Рейналф.

С широко отворени очи, Беки отстъпи крачка назад и се взря в жената.

— Значи вие сте съпругата на лорд Рейналф! — възкликна тя.

Лиз-Ан усети неодобрението ѝ, но не му обърна внимание. Детето беше главната ѝ грижа. Мина гордо изправена край неподвижната жена и коленичи до леглото.

— Трябва ми по-силна светлина — каза тя през рамо и посвети цялото си внимание на детето.

То стенеше, очите му горяха трескаво, ръцете му стискаха здраво крака, увит във вълнен парцал. Лиз-Ан му се усмихна, за да го окуражи, и прокара длан по влажното му от пот чело.

— Всичко ще бъде наред — каза тя тихо, а после бръкна в чантата и извади едно голямо шише.

Детето беше толкова слабо, че не изрази никакъв протест, когато тя капна от течността на езика му. Само след миг то потъна в дълбок сън. Лиз-Ан можеше вече да огледа раната на спокойствие. Костта се подаваше, но кракът не беше толкова зле, колкото всички се опасяваха.

С молитви и правилно лечение, тя вярваше, че ще зарасне напълно и детето няма да страда. Почисти внимателно раната и намести крака, а после го стегна в превръзка. Лейди Зара ѝ помагаше, а Уолтър и Беки стояха от двете ѝ страни и гледаха.

Детето още спеше спокойно, когато слънцето започна да залязва на запад. Лиз-Ан сложи пакетче с лекарства в ръката на Беки и няколко пъти ѝ повтори, че е много важно раната винаги да бъде чиста и превързана. Беки я придружи чак до двора, където бяха завързани конете.

— Мисля, че вие сте добра съпруга за лорд Рейналф — каза тя с искрена усмивка на красивото си лице.

Лиз-Ан също се усмихна.

— Ще дойда пак след два дни, за да проверя как върви оздравяването. Запомнете, че той не бива да става от леглото, дори ако трябва да го вържете за него.

Тя помахна с ръка на хората, които се бяха събрали около къщата, и тръгна, като постепенно премина в галоп. Лейди Зара яздеше до нея.

— Справи се добре — каза тя с доволна усмивка. — Всички ще те уважават вече.

Лиз-Ан разбра, че е спечелила уважението и на майката на Рейналф, макар тя да не искаше да го признае. До замъка оставаха само няколко мили, слънцето вече клонеше на залез, когато на хоризонта се появиха конници. Начело яздеше Рейналф, а светлата му коса се развяваше зад него.

— Той се тревожи прекалено много. — Лиз-Ан чу думите, които лейди Зара отправи към Уолтър.

Лиз-Ан препусна към него. Никой не се опита да ѝ попречи. Когато стигна при съпруга си, тя му се усмихна щастливо. Но той не отговори на усмивката ѝ. Тя отвори уста, за да му каже мили думи, но от гърлото ѝ не излезе нито звук. Миг по-късно писъкът ѝ проряза тишината.

ГЛАВА 24

Лиз-Ан много добре помнеше тези ужасни черни очи! Устните му се полуотвориха и разкриха пожълтелите зъби.

Когато Дарт протегна ръка към нея, Лиз-Ан инстинктивно дръпна юздите. Кобилата се изправи на задните си крака и изцвили високо Лиз-Ан се вкопчи в гривата ѝ и успя да се задържи на седлото. Когато копитата отново докоснаха земята, Лиз-Ан дръпна силно юздите и се опита да обърне коня. Очите ѝ изразяваха див страх.

Прекалено късно, Уолтър вдигна тревога. Хората от охраната веднага изтеглиха мечовете си от ножниците и оградиха лейди Зара. Не можеха да направят нищо за Лиз-Ан, която беше далеч от тях. Обърнаха конете към нападателите. Бягството щеше да бъде възможно, ако от близката гора не бяха излезли още конници, които ги обградиха, надавайки силни викове. Уолтър направи знак на хората си да се съберат.

Лиз-Ан заби пети в хълбоците на коня. Имаше намерение да мине през пролуката, която се беше образувала между двама от нападателите. Знаеше, че единственият им шанс е тя да стигне в Чизън и да вдигне тревога. Конят ѝ закачи коня на нападателя вляво от нея. Мъжът се стресна и протегна ръка да я хване... Не успя. Но една стрела се заби в хълбоците на коня. Уплашеното животно изцвили и легна на една страна. Копитата му прорязаха безпомощно въздуха. Юздите се изплъзнаха от ръцете на Лиз-Ан, главата ѝ се удари в нещо остро. Не изпадна в безсъзнание, но изпитваше силна болка. Виеше ѝ се свят. Нямаше време да се съвземе. Конникът, който преди малко я беше пропуснал край себе си, сега я хвана здраво за ръката и я изправи на крака. Погледът ѝ отчаяно обходи редиците нападатели. Бяха толкова много... Ръката ѝ опипа мястото на главата, което я болеше. Когато я отдръпна, видя, че е изцапана с кръв. До слуха ѝ достигна познат глас. Филип Чаруик! Не успя обаче да го съзре в редиците. Всички конници ѝ се струваха еднакви. Реши, че е безполезно да го търси. Насочи поглед към мястото, където бяха Уолтър и лейди Зара.

Мъжете се бяха скупчили около нея, за да я защитят, докато тя седеше неподвижна на гърба на коня. Не сваляше поглед от Дарт. Лиз-Ан почувства болката ѝ. Стоеше пред сина, който ѝ беше откраднат и бе живял далеч от нея през всичките тези години, а ето, че сега се беше върнал, но като разбойник, а не като благороден рицар. И дори не беше я забелязал, макар косата ѝ да издаваше, че тя е неговата майка.

— Казах да свалите оръжието! — прогърмя отново гласът на Филип Чаруик, когато Уолтър не се подчини. — Или ще пролея кръвта ѝ! — И той се отдели от останалите и препусна към Лиз-Ан.

Лиз-Ан го гледаше, отметнала гордо глава назад. Той ѝ се усмихна и направи знак на войника, който я държеше, да отстъпи назад.

— Какво? Няма ли да посрещнеш топло своя любим? — подигра ѝ се Филип и я помилва по бузата с облечената си в ръкавица ръка.

Отвратена, Лиз-Ан се опита да избегне допира с него.

— Ц-ц-ц — зацъка с език Филип. Лицето му беше безизразно, спокойно, но спокойствието му беше измамно. Сграбчи я грубо за косата. Тя се дръпна. Замахна да го удари, но не успя да постигне много. Без да се колебае, Филип нави косата ѝ на ръката си и приближи лицето ѝ до своето. Лиз-Ан чу неспокойното шептене на хората на Уолтър, но знаеше, че може да разчита само на себе си. Отново замахна, като се целеше в очите му. Филип отблъсна ръката ѝ и нави косата ѝ толкова силно, че почти я повдигна от седлото.

— Ще те опитомя, дивачке такава! — заплаши я той.

— Никога! — закле се тя. Очите ѝ бяха пълни със сълзи, с болка. Заби силно пети в корема на коня. Животното изцвили високо и скочи настрани от нападателя, но Филип не я изпусна. Лиз-Ан изпищя и падна на земята. Филип изсумтя доволен и се опита да я вдигне на седлото до себе си. Успя едва когато един от войниците му помогна, защото не беше много по-едър от самата Лиз-Ан. Филип високо извика, че тя му принадлежи, и впи устата си в нейната. Когато вдигна глава, с разочарование видя, че е запазила спокойствие. Защото очакваше да види гневни пламъци в очите ѝ. Тя изтри устните си с длан и каза:

— Миришеш на гнило, Филип.

Смелите ѝ думи ѝ спечелиха силна плесница. Тя сложи длан на мястото, където изпита остра болка, и си помисли, че когато свършат,

няма да изглежда никак добре. Ако се измъкнеха...

— Ако се наложи, ще я убия! — предупреди Филип, измъкна камата си и я насочи към корема ѝ. — Хайде, хвърлете оръжието. Така можете да запазите живота на съпругата на барон Уордю.

В настъпилата тишина се чу гласът на лейди Зара.

— Подчинете му се! — каза тя уверено.

Вече отдавна се беше стъмнило, а те продължаваха да яздят. Бяха навлезли в гъста гора. Няколко часа преди зазоряване стигнаха до място, което беше малко пооткрито и удобно за лагер. Конете имаха нужда от няколко часа почивка. Филип помогна на Лиз-Ан да слезе от коня, а после я блъсна така, че тя падна по лице на земята. Хората му се засмяха гръмогласно.

— Това е заради нахалството ти да ме заплюеш в лицето — каза ѝ той.

Лиз-Ан загреба шепа пръст, но успя да устои на изкушението да я хвърли в лицето му. Той можеше да я стъпче с копитата на коня си. Пое си дълбоко дъх и се изправи на крака. Гневно отърси праха от полите си. И едва тогава си спомни за скритата в белъто ѝ кама.

— Да не се умориш, лейди Лиз-Ан — предупреди я Филип. — Искам да си свежа, когато дойдеш при мен.

Хората му отново се засмяха. Лиз-Ан мятеше горещи погледи, но сърцето ѝ беше като бучка лед.

— Бърнард — каза Филип на един от мъжете, — настани я заедно с другите.

Здравият разум нареди на Лиз-Ан да се подчини. Да се противопоставя на Филип, означаваше да се приближава опасно до момента, когато той ще реши да я изнасили. Най-доброто място за нея сега беше там, където бяха и другите. Може би щяха да намерят начин да избягат от похитителите си.

Лагерът беше издигнат. Ръцете на всички бяха завързани. Бяха оставили свободни само две от жените. Пазеше ги многоброен отряд. Филип не оставяше нищо на случайността. Лиз-Ан седеше, свита почти на кълбо, до лейди Зара, до чиято дясна страна пък седеше Уолтър. Около тях се бяха скупчили хората на Рейналф и Джилбърт.

— Не бива да му се даваш — прошепна лейди Зара толкова тихо, че гласът ѝ едва се чуваше. — Камата, която ти даде Рейналф, още ли е

у теб?

Лиз-Ан кимна.

— Добре, моята също е у мен.

Лиз-Ан беше изненадана. Зара сложи пръст на устните си.

— Трябва да бъдем предпазливи и да действваме умно. Мислиш ли, че ще успееш да използваш своята, когато Филип дойде за теб?

— Да.

— Това е добре. А дали ще намериш обратния път до Чизън?

Лиз-Ан беше наблюдавала внимателно пътя, по който бяха минали, затова кимна с глава.

— Да.

— Тогава, слушай... Ще трябва да доведеш Рейналф...

— Ще ми трябва кон.

— Не е много вероятно да успееш да откраднеш кон, без да те забележат. Ще трябва да тичаш. Рейналф не може да е далеч — продължи лейди Зара. — Без съмнение, той е разделил хората си на групи и те претърсват околността. Когато лагерът утихне, аз ще разрежа въжетата, с които са завързани мъжете. Може би ще успеем да избягаме. Ако не, всичко ще зависи от теб.

— Аз ще доведа Рейналф. И Джилбърт също.

Зара постави ръката си върху тази на Лиз-Ан.

— Сега ти си моя дъщеря. Мисля, че те осъдих доста прибързано. Но това стана, защото всяка майка обича много сина си. За което се извинявам.

Лиз-Ан се усмихна с трепереци устни.

— Съжалявам и за болката, която семейството ми причини на твоето. Ако знаехме... — В очите ѝ се появиха сълзи.

Лиз-Ан стисна ръката ѝ.

— Не сте можели да знаете нищо предварително. Съдбата е отредила така.

Настъпи тишина. Лейди Зара се усмихна вече по-уверено и каза:

— Той те обича.

— Рейналф? Той ли ти каза това?

— Не, не ми е казал с думи... Но очите му го показват.

Лиз-Ан извърна глава, защото се чувстваше неудобно.

— Мисля, че грешите, лейди Зара. Той желае само тялото ми.

— Не, ти грещиш, дъще. Рейналф те обича. А ти обичаш ли го?

Лиз-Ан я погледна.

— Да — призна неохотно. — И дори му го казах, преди да напуснем селото.

— И какво ти отговори той?

— Нищо. Всъщност аз не му дадох възможност да го стори.

Зара отвори уста да отговори, но замълча, защото в лагера настъпи раздвижване. Към тях се приближаваше синът ѝ. Застана над тях и втренчи поглед в Зара. А Лиз-Ан почувства студената кама да се плъзга в ръката ѝ. Зара я погледна многозначително и също втренчи поглед в сина си. Приличаше много на Рейналф и все пак... Лиз-Ан беше завладяна от паника, като гледаше това познато и така омразно лице.

— Значи ти си жената, която ме е родила? — каза най-после Дарт, като посочи косата на Зара.

Зара се изправи.

— Да. А ти си Колин.

Той се засмя.

— Значи това е кръщелното ми име — Колин. Хубаво е. Звучи много по-благородно от Дарт.

— Теб те откраднаха от мен — каза Зара тихо, все едно искаше да се извини.

— Но ето, че се върнах, майко. Радвай се на чудото, което отново ни събра заедно. Ела, трябва да поговорим.

Уолтър веднага скочи на крака.

— Не! — извика той и изтича напред, макар ръцете му да бяха завързани на гърба.

Колин дори не го удостои с поглед, а сграбчи здраво Зара за ръката. Чертите му бяха разкривени от силна злоба. Обърна се и удари толкова силно Уолтър, че го събори на земята. Хората на Уолтър се изправиха като един и се опитаха да тръгнат напред, но бяха здраво завързани един за друг. Една стрела събори мъжа, който беше най-близо до Колин. И това беше достатъчно, за да ги накара да се върнат по местата си. Зара извика и се опита да се освободи от хватката на сина си, но безуспешно. А Лиз-Ан се изправи и изтича до падналия войник. Скри се зад трупа му. Очите му бяха изцъклени и втренчени в нищото. Лиз-Ан с мъка разпозна един от мъжете, които я бяха пазили в онези първи дни след отвличането ѝ от Пенфорк. Двамата бяха

разменили не повече от две-три думи, но тя изпита силна мъка сега. Скоро гневът измести мъката от душата ѝ. Прикривайки се зад трупа, тя приклепна до Уолтър. Той се изправи до седнало положение и обходи с поглед околността.

— Ще убия това копеле дори само косъм да падне от главата на лейди Зара! — закле се той.

— Как можа да го направиш? — Гласът на Зара беше изпълнен с гняв и страх. Ръцете ѝ бяха склучени в скута. Седеше настрани, така че дори полите на роклята ѝ да не докосват мъжа, който седеше срещу нея.

Дарт беше озадачен, но после се досети, че майка му се отвращава от насилието. Сигурно не ѝ харесваше и това, че беше допуснал да бъде убит човек. Но скоро щеше да научи какви са методите му.

— Аз не съм като брат си — изръмжа той и се опита да наподоби усмивка. — Макар че скоро ще науча каква е разликата между живота в замъка и живота на полето. Съвсем честно ще бъде и аз да бъда господар на Чизън, нали?

Сърцето на Зара се сви от страх.

— А какво ще стане с Рейналф? — попита тя с треперещ глас.

Срещна погледа на черните му очи и разбра всичко още преди той да каже:

— Филип има планове за него.

— Значи той ще убие сина ми — каза тя уверено.

Дарт я погледна внимателно.

— Ако той не умре, ще трябва да умра аз.

Лицето на Зара се изкриви от мъка. Раменете ѝ увиснаха надолу, като че ли под тежък товар. Ето, че вторият ѝ син се беше върнал при нея вече пораснал и възмъжал, но той беше разбойник, изнасилвач и, дори още по-лошо, убиец. Беше жесток и имаше ледено сърце. Искане да си присвои баронската титла и е готов да отнеме живота на Рейналф. Тя зарови лице в дланите си.

— Нищо лошо няма да ти се случи, майко — каза Дарт и сложи ръката си на рамото ѝ, ръка, чиято топлина беше досущ като тази на Рейналф. Гласът му изразяваше нежност, доколкото това беше възможно за мъж, груб като него.

Тя го погледна. На клепачите ѝ светеха ясно няколко сълзи.

— Не за себе си тъжа, а за Рейналф... И за теб. Затова, че не израснахте един до друг — като братя, каквито сте. За това, че сърцето ти е толкова студено и жестоко.

В очите на Дарт се появи твърдо изражение.

— Мисля, че щеше да обичаш и мен повече, ако животът ми не беше толкова труден. Понякога изнемогнах от работа, бях готов да умра там, на полето.

— Разкажи ми за живота си, Дарт — помоли лейди Зара.

— Никога нямахме достатъчно храна, така че трябваше да крадем, за да напълним стомасите си. Работехме толкова много на полето, че никога не можехме да се наспим. Беше или много студено... или много горещо. Винаги трябваше да казваш „да“ на господаря, когато те помоли за нещо...

— Затова ли нападна лагера на семейство Балмейн преди четири години? Защото господарят ти нареди? — прекъсна го Зара.

— Да, той обеща да ми даде половината плячка от колите със зестрата, а също и парче земя.

— И ти се съгласи.

— Не съм глупак — отсече Дарт.

— А той даде ли ти обещаното?

Един мускул на челюстта му заигра.

— Аз не успях да се справя със задачата. Провалих се. Не, не ми даде нищо, освен че ме опетни с кръвта на убитите.

— И мислиш, че сега ще ти даде Чизън?

Дарт присви подозрително очи.

— Този път няма да се проваля — рече уверено.

Студени тръпки полазиха по гърба на Зара. Да, нейният втори син наистина беше жесток. Да... вината беше както на Филип, така и на Мери.

— Мери... — поде тя.

— Тя е мъртва — срязва я остро Дарт.

Зара го гледа дълго време. Нещо ѝ подсказваше, че не бива да пита как е намерила смъртта си, но не можа да се сдържи. Попита, макар да ѝ се струваше, че знае отговора.

— Как умря?

— Падна. И си счупи врата. Така мисля. — Дарт се размърда неуверено на мястото си.

Сега вече Зара беше твърдо решена да разбере как е умряла сестра ѝ.

— Ти ли го направи, Дарт?

Той навлажни устни с език. Очевидно не искаше да го разпитват за това.

— Мислех, че ще се радваш на нейната смърт — каза той. — Нали тя ме е откраднала от теб?!

— Да, и никога няма да ѝ го простя. Но бих искала да знам дали ти си отговорен за нейната смърт.

Изведнъж лицето на Дарт се изкриви и заприлича досущ на грозна маска на омразата.

— Да, аз я бутнах — каза той и се усмихна така, че се показаха жълтите му зъби. — Тя не преставаше да креци, че е моя майка, че ме е отгледала, не искаше да ме пусне да замина с Филип, казваше, че това не е правилно... И аз ѝ запуших устата.

Мускулите му издуха туниката. Като че ли гневът отново се надигаше у него. Зара беше уплашена и отвратена. Синът ѝ беше толкова различен от другия, от Рейналф. И за това не можеше да бъде виновен само животът на полето. Сигурно имаше и друга причина. Да, тя се увери, че той е убиец и няма да се спре пред нищо. Ако знаеше само какво ѝ предстои, нямаше да изпитва такава дълбока мъка в деня, когато ѝ съобщиха, че Колин е мъртъв.

— Слушай, Дарт, Филип никога няма да ти даде Чизън. Би искал да те види мъртъв.

— Лъжеш — срязва я грубо Дарт. — Чизън ще бъде мой!

Зара поклати глава. В сърцето ѝ нямаше любов, дори капка обич, към този неин син. Той беше частица от тялото ѝ, но не и от душата ѝ. Беше ѝ непознат като всеки друг чужд човек. Тя не го познаваше и никога не би могла да го опознае.

— Щом Рейналф ще умре — направи тя последен опит, — ще умреш и ти, Дарт. Филип няма да те остави да живееш. Имаш само една възможност да се спасиш. Да ни помогнеш.

Дарт като че ли се замисли за миг, но после се засмя грозно.

— И ти си измамница като сестра си. Вече избрах пътя си, майко, и скоро ще бъда възнаграден.

Зара отпусна рамене. Щеше да бъде безполезно да спори повече с него. Сега всичко зависеше от Лиз-Ан.

— А сега — каза Дарт, — ще ми разкажеш всичко за Чизън.

Зара преглътна напирещите в гърлото ѝ сълзи и погледна натам, където на земята лежах останалите пленници.

ГЛАВА 25

Вниманието им беше привлечено от раздвижване в редиците на нападателите. Лиз-Ан се обърна, за да види по-добре какво става. Със страх видя Филип да си пробива път напред сред мъжете, които се смееха гръмогласно и го подкачаха. Идваше за нея, разбра тя. Трябваше бързо да вземе решение. Както беше коленичила до Уолтър, бързо срязва въжетата на китките му и постави камата на Зара в ръцете му.

— Дръж ръцете си зад гърба, все едно, че още са завързани — прошепна тя. — Това е камата на Зара. Моята още е у мен. Аз ще доведа Рейналф, кълна се.

И тя срещна спокойно погледа на Филип, който беше застанал до нея.

— Ела — каза и ѝ махна с ръка.

Тя направи знак на мъжете да не се опитват да я защитават и тръгна към Филип. Не изрази протест, когато я хвана за ръката и я поведе към лагера.

— Ако ми доставиш удоволствие, Лиз-Ан — каза той тихо, — може и да те запазя само за себе си.

Тя се спря и се насили да вдигне лицето си към него.

— Можеш да правиш с мен каквото пожелаеш. Няма да се съпротивлявам повече.

Той я изгледа подозрително, но после на лицето му грейна усмивка.

— Това е добре. — Докосна нежно местата, където я беше ударил. — Не ми доставя удоволствие да те бия.

— Значи няма да ме нараняваш повече? — покорно попита Лиз-Ан.

— Това зависи от теб — каза той и отметна кичурите коса, паднали на лицето ѝ.

Тя се опита да се усмихне, но това ѝ се удаде доста трудно.

— Значи няма да се тревожа повече.

Доволен от покорността ѝ, Филип я заведе до гората, обади се на часовая, когото беше поставил там, и я завлече още по-навътре.

— И това е достатъчно — каза Филип, когато тя съблече дългото му наметало. — Ела. — И той свали меча си. — Искам да видя какво криеш под дрехите.

Беше сигурна, че ѝ се усмихва, макар лунната светлина да не беше достатъчна да се различават много подробности.

— Искаш ли... искаш ли да ги сваля? — попита неуверено тя — Бих го направила за теб.

— Да. Но ела по-близо до мен.

Тя го изчака да се излегне на наметалото и се приближи до него. Измъкна бързо роклята през главата си и я хвърли на тревата.

— Знаеш, че винаги съм те обичала, Филип — поде тя, за да отвлече вниманието му от движенията си. — Отказът ти да се ожениш за мен ме нарани дълбоко, затова избрах Рейналф. А сега няма ли да ми помогнеш да свалим ботушите ти? — каза тя и прегърна единия му крак, благодарна, че мракът скрива омразата, изписана на лицето ѝ.

Изведнъж той сграбчи ръката ѝ.

— Не се опитвай да ме измамиш — предупреди я и я отблъсна от себе си. — Много се бавиш! Събличай се по-бързо!

Лиз-Ан седна на петите си и се зае да развързва връзките на долната си риза. Видя как Филип пъкна камата си под голия си хълбок, преди да захвърли туниката си настрани.

— Дай да ти помогна — предложи той.

— Не, аз ще се справя — отвърна Лиз-Ан и се отмести, за да не бъде в обсега на ръцете му. Повдигна ризата и напипа камата.

— Сега — каза с дрезгав глас — ще ти покажа на какво ме е научил съпругът ми. Искаш да ти покажа, нали?

— Да! — Гласът му беше натежал от страст.

Тя се усмихна. Вдигна ризата си по-високо, а пръстите ѝ обхванаха здраво дръжката на камата. С бързината на дива котка се хвърли напред и замахна.

Филип усети раздвижването на въздуха и изсвистяването на камата, насочена право в сърцето му. Лиз-Ан не беше подготвена за онова, което последва. Той сграбчи китката ѝ в желязна хватка. Острието се спря само на няколко сантиметра от целта си. Филип изръмжа и удари ръката ѝ в близката скала, за да я накара да пусне

оръжието. Въпреки силната болка, Лиз-Ан не го изпусна, защото знаеше, че това е последната ѝ възможност. Сигурно с Божията намеса, тя успя да го ритне в слабините. Филип нададе измъчен стон и се отпусна тежко върху нея. Но тя все пак не успя да се освободи от него. Отчаяно се опитваше да отмести тялото му, но не успяваше. След няколко минути той се съвзе. Беше бесен. Надигна се на лакът и започна да търси камата в гънките на наметалото си. Тя също започна да я търси със свободната си ръка. Филип я намери първи и опря острието в гърлото ѝ.

— Сега ли искаш да умреш, кучко, или малко по-късно? — И той се изплю през стиснати зъби. Отново удари ръката ѝ в скалата.

Болката беше жестока. Пръстите ѝ бяха като размазани и кървяха. Лиз-Ан изпусна камата. Тя се удари в скалата и се плъзна на земята. Филип се засмя — жесток, стържещ звук, който прокълтя в гората.

— Не е лесно да те задържи човек — каза той и прокара камата надолу по гърлото ѝ. — Но аз те искам и ще те задържа... поне още малко.

Не можа да каже нищо повече, защото в лагера беше вдигната тревога. Чуваха виковете на мъжете, макар да бяха далеч. Филип бързо скочи на крака и започна да се облича. Рейналф! Огромно облекчение заля Лиз-Ан. Сигурно беше той! А може би хората на Уолтър се опитваха да избягат?

— Не мърдай! — изкрещя ѝ Филип и препаса меча си върху туниката.

Тя се опита да остане спокойна. Той я накара да се изправи. Започна да я бута напред, между дърветата. Когато стигнаха до място, откъдето той можеше да наблюдава лагера, без да го виждат, той спря. Опря острието на меча си в гърба ѝ, за да е сигурен, че няма да мърда или да вика.

Започваше вече да се развиделява. Лиз-Ан видя объркването, което беше причинено от пристигането на хората на Рейналф и Джилбърт. Не успя да види много, защото Филип я дръпна навътре в гората. Изруга високо и я накара да бяга. Тя правеше всичко възможно, за да го забави. Препъваше се почти на всяка крачка. Не бяха успели да отидат далеч, когато иззад дърветата се показа Дарт. Зад него на коня седеше Зара.

— Лиз-Ан! — извика Зара, като видя безредието, в което се намираха дрехите и косата на снаха ѝ.

— Конят ти — каза Дарт и хвърли юздите в ръцете на Филип, след което препусна в галоп.

Без да губи време, Филип постави Лиз-Ан пред себе си на седлото и препусна след Дарт.

— Господи, не! — извика Джилбърт и вдигна ръка към небето.

Рейналф тъкмо вдигаше от земята забравеното наметало на Филип и не обърна особено внимание на вика му. Изправи се мълчаливо и започна да търси с поглед Лиз-Ан. Нищо. На юг? Не, Чаруик беше твърде умен, за да се движи все в една и съща посока. Тогава на изток? Там теренът беше лесен за прекосяване и щеше да улесни бягството му, но, от друга страна, не можеше да му предложи прикритие. Завъртя се рязко. Ярък проблясък в тревата привлече вниманието му. Наведе се. Камата на Лиз-Ан... Но по нея нямаше кръв. Той стисна оръжието и затвори очи. Надяваше се, че тя още е у нея, а ето, че и последната надежда беше угаснала. Щом Чаруик я беше намерил под полата ѝ, значи беше успял да я изнасили. Да. Чаруик щеше да умре, закле се той. Беше подписал смъртната си присъда. Никой не беше му причинявал по-голяма мъка.

Едва сега Рейналф призна пред себе си онова, което от няколко дни не смееше да признае на никого. Той я обичаше. Чувството, което изпитваше към нея, не беше просто плътско желание. Само ако беше ѝ казал...

Джилбърт продължаваше да ругае и да се вайка с вдигнати към небето ръце. Но Рейналф беше забелязал черните точки, които бързо се носеха към хоризонта. Сграбчи Джилбърт за ръката и го поведе към конете.

— Ще ги настигнем — каза гой и посочи бегълците.

Яздеха безумно бързо. Най-после излязоха на равна ливада, която се простираше далеч напред, чак до хълмовете в далечината. Рейналф отново видя бегълците — черни точници, които се изкачваха по един от хълмовете.

— Ето ги там! — изкрещя той.

И отново препуснаха диво напред. Хората им ги следваха. Макар че имаха преднина, Дарт и Филип нямаше да успеят да им се

изплъзнат. Конете им носеха по двама души на гърбовете си. А това все пак ги затрудняваше.

Някакво предчувствие накара Лиз-Ан да обърне глава. И видя конниците, които се носеха след тях. Рейналф! Сърцето ѝ радостно подскочи. Тя поднови усилията си да се освободи от Филип въпреки бързината, с която препускаха.

— Какво те прихвана? — извика Филип и също обърна глава — Давай, Дарт, по-бързо! — извика той и извади меча си.

Насочи коня към близката гора. Щяха по-лесно да избягат от преследвачите си, ако можеха да се скрият от погледите им. Но това не им се удаде. Скоро бяха наобиколени от всички страни. Дарт и Филип се озъртаха с разширени от ужас очи. Бяха наобиколени от толкова много мъже, които искаха смъртта им. Лиз-Ан изпита дива радост, когато погледът ѝ срещна този на Рейналф. Той огледа дрехите, лицето и косите ѝ и в очите му тя видя нарастващ гняв. Опита се да се загърне, засрамена от състоянието, в което се намираше. А после погледна Джилбърт. Изражението му беше същото като на Рейналф. И двамата нямаше да намерят покой, докато не изцапат мечовете си с кръвта на онзи, който я беше отвлякъл и изнасилвил.

А после Рейналф впи поглед в онзи мъж, който много приличаше на него. Не, не приличаше, те просто бяха еднакви. Същата светла коса, същите черни очи. Не можеше да повярва, че това копеле е негов брат. И сега разбра заблудата на Лиз-Ан. Погледът му се спря и на Зара. Майка му не изглеждаше никак добре. Като че ли беше изпаднала в безсъзнание. Лицето ѝ беше заровено в туниката на Дарт. Може би така беше по-добре, помисли си той.

— Ако ни нападнете, ще убием жените! — извика Филип и насочи острието на меча към гърлото на Лиз-Ан.

— Смяташ ли, че има и друг начин, братко? — запита Рейналф.

— Не. Но можем да се бием на дуел, честен дуел — отговори Джилбърт и слезе от коня си с меч в ръка.

Рейналф също слезе от коня. Лиз-Ан с мъка забеляза, че брат и накуцва по-силно от обикновено. Разбра, че кракът го боли, и се разтревожи за изхода на битката. Двамата напредваха към противниците си. Дарт първи скочи на земята, за изненада на всички. Лиз-Ан се обърна към Филип и го заплю в лицето.

— Страхливец! — извика тя.

— Да не би да мислиш, че ще се криеш зад полите на жените през останалата част от живота си? — присмя му се Рейналф.

В последвалата тишина лицето на Филип се наля с кръв. Той побърза да скочи на земята. Лиз-Ан веднага приближи коня си до този на Зара и хвана юздите му. Зара лежеше в безсъзнание на гърба на коня. Геоф и Джоузеф излязоха напред и им помогнаха да се присъединят към редиците им.

— Кого искаш за противник? — попита Рейналф, готов да предостави правото на избор на Джилбърт.

— Дарт — отговори Джилбърт.

Всъщност той искаше да се бие с Филип, но не беше сигурен дали Рейналф няма да се поколебае да убие брат си. А справедливостта трябваше да възтържествува на всяка цена.

Рейналф погледна брат си. В очите му видя само омраза и гняв. В тях нямаше любов, нито подобие на братско чувство.

— Добре — съгласи се той.

Погледите на Джилбърт и Рейналф се срещнаха и Джилбърт тихо прошепна:

— Без милост!

Да, помисли си Рейналф, днес ще умрат двама мъже, но кои? Решен да запази живота си, най-малко заради Лиз-Ан, той извади меча си от ножницата.

Онова, което последва, не беше приятно за очите. Битката беше кървава. Оказа се, че Филип не само си служи добре с меча. Той беше истински майстор. Дарт беше нещо различно. Но той притежаваше злоба и гняв за двама. Беше и много силен. Не беше лесно да бъде победен. Очите на Лиз-Ан непрекъснато се стрелкаха от Рейналф към Джилбърт и после обратно. Ръцете ѝ бяха свити в юмурици. Тялото ѝ беше напрегнато и потръпваше с всеки удар, независимо кой го нанасяше.

Най-после Джилбърт нанесе такъв удар на Дарт, който не можеше да бъде избегнат. Като чу предсмъртния вик, Рейналф обърна глава да види кой е победителят. Видя светлата коса на брат си разпиляна по тревата и се досети, че Джилбърт е взел надмощие. Да, изправяше се над тялото на Колин Уордю, вдигнал меча си към небето. Всичко е наред, каза си Рейналф, така трябваше да стане. Но странно, изпитваше чувство на дълбока загуба, макар да не беше познавал брат

си през всичките тези години. А Филип се възползва от разсеяността му, за да го нападне.

Раната не беше смъртоносна. Рейналф го знаеше, дори без да я погледне, но го поставяше в опасност. Той успя да избегне следващия удар. Отстъпи крачка назад, после още една. Кръвта влизаше в очите му и го заслепяваше, но нямаше време да я почисти. Гневът му набра сили и той нанесе силен удар на Филип. Филип извика и залитна, при което изтърва меча си. Лиз-Ан, която до този момент държеше юмрука си притиснат до устата, сега си позволи да нададе радостен вик.

— Кажи си молитвата! — процеди през зъби Рейналф.

Филип се хвана за корема и отметна глава назад.

— Предавам се — каза той и се усмихна.

Рейналф присви очи.

— Ще умреш, каквото и да става — обясни му той. — Ако не те убия, кралят ще поиска смъртта ти. Питам те дали искаш да умреш достойно или като страхливец?

— Предпочитам да имам шанс да разговарям с Хенри — отговори Филип.

Рейналф натисна острието, което беше опряно в гърдите на Филип, малко по-силно. Филип сведе поглед към него, а усмивката на устните му стана още по-широка.

— Нима ще убиеш победения рицар, който моли за пощада, барон Уордю?

Рейналф затвори очи. Чуваше различни вътрешни гласове. Разкъсваше се на две. Убеден, че Филип ще намери смъртта си, реши, че може да се съобрази със законите на кавалерството.

— Стани! — нареди му той.

— Знаеш ли, успях да легна с жена ти — каза му Филип. — Без съмнение, ще ти хареса онова, на което я научих. — И той се захили самодоволно.

Кавалерството можеше да върви по дяволите! Рейналф вдигна меча, после отново го отпусна. Грубо блъсна Филип към редиците от свои хора. Но Филип се спря за миг. И успя да измъкне камата си. Със заслепени от гняв и кръв очи, той се хвърли към Рейналф. А после, изведнъж, падна. От гърба му стърчеше стрела. Рейналф знаеше кой го е пробол. Вдигна поглед и видя Лиз-Ан. Ръката ѝ, все още протегнатата напред, стискаше здраво лъка, нейния верен другар.

Рейналф прекрачи тялото на Филип и отиде при нея. А тя свали меча и му позволи да я разгледа отблизо. *Сега не е време за гняв и лоши чувства* — напомни си той и ги потисна. Застана мълчаливо пред нея. Тя хвърли лъка, нададе радостен възглас и се хвърли в прегръдките му. А той я притисна до сърцето си и погали косите ѝ. Дори когато Джилбърт отиде до тях и се опита да я успокои, тя не искаше да се отдели от Рейналф. Джилбърт се обърна и отиде да види какво е състоянието на лейди Зара.

— Всичко свърши — прошепна Лиз-Ан в ухото на Рейналф. — Можем ли вече да си отидем вкъщи?

Той погали лицето ѝ, кимна и каза.

— Тръгваме веднага.

Качи я на коня, седна зад нея, прегърна я и каза:

— Обичам те, Лиз-Ан Уордю!

Думите му изненадаха и двамата. Нея, защото не се беше надявала да ги чуе, а него — защото не знаеше, че е способен да ги произнесе. Лиз-Ан обърна грейналото си лице към него.

— Наистина ли? — попита го уж недоверчиво.

— Да, ти винаги ще бъдеш до мен, любима!

Тя се усмихна.

— Отдавна ли ме обичаш, Рейналф?

Той също се засмя.

— Струва ми се, че винаги съм те обичал!

— Но кога го разбра? — продължи тя да задава въпроси.

Той се замисли съвсем сериозно.

— Мисля, че тогава, когато се качи на онова проклето дърво и отказа да слезеш долу. Нямам много опит в любовта.

— Но ги обичаш майка си.

— Тази любов е съвсем различна — След няколко мига той каза: — Имам нещо за теб — И ѝ подаде камата.

Тя я погледна е любов и нежно погали острието.

— Борих се с него — промълви тя.

Рейналф стисна зъби.

— Не искам да ми обясняваш. Приемам всичко — каза той. — Всичко е зад гърба ни.

— Макар да не ми се удаде да го пробода с камата — продължи тя, — успях да го ритна по мъжествеността му.

Рейналф погледна тържествуващото изражение на лицето ѝ и каза.

— Значи той не...

Тя поклати глава, а очите ѝ блестяха толкова ярко, колкото и бижутата, с които беше украсена камата. Рейналф въздъхна облекчено.

— Защо ли винаги те подценявам, съпруго моя? — попита той учуден — Та нали ти спаси живота ми... За което съм ти много благодарен. — Очите му просветнаха дяволито, когато допълни: — Ако ти доставя удоволствие, Лиз-Ан, можеш да обучаваш хората ми в бойните изкуства. И особено в стрелба с лък.

ГЛАВА 26

— Момиче! — извика гордо Рейналф, когато поставиха доста едрото новородено в ръцете му. После нежно докосна меките копринени коси на детето.

— Красавица! — прошепна лейди Зара. Говореше тихо, за да не събуди снаха си, която беше заспала, изтощена от раждането.

— Мислиш ли, че ще бъде така красива като майка си? — прошепна Рейналф.

— Разбира се — отговори лейди Зара. — Като се изключи цветът на косите, тя изцяло прилича на Лиз-Ан.

— Хайде, споделете щастието си и с мен. — Лиз-Ан се беше събудила и също искаше да подържи дъщеря си.

Рейналф отиде до леглото и я положи в ръцете ѝ.

— Ах, колко е красива! — въздъхна щастливо Лиз-Ан. Едва сега я виждаше за първи път. Раждането беше продължило цяло денонощие.

— Джилиън — каза тя. — Ще я кръстим Джилиън.

Рейналф отстъпи изненадан.

— Джилиън?! И какво е това име?

Лиз-Ан целуна дъщеря си по челото.

— Тъй като не можем да я кръстим Джилбърт, а не мога да измисля друго име така близко до неговото, ще я кръстим Джилиън — каза тя.

Рейналф погледна майка си и разбра, че тя няма да го подкрепи, затова несигурно попита:

— Сигурна ли си?

Лиз-Ан разбра, че вече е спечелила, и отговори:

— Да.

— Трябва да кажа на Уолтър — каза лейди Зара. — Той беше нервен колкото и Рейналф. — И тя излезе, за да намери съпруга си.

Лиз-Ан въздъхна щастливо и повика Рейналф по-близо до себе си.

— Сега искам една истинска целувка — каза тя.

Рейналф я целуна, а после загледа с нежност дъщеря си.

— Разочарован ли си, че не е момче? — попита го Лиз-Ан.

Той докосна светлите копринени коси на детето.

— Не!

— Изпрати ли съобщение на Джилбърт? — попита Лиз-Ан.

— Да, още вчера — отговори Рейналф.

— Мислиш ли, че ще дойде?

Рейналф сви рамене, защото знаеше, че напоследък Джилбърт има много проблеми със сестрата на Филип Чаруик.

— Не му е много лесно с онази жена, нали знаеш? — каза той.

— Жалко, че тя научи за смъртта на брат си едва след като вече бяха произнесли сватбената клетва — отговори Лиз-Ан.

— Джилбърт ще оцелее — увери я Рейналф.

— Разбира се! — възкликна Лиз-Ан — Та нали е Балмейн!

А после, забравили всичко на света, посветиха вниманието си на дъщеря си, която жадно смучеше от гърдата на Лиз-Ан.

— Наистина ли си щастлив, Рейналф? — попита Лиз-Ан след няколко минути, когато детето вече беше заспало в ръцете ѝ.

Той нежно погали лицето, а после и шията ѝ.

— Много съм щастлив! — каза той и се усмихна. — Сега имам две жени, за които съм готов да умра!

Издание:

Тамара Лий. Войнствена любима

Редактор: Мая Арсенова

Коректор: Мариета Суванджиева

Технически редактор: Никола Христов

ИК „Торнадо“, 1999

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.